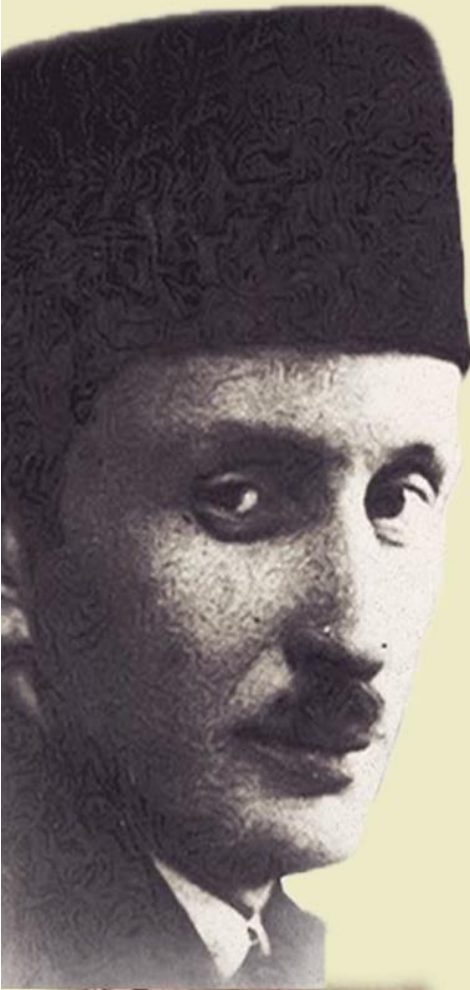

KABATAŞ ERKEK LİSESİ

GELENEKSEL
Ömer SEYFETTİN
12.Öykü Yarışması

Konu: Mektup

6 MART 2024

*Geleneksel
Ömer Seyfettin
12.Öykü Yarışması*

6 Mart 2024

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Kabataş Erkek Lisesi
Geleneksel Ömer Seyfettin
12.Öykü Yarışması
6 Mart 2024

TERTİP KOMİTESİ:
Emrah AYHAN
Tuğyan Anıl PEHLİVAN
Ayşe ERZEN

SEÇİCİ KURUL:
Tarık TUFAN
Hümeyra YABAR
Emrah AYHAN
İbrahim VARELCİ
Tuğyan Anıl PEHLİVAN
Ayşe ERZEN

Adres:
Çırağan Cad. No:40 Ortaköy-Beşiktaş
İSTANBUL

Tel.: (0212) 260 48 70

Hazırlayan:
Emrah AYHAN

KABATAŞ ERKEK LİSESİ EĞİTİM VAKFI KÜLTÜR HİZMETİDİR

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

ÖN SÖZ

Her yıl İstanbul liseleri arasında düzenlediğimiz ve bu yıl on ikincisini tertiplediğimiz Ömer Seyfettin Öykü Yarışması'nın bu yılki teması “Mektup” idi. Mektup teması öykü kurgusunun içinde adeta tür içinde tür gibi düşünülebilen ve bu esinle yazılan birbirinden güzel öykülerinizle yarışmamıza gönderdiğiniz eserlerinizden ötürü siz gençlerimizi yürekten kutluyorum.

Ömer Seyfettin bizim için bir kat daha değerli bir öykücümüz zira okulumuzda uzun yıllar edebiyat öğretmenliği yaparak köklü tarihinden ülkemize mal olmuş usta bir yazarımız. Ömer Seyfettin'in adını yaşatmak ve hafızalarda kalmasını sağlamak amacıyla geleneksel hale getirdiğimiz Ömer Seyfettin Öykü Yarışması ile bizlerin hayatına öyküleri ile dokunan ve toplum tarafından beğeni kazanan Ömer Seyfettin'e olan vefa borcumuzu da bir anlamda ödemiş olmanın heyecan ve mutluluğunu içindeyiz.

Bu yıl yarışmaya gönderilen birbirinden değerli 38 öyküden jürimiz, iki tur şeklindeki ön elemelerde 10 öykü belirledi. Bu öykülerden 4'ü dereceye girdi. Diğer 6'sı ise “Dikkate Değer Öyküler” kategorisine girmiş oldu. Eserlerin her biri birbirinden güzel ve her biri gönüllerimizin birincisi, gençlerimizin hepsini sevgiyle kutluyorum. Bizleri kırmayarak değerli vakitlerini ayıran Jüri üyelerimiz aynı zamanda okulumuz mezunu Sayın Tarık TUFAN'a, öykü yazarı Sayın Hümeyra YABAR'a, okulumuz öğretmenlerinden ve yazar Sayın İbrahim VARELCİ'ye, yine okulumuz öğretmenlerinden şair ve öykü yazarı Sayın Emrah AYHAN'a, jüride olduğu kadar organizasyonda da emek sahibi edebiyat öğretmenlerimiz Sayın Tuğyan Anıl PEHLİVAN ve Sayın Ayşe ERZEN'e yürekten teşekkür ediyorum.

Bu yarışmanın her aşamasında emeği olduğu gibi bu kitabın elimizde olmasını da sağlayan edebiyat öğretmenimiz Sayın Emrah AYHAN'a ve desteklerinden dolayı Kabataş Erkek Lisesi Eğitim Vakfı adına başkanımız Sayın Ahmet ÇAĞLAR'a teşekkür ederim.

Cumhuriyet dönemi Türk öykücülüğünde, kendisinden önceki ve çağdaşı öykü yazarlarından farklı olarak olay öyküleri ile kendine mahsus bir tarz ortaya çıkarmış ve bu tarzıyla kimseye benzemeyen sıra dışı bir üslup oluşturmuş öncü öykücülerimizden biri olan, 1914-1920 yıllarında okulumuzda edebiyat öğretmenliği yapmış Ömer Seyfettin ve onun öyküleri hiç kuşkusuz ki siz gençlerimiz için esin kaynağı oluşturmaya devam edecektir. Bu duygu ve düşüncelerle hayatının her dönemi “edebiyat burcu”nda geçmiş değerli yazarımızı saygı ve sevgiyle selamlıyorum.

Dr.Muharrem BAYRAK
Kabataş Erkek Lisesi Müdürü

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

SUNUŞ

Bir kurumu yaşatan ve onu gelecek nesiller için anlamlı kılan, gelenekleri ve kültürüdür. İnsan, kısacık ömründe bile çocukluk, arkadaşlık, askerlik, okul ve günlük yaşam hatıralarına büyük önem verir. Bazen bu anılara bir baston biri dayanarak ayağa kalkar. İnsandan daha uzun yaşayan kurumlar için de bu böyledir. Kurumlar, eğer gelenek adlı büyük ve sağlam mermer kaideler üzerine yerleşince zamanların ve olayların yıpratıcılığı karşısında ayakta kalabilir ve sonra gelenler için bir güven inşa edebilir. Kabataş Erkek Lisesi de Türk eğitim tarihinin kunt yapılarından biridir. Bu yapının harcına 1908'den bu yana her eğitim öğretim döneminde yeni değerler eklenmiştir.

Değerlerimizden biri de büyük hikâyecimiz Ömer Seyfettin'dir. Ömer Seyfettin Kabataş Erkek Lisesinde 1914'te başladığı edebiyat öğretmenliğini 1920'deki vefatına kadar sürdürmüştür. Milletimizin var olma mücadelesi verdiği bu altı sene içinde, Kabataşlı gençlere ve doğal olarak Türk gençliğine ümit, şevk, azim ve güven aşılammıştır. Onun hatırasını yaşatma amacı güden *Ömer Seyfettin Öykü Yarışması* da bugünün Kabataşlıları olarak bize düşen onurlu bir sorumluluğun meyvesidir.

Elinizdeki bu kitap, İstanbul liseler arası düzenlediğimiz *Geleneksel Ömer Seyfettin 12.Öykü Yarışması*'na katılan liseli genç yazarların öykülerinden oluşmaktadır. Kitaptaki öyküler, bu sene "mektup" teması ile yazılmıştır. Kuşkusuz Ömer Seyfettin'in çocuk ruhuna ve duyarlılığına hitap birçok öyküsü hepimizin dimağlarında silinmez izler bırakmıştır. Ömer Seyfettin'den okuduğumuz her bir öykü, hayatımıza istikamet veren bir işaret olmuştur. Yarışmamıza gönderilen öykülerde de bu izleri görebiliriz ki Türk edebiyatı daha nice yeni Ömer Seyfettinler yetiştirmektedir.

Tertip Komitesi olarak başta hikâyeleriyle katkı sunan liseli öykücülere; bize her türlü desteği veren okul müdürümüz Sayın Dr.Muharrem BAYRAK'a ve okul idaremize; jüri üyelerimiz Sayın Tanık TUFAN'a, Sayın Hümeyra YABAR'a, Sayın İbrahim VARELCİ'ye, Kabataş Erkek Lisesi Eğitim Vakfı adına vakıf başkanımız Sayın Ahmet ÇAĞLAR'a teşekkür ederiz.

Hikâyesi olan bir hayat yaşamanız dileğiyle; yeni tema ve başka genç yazarlarla Ömer Seyfettin 13.Öykü Yarışması'nda buluşmak üzere hoşça kalın!

TERTİP KOMİTESİ

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

KABATAŞ ERKEK LİSESİ TARİHÇESİ

Kabataş Erkek Lisesi, Sultan II. Abdülhamid Dönemi 1908 yılı şubat ayı içinde Kabataş semti Esmâ Sultan Konakları'nda daha önce kapatılmış olan "Aşiret Mektebi"nin yerinde açıldı. 18 Mayıs 1908'de 7 sınıflı, 276 öğrenci ile öğretime başlayan okulun ilk müdürü (kurucu) Aynizâde Hasan Tahsin Bey'dir. Kabataş Mekteb-i İdadisi, 17 Kasım 1913'te ilkokul kısmının da açılmasıyla on iki sınıflı "Kabataş Sultanisi"ne dönüştürüldü. 1919'dan itibaren yatılı ve gündüzlü olarak eğitim ve öğretimi sürdüren "Kabataş Sultanisi" sultanilerin kaldırılması üzerine 1923-1924 ders yılından itibaren "Kabataş Erkek Lisesi" adını aldı. 1928-1929 ders yılı başında Kabataş'taki eski binaların yetersizliği nedeniyle Beşiktaş Ortaköy'de, 1867-1875 yılları arasında Feriye Sarayları olarak inşa edilen bugünkü binalarına taşındı.

Okul işleyişi ile ilgili ilk değişme, 1931 - 1932 ders yılında Feriye Sarayları'nın kapalı manevi olarak düşünülen yerin okulun kapalı salonuna dönüştürülmesiyle başladı. 1934 yılında okul bahçesinde yer alan ve Ağalar Dairesi adıyla bilinen cadde üzerindeki eski bina, onarılarak konferans salonu ve laboratuvarların yer aldığı, kültür binası olarak kullanıma açıldı. Öğrenci sayısının artması sonucu 1941-1942 ders yılında okulun orta kısmı kapatılarak aynı binada yalnız lise olarak eğitim ve öğretime devam edildi. 1949'da Feriye Saraylarının üçüncüsü olan ve o tarihe kadar Beşiktaş Ortaokulu olarak kullanılan bölüm de "Pansiyon Binası" olarak liseye devredildi.

1990'lı yıllarda yabancı dil öğrenmenin gerekliliği ve genel liselerimizdeki dil öğretiminin yetersizliğinin giderilmesi amacıyla Kabataş Erkek Lisesine Anadolu liselerinden farklı bir statü (Süper Lise) kazandırılması düşünüldü. Türkçe eğitim yapılarak lise önüne bir yıl hazırlık sınıfı açılması, Lise 9, 10 ve 11. sınıflarda takviyeli olarak İngilizce okutulması esasına dayanan yönetmelik hazırlandı. Ayrıca 1992-1993 eğitim ve öğretim yılında okulumuza kazandırılan yeni statü çerçevesi içinde karma eğitime geçildi. Bu nedenle il dışından okulumuzu kazanan kız öğrencilerin yatılı olma isteğini karşılamak amacıyla 1994-1995 eğitim ve öğretim yılından itibaren yatılı kız öğrenci alınmaya başlandı. 1995-1996 eğitim ve öğretim yılı sonunda Kabataş Erkek Lisesi Karma eğitimin ilk mezunlarını vermiş oldu.

Kabataş Erkek Lisesi, 1998-1999 eğitim ve öğretim yılından itibaren Anadolu Lisesi statüsüne alındı. 2006-2007 eğitim ve öğretim yılında Anadolu liseleri arasında "Hazırlık artı 4 Yıl" öğrenim uygulayan Yabancı Dil Ağırlıklı Anadolu Lisesi statüsü kazandı. Sekiz yıl bu statüyle devam eden okulumuz 2014-2015 eğitim ve öğretim yılından itibaren proje okul adıyla bilinen Özel Program ve Proje Uygulayan Okul kapsamına alındı.

Kabataş Erkek Lisesinde bu yıl hazırlık sınıflarında 3 şube İngilizce, 2 şube Almanca olarak birinci yabancı dil eğitimi verilmektedir. 2. yabancı dil olarak İngilizce, Almanca ve Fransızca da öğretilmektedir. Akademik eğitim ve öğretimi çok güçlü olan Kabataş Erkek Lisesinde Bilimsel Olimpiyat ve Proje çalışmaları her branşta gerçekleştirilmektedir. Bunun yanı sıra sosyal, kültürel, sanatsal ve sportif etkinliklere büyük önem verilmekte, 50'den fazla öğrenci kulübüyle aktif bir şekilde bu faaliyetler sürdürülmektedir. Sosyal sorumluluk projelerinde de öncü olan okulumuz "Toplumsal hizmet, Zihinsel engellilere, İşitme engellilere destek ve diğer sosyal projeleriyle" öğrencisine duyarlılık kazandırmakta, farkındalığı güçlü, sorumluluk sahibi, özgüveni gençler yetiştirmektedir. Günümüzde akademik kariyeri olan; bilim, sanat, kültür, eğitim alanlarında yayınları bulunan uzman eğitimi kadrosuyla ülkemizin öncü okullarından biri olmayı sürdürmektedir.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

ÖMER SEYFETTİN (1884-1920)

11 Mart 1884 yılında Gönen, Balıkesir'de doğdu. Yüzbaşı Ömer Şevki Bey'le, Fatma Hanım'ın ikisi küçük yaşlarda ölen dört çocuğundan biridir. Öğrenimine Gönen'de bir mahalle mektebinde başladı. Ömer Şevki Bey'in görevinin nakli dolayısıyla Gönen'den ayrılan aile, İnebolu ve Ayancık'tan sonra İstanbul'a geldi.

Ömer Seyfettin, önce Mekteb-i Osmani'ye, 1893 ders yılı başında Askerî Baytar Rüştiyesi'nin subay çocukları için açılmış özel sınıfına kaydedildi. Bu okulu 1896'da tamamlayarak Kuleli Askerî İdadisi'ne yazıldı. Daha sonra Edirne Askerî İdadisi'ne nakil olarak eğitime, arkadaşı Enis Avni ile birlikte burada devam etti. İlk edebi çalışmaları olan şiirlerini Edirne'deki öğrenciliği sırasında yazdı.

1900'de idadiyi bitirerek İstanbul'a döndü ve Mekteb-i Harbiye-i Şahâne'ye başladı. İstanbul'da Mecmua-i Edebiye dergisinde şiirlerinin yayımlanmasıyla yayın dünyasına girdi. Tenezzüh adlı ilk hikâyesi bu dönemde, 13 Nisan 1902 tarihinde Sabah dergisinde yayımlandı. 1903 yılında Makedonya'da çıkan karışıklık üzerine "sınıf-ı müstacele" denilen bir hakla okulundan imtihansız şekilde, 19 yaşında mezun oldu.

Ömer Seyfettin, mezuniyetten sonra piyade asteğmeni rütbesiyle, merkezi Selanik'te bulunan Üçüncü Ordu'nun İzmir Redif Tümeni'ne bağlı Kuşadası Redif Taburu'na tayin edildi. 1906'da İzmir Jandarma Okulu'na öğretmen olarak atandı. Bu vesileyle İzmir'deki fikri ve edebî faaliyetleri ve bunlar içerisinde yer alan gençleri tanıma fırsatı buldu. Nitekim batı kültürünü tanıyan Baha Tevfik'ten Fransızca bilgisini artırmak için teşvik gördü; Necip Türkçü'den ise sade Türkçe ve millî bir dille yapılan millî edebiyat konusunda fikirler edindi.

Ocak 1909'da Selanik Üçüncü Ordu'da görevlendirildi. Manastır, Pirlepe, Köprülü, Cumâ-yı Bâlâ kasaba ve köylerinde görev yaptı. Razlık (günümüzde Bulgaristan'da bulunan bir şehir) kasabasının Yakorit köyünde bölük komutanlığı yaptı. Balkan çetecilerinin Türk düşmanlığını dile getirdiği Bomba, Beyaz Lâle, Tuhaf Bir Zulüm adlı hikâyeleri bu görevleri sırasında edindiği izlenimler sonucu yazdı. Yazıları ve hikâyeleri İstanbul'da ve Selanik'te çıkan çeşitli dergilerde takma isimlerle yayımlandı. Ali Canip'e yazdığı meşhur mektubu da bu sırada Yakorit'te yayımlanmıştır. Ömer Seyfettin'in dil konusunda görüşlerini özetleyen bu mektup, Yeni Lisan hareketinin başlamasına vesile olmuştur.

1910 yılında Ziya Gökalp'in de arzu ve tavsiyesi ile tazminatını ödeyip askerlik görevinden ayrıldı. Hayatını yazar ve öğretmen olarak sürdürmek üzere Selanik'e yerleşti. Rumeli'nin tek Türk bilim ve edebiyat dergisi olarak Selanik'te

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

çıkarılan Hüsün ve Şiir dergisinin ismi, Akil Koyuncu'nun istek ve ısrarı üzerine Genç Kalemler'e çevrildikten sonra 11 Nisan 1911'de Ömer Seyfettin'in Yeni Lisan isimli ilk başyazısı imzasız olarak yayınlandı.

Genç Kalemler yazı heyetini oluşturanlar, Balkan Savaşı'nın başlaması üzerine dağılmak zorunda kaldı. Ömer Seyfettin'in sivil hayatı bir yıl kadar sürmüştü. Yeniden orduya çağrılan yazar, Yanya Kuşatması sırasında, Kanlıtepe'de 20 Ocak 1913 tarihinde 21 askeriyle birlikte esir düştü.

Atina yakınlarındaki Nafliyon kasabasında geçen ve 28 Kasım 1913 tarihinde sona eren on aylık esareti sırasında sürekli okudu. Mehdi, Hürriyet Bayrakları gibi hikâyelerini bu dönemde yazdı. Hikâyeleri Türk Yurdu'nda yayımlandı. Esareti süresince gerek okuyarak, gerekse yazarak, yazarlık hayatı için önemli olacak tecrübeler kazandı.

Ömer Seyfettin, 15 Kasım 1913'te esareti bitince İstanbul'a döndü. Bir yıl kadar sonra, 23 Şubat 1914'te askerlikten ayrıldı ve Kabataş Mekteb-i Sultanisi (Kabataş Erkek Lisesi)nde edebiyat öğretmenliği görevine girerek, yazarlık ve öğretmenlikle hayatını kazanmaya başladı. Türk Sözü dergisinin başyazarlığına getirildi ve burada Türkçü düşüncenin sözcülüğünü yapan yazılar yazdı.

1915'te İttihat ve Terakki Fırkası ileri gelenlerinden Doktor Besim Ethem Bey'in kızı Calibe Hanım'la evlendi. Bu evlilik Fahire Güner isimli bir kız çocuğuna rağmen, 3 Eylül 1918'de sonlandı ve Ömer Seyfettin yeniden yalnızlığa döndü. Gerek bozulan evliliği gerekse I. Dünya Savaşı yenilgisini görmesi onu etkiledi. Anadolu'da uzun seyahatlere çıkarak bu olumsuz havadan kurtulmaya ve her hafta en az bir hikâye yazmaya çalıştı.

1917'den ölüm tarihi olan 6 Mart 1920'ye kadar geçen zamanda, birçok olumsuz duruma rağmen verimli bir hikâyecilik döneminin içinde olmuştur. Bu dönemde on kitap dolduran yazar, 125 de hikâye yazdı. Hikâye ve makaleleri Yeni Mecmua, Şair, Donanma, Büyük Mecmua, Yeni Dünya, Diken ve Türk Kadını gibi dergilerle Vakit, Zaman ve İfham gazetelerinde yayınlandı. Bir yandan da öğretmenlik görevini sürdürdü.

23 Şubat 1920'de hastalığı ağırlaşan Ömer Seyfettin, Üsküdar'daki Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne kaldırıldı. 6 Mart 1920'de 35 yaşında hayatını kaybetti. Önceden teşhis edilememiş olmakla beraber, yapılan otopsi sonucunda hastalığının diyabet olduğu belirlendi. Naaşı önce Kadıköy Kuşdili Mahmutbaba Mezarlığı'na defnedildi. Daha sonra buradan yol geçeceği veya bölgeye araba garajı yapılacağı gerekçesiyle mezarı, 23 Ağustos 1939'da Türkiye Büyük Millet Meclisi kararıyla Zincirlikuyu Mezarlığı'na nakledildi.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

ÖMER SEYFETTİN 12.ÖYKÜ YARIŞMASI

İL KATEGORİSİ DERECELER:

BİRİNCİLİK: GÖKYÜZÜNÜN DERİNLİKLERİNDE

Zeynep Alya YILDIZ, VKV Koç Özel Lisesi

İKİNCİLİK: MAYA BALDWIN'İN MEKTUPLARI

Eflin ÇÖRDÜK, Hayrullah Kefoğlu Anadolu Lisesi

ÜÇÜNCÜLÜK: İKİ MEKTUP ARASINDA

Nurgül AKIN, Kartal Burak Bora Anadolu Lisesi

MANSİYON: GÜNEŞ İŞİĞİNİ İKİYE YARMAK

Devin ERSOY, Terakki Vakfı Özel Şişli Terakki Lisesi

DİKKATE DEĞER ÖYKÜLER:

İSİMSİZ, *Şevval Nur KARPUZCU, Kadıköy Anadolu Lisesi*

ÂŞIK ÂVÂRE, *Ece Naz GARİP, Tepeören Terakki Vakfı Okulları Anadolu Lisesi*

MEKTUBU BEKLERKEN *Ayşe Ece GÜLKAYNAK, Üsküdar Amerikan Lisesi*

KERBELA, *Zeynep YAYLAKAŞI, Hayrullah Kefoğlu Anadolu Lisesi*

GÜN BATIMI, *İrem Neşe DEMİRÇİNLİ, Hüseyin Avni Sözen Anadolu Lisesi*

MEKTUP ARKADAŞI, *Büşra ÖZMENLİ, İstanbul Atatürk Anadolu Lisesi*

ENKAZDAKİ DEFTER, *Osman SINIR, İstanbul Erkek Lisesi*

KATILAN DİĞER ÖYKÜLER*:

MAVİ MEKTUP, *Efe AKMAN Pendik İTO Şehit Ahmet Aslanhan And. İHL.*

KUZGUNUN MEKTUBU *Aysu ÇON, Validebağ Fen Lisesi*

TAŞLIK YOL *Zeynep BAHÇEKAPILI, Şişli Terakki Tepeören Anadolu Lisesi*

ŞAİRDEN ŞAİRE MEKTUP *Mete Cem UTKU, VKV Koç Özel Lisesi*

ÖLÜM MEKTUBU, *Ahmet Emre DEMİRTAŞ, İstanbul Erkek Lisesi*

YAŞAM KIVILCIMLARI, *Nisanur GÜLTEKİN, Beşiktaş Anadolu Lisesi*

SON MEKTUP, *Ebrü ALAGÖZ, Samiha Ayverdi Anadolu Lisesi*

MENDİL, *Gönen Bora TORUN, MEV Koleji Özel Basınköy Anadolu Lisesi*

GAZZE'YE BİR MEKTUP, *Esmâ KILAVUZ, Oğuz Fen Bilimleri Anadolu Lisesi*

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

KAÇIŞ, *Ela Beren AYPAR, FMV Işık Okulları Işık Lisesi*
KANDAN MÜREKKEP, *Yaren Duru KARA, FMV Işık Okulları Işık Lisesi*
GÜN IŞIĞI KİTABININ SAYFALARI, *Nazlı GİRGİN, Hüseyin Avni Sözen And. Lisesi*
HAYALLER VE SON, *Naz Derin Su TAT, İstek Atanur Oğuz Anadolu Lisesi*
YAZGI, *Mahmut ALSARAY, Beşiktaş Anadolu Lisesi*
GİZLİ MEKTUP, *Baray KESKİN, Beşiktaş Anadolu Lisesi*
SİYAH ZARF, *Ayşegül ERYİĞİT, İstanbul Atatürk Anadolu Lisesi*
MEKTUP, *Zelal YILDIZ, İstanbul Atatürk Anadolu Lisesi*
BEKLENMEDİK BİR MEKTUP, *Ahmet Emir ÖZBEK, Sakıp Sabancı And..Lisesi*
MEKTUP VE SEBATIN MEYVELERİ, *Sena VARDAR, Sakıp Sabancı And. Lisesi*
TEK SES, TEK NEFES, *Fatmanur AYTÜRK, Sakıp Sabancı Anadolu Lisesi*
ANNEANNEME MEKTUP, *Sara ŞİMŞEK, Eyüpsultan Anadolu Lisesi*
SESSİZ MÜZİK, *Belinay Berna VURANOK, Kadıköy Atatürk Fen Lisesi*
MOR ŞAPKALI, *Su KARACA, Şehit Fatih Satır Anadolu İmam Hatip Lisesi*
BİR ASRA ÇEYREK KALA, *Akasya AYDOĞAN, Haydarpaşa Lisesi*
EKMEK ARASI SESSİZLİK, *Yusuף İhsan GÖK, Fatih Sultan Mehmet Anadolu Lisesi*
DENİZ FENERİ, *Cemre Naz SÖNMEZ, Hayrullah Keçoğlu Anadolu Lisesi*
KAVUŞMA, *Edibe Reisa UMUT, Borsa İstanbul Zeytinburnu Anadolu Lisesi*

KABATAŞ ERKEK LİSESİ OKUL KATEGORİSİ DERECELER:

BİRİNCİLİK: KIRLANGIÇ MEKTUPLARI, *Aysima GEZGİN, Kabataş Erkek Lisesi/9G*
İKİNCİLİK: SEVGİLİ AYSUN, *Zeynep Afra YILMAZ, Kabataş Erkek Lisesi/Hazırlık C*
ÜÇÜNCÜLÜK: İMZASIZ MEKTUP, *Ebubekir Taha KARAGÖZ, Kabataş Erkek Lisesi/9A*
MANSİYON: OĞUL DEDİĞİN, *Boran Alp YALÇIN, Kabataş Erkek Lisesi /Hazırlık E*

KATILAN DİĞER ÖYKÜLER*:

BEYEFENDİ, *Ela Gökben UĞUR, Kabataş Erkek Lisesi / 9D*
POSTACI, *Ahmet ERKAN, Kabataş Erkek Lisesi / 11A*
VEDA MEKTUBU, *Musa Yahya UZUN, Kabataş Erkek Lisesi / 11D*
BARIŞIN MEKTUBU, *Erdenay Ataseven, Kabataş Erkek Lisesi / 11D*
ÇEKMECEDEKİ KAYIP ANILAR, *Elif AKBULUT, Kabataş Erkek Lisesi/9B*

**Eserler yarışmaya gönderim sırasına göre listelenmiştir.*

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Ömer Seyfettin
12.Öykü Yarışması

İl Kategorisi

GÖKYÜZÜNÜN DERİNLİKLERİNDE

Gökyüzü her zamanki gibi gri bir perdeyle kaplanmıştı. Kaldırıp da altına bakmaya kimsenin cesaret edemediği bir perde... Altında ise bir şehir yatıyordu. Ölü bir şehir... Benim şehrim... Sessizliği her zaman yakıştırmışım sokaklara. Bir şehrin halkına uyum sağlaması gerektiğine inanırım çünkü. Koyu yeşil yapraklarla donatılmış ağaçlar, ötmesini bilmeyen kuşlar ve korkutucu bir cılızlıkla parlayan sokak lambaları ancak sessizliğin büyüyle anlam kazanır. Ürkütücü görünen şehir sakinleri bir anda duygularınızı paylaşan birer sırdaşa dönüşür. Çünkü sessizlik, içinde kimsenin hayal bile edemeyeceği sırları saklar. Bense kulağımın arkasından sessizce bağırarak sokaklarda yürürken kaybolmuş hissediyordum. Soğuk ve yalnız. Hiç olmadığım kadar. Böyle olmasını amaçlayarak çıkmamıştım yola. Belki her şey açıklığa kavuşur, bir umut tutunabileceğim bir dal bulurum diye gelmiştim bu patikaya. Fakat geçmişin geniz yakan kokusu etrafı o kadar sarmıştı ki başka bir şeye odaklanmak mümkün değildi. Daha fazla kalmak can yakmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Adımlarımı hızlandırdım. Ben hızlandıkça rüzgar bana ayak uydurmak istercesine daha da hızlandı. Beremin altından fişkıran saçlarımın her bir kıvrımına takıldıkça sinirleniyor, daha da gür bir şekilde esiyordu. Yoruldum. Gündüz ve gecenin işleyişine ayak uyduramamaktan, sabahları işiğe karşı uyanamamaktan yoruldum,

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

artık kaldıramayacağımdan korkuyordum. Bilinmezlik her şeyden ağırdı; bir başlangıcı, bir sonu olmaması her şeyden daha zor taşınılacak bir şey yapıyordu onu. Bir şeye tutunmak istiyordum, belki bir inanç belki bir dost her şeyi değiştirebilirdi. Ama ben son umudumu yıllar önce kaybettiğimi biliyordum. Yıldızlar yüzündendi her şey. O bencil yıldızlar yüzünden. Güneş’i görmeyen yıldızların özlemini nasıl yaşar bilinmez, kendimi bildim bileli o küçük beyaz mücevherleri hayal ederdim. Herkes Güneş’in yüceliğini anlata anlata bitiremezken, ben geceye vurulmuşum. O simsiyah örtünün şehirde bıraktığı havaya, rüzgârın ona ayak uydurmaya çalışışına hayran kalmıştım. İnsanlar ise korkuyorlardı geceden; Güneş’in silüetini gözden kaybettiklerinde her yeri acizlik duygusu sarıyor, insanlar evlerine çekiliyorlardı. Beni de böyle yetiştirmeye çalıştılar. Güneş’i dost, Ay’ı düşman bellememi istediler. Olmadı. Geceleri evde kalmam için korkutucu hikayeler anlattılar. İşe yaramadı. Güneş’in şehir üzerine bıraktığı belli belirsiz ışık kümeleri yok olup da yerlerini Ay’ın soluk gölgelerine bıraktığında dışarı çıkıyordum. Bu patikaya; şu anda durduğum, çakıl taşlarıyla dolu olan patikaya gelirdim her gece. İlerideki küçük kayaya oturur; gözlerimi yukarıya, o kalın gri sisin uzanamayacağı kadar göklere dikerdim. Bazen belli belirsiz bir Ay ile karşılaşırđım, bazense sadece sis... Sonrasında ise gözlerimi simsıkı kapatırdım. Gecenin karanlığının bile giremeyeceğı, hakkında yapılan dedikoduların yanıma bile uğrayamayacağı kadar sıkı... İşte o zaman gerçek gece ile karşılaşırđım. Ay ve Güneş dışında hiçbir şey olmazdı bizim gökyüzümüzde. Arada sisin ardından birkaç saniyeliğine göz kırpar, sonrasında kendi halinde parlamaya devam ederlerdi, o kadar. Fakat benim göz kapağımın ardında kimselerin hayal bile edemeyeceğı gezegenler vardı. Ay’ın tamamı vardı bir kere, her zaman tam bir yuvarlak şekilde parlar, tüm hayallerimi aydınlatırdı. Bazen meteorlar görürdüm. Maviydi meteorlar, kimse bana renklerini anlatmamıştı ama maviden başka bir şey olamazdı. Simsiyah gökyüzünde ancak parlak bir mavi dikkat çeker, ancak mavinin ışıltısı onları fark etmemizi sağlardı çünkü. Gezegenler vardı göz kapaklarımdın ardında, her biri renk renk gezegenler... Tek bir renk yakışmazdı koskoca gezegene, o yüzden her biri her tondan renk taşıyordu. Bazen içinde yaşadığımız Dünya’yı da hayal

ederdim ama hiçbir rengi, hiçbir şekli yakıştıramazdım. Bir insan olabilirdi ancak. İnsan olsa üzerinde yaşadığımız topraklar kadar kahverengi saçları, toprakları süsleyen bitkiler kadar yeşil gözleri olurdu. Tüm bu hayallerimin yanında hayal olmamasını her şeyden çok dilediğim bir şey vardı. Yıldızlar... Yıldızları ilk defa bir şarkıda duymuştum ve bir şarkı yetmişti onları hayal etmek için. “Koskoca gökyüzündeki minicik bir yıldız gibi” diyordu şarkı. O gün bugündür belki adım kadar emin olduğum tek bir şey vardı. Kırmızıydı yıldızlar. Kıp kırmızı... Bazı geceler gökyüzünü izlerken küçük bir nokta görür gibi olurum. Rengi seçilmeyecek gibi olsa da kırmızı olduğunu bilirdim. Siyah gökyüzünde minicik bir nokta kırmızı değilse nasıl fark edilebilir? Parlayan bir yakut gibi değilse kimin dikkatini çekebilir ki? Her gece uzaya yaptığım bu yolculuk hayatımı renklendirmek için ihtiyacım olan tek şeydi. Bir gün evden her zamankinden daha geç çıktım. Şehrin saati bozulmuş, düzeltilene kadar herkes işlerine ara vermişti. Sorun giderildiği anda patikaya indim, çakıl taşlı patikama. Kayama oturup gökyüzünün derinliklerini izlemeye başladım. Önce Ay yüzünü gösterdi. Her zamankinden daha berraktı, daha güzeldi ve... Lekeliydi. Masum olamayacak kadar kirli... Ben daha kendime gelemeden gökyüzü tüm karanlığıyla gözümün önüne serildi. Simsiyahı, küçük bir kızın hayallerini yok etmeye acımayacak kadar siyah... Ve sanki bu karanlığı telafi etmek istercesine beyaz noktalara ev sahipliği yapıyordu. Yıldızlara... Beyazdı yıldızlar, siyahla oluşturduğu tezatlıkla can yakıyordu. Benim yıllarca yakutlarla özdeşleştirdiğim yıldızlar, aslında elması. Yıllardır hayal ettiğim her şey yalandı; Ay, beni yalancı çıkarmanın verdiği hazla sırtıyor, daha da güçlü bir ışıkla parlıyordu. Neye inanacağımı şaşırılmıştım; hayatımı üzerine oturttuğum gökyüzü, elimde tuttuğum dizginleri kaybetmene sebep oluyordu. Sis yavaş yavaş gökyüzüne geri oturuyordu ve elimden her şeyimi alan gece, sisine tekrar kavuşmuştu. Tüm sağlamlığıyla yıllardır orada olan ve tutunduğum dal en beklenmedik anda kırılmıştı ve ben boşluğa doğru savrulurken tutacak başka bir dal bulamıyordum. İnanmadığım her şey yalansa inanmanın ne anlamı kalırdı ki? Daha sonra canımı yakan şeyin aslında güvenememekten korkmak olduğunu anladım. Kendime güvenememekten korkuyordum. O gün patikada

ayaklarım yere sürüye sürüye geri dönerken yıllardır benimsediğim ilkemi oluşturdum. Yıldızlar yoktu. Ne kırmızı ne de beyaz. Gökyüzünde boş boş oturup hayalleri yıkmaktan başka bir işe yaramayan yıldızlar, benim dünyamda hiçbir yere sahip olamazdı. Güvenmemek, güvenmekten daha kolaydı ve hiçbir zaman canımın yanmayacağına garantisini veriyordu. Artık göz kapağımın arkasında bir evren gizlemiyorum. Ve geceye inanmıyorum. Diğerleri gibi... Sıradanlıktan farklı bir tat almaya başladım son günlerde. Şehrin diğer sakinleri gibi geceden kaçmak, onda farklı bir amaç görmekten çok daha kolay. Bazen sisin ardında küçük noktalar görüyorum. Ve kendi sisimi yaratıyorum göz kapaklarımın ardında. O küçük evren, iki sisin arasında sıkışıp kalıyor ve yavaş yavaş yok oluyor. Zaman su gibi akıp gidiyor ve ben, artık meteorların rengini hatırlamıyorum.

Rüzgâr beremin altındaki saçlarımla oynuyor. Bu kadar geç saatte dışarıda olmamam gerektiğinin o da farkında. Ama ayaklarım eve doğru gitmiyor niyeyse. İçi boş bir bedeni sürüklercesine eski patikaya yöneltiyor beni rüzgâr. Gitmek istemiyorum. Gitmeyi hiç istemiyorum ama artık kendi kararlarımı veremeyecek kadar güvenmiyorum kendime. Belki tüm bunlar yalandır, tekrardan ve tekrardan oyun oynuyordur zihnim bana. Gerçek olmayacak bir şeye tutunmam için zorluyordur. Bu sefer olmayacak. Bu sefer kendi oyunuma kanmayacağım. Çünkü biliyorum renklerin yalan olduğunu. Biliyorum kırmızı ve beyazın bana hazırladığı tuzakları. Hepsini görebiliyorum. Bu sefer acıtamayacaklar canımı. Ayaklarım daha fazla ileriye gitmiyor. Gidemiyor. Zihnimde kırmızı ve beyaz birbirine karışıyor. Kırmızı bir ağaç. Beyaz bir yaprak. Kırmızı bir kedi. Beyaz bir toprak. Kırmızı bir gökyüzü ve... Minik mavi bir kâğıt parçası...

Sevgili Çiçek

Seni çok özledim. Gittiğin günden beri her gece annemden gizli gökyüzünü izliyorum. Çünkü izlediğimi görürse çok üzülür, bunu sen de biliyorsun. Oralar nasıl? Yeni arkadaşlar edindin mi? Annem bana gökyüzünün çok büyük olduğunu, mutlaka arkadaş

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

bulacağını söylemişti. Çok eğlendiğinizden eminim. Sen buradayken hep bulutlara dokunmanın hayalini kurardık. Ama birlikte yapacağımıza sız vermiştin. Lütfeñ dokunma bulutlara. Beni bekle. Bekle ki birlikte binelim bulutlara, eđer dūřersek birlikte dūřelim. Çiçek? Bir řey soracağım. Ama gülme lütfeñ. Yıldızlar ne renk? Her gece beyaz görünüyorlar, biliyorum ama annem bazı şeylerin yakından daha farklı olduğunu, uzaktan göründükleri gibi yargılamamamızı söylemişti. Sen cevap vermeden ben söyleyeyim. Maviler değil mi? Çünkü gecenin siyahlığında ancak parlak bir mavi dikkat çekebilir, ancak parlak bir mavi kilometrelerce öteden fark edilebilir. Çiçek? Ne zaman geri geleceksin? Anneme sorduğumda ağlamaya başladı, ben de bir daha sormadım. Hem sen daha iyi bilirsin ne zaman geleceğini. Beni özlemiyor musun? Yoksa mektuplarım ulaşmıyor mu sana? Çiçek? Bir řey rica edebilir miyim? Sız veriyorun bir önceki mektubumdaki gibi Ay'ı getirmeni rica etmeyeceğim senden. Daha sonra dūřününce çok zor olacağını anladım. Ama... Bir tanecik yıldız getirebilir misin? Sadece minik bir tane. Lütfeñ. Mavi olduklarından emin olmak istiyorum. Buradaki arkadaşlarım bana güliyorlar, mavi yıldız olmaz diyorlar. Çiçek? Son bir řey daha. Küçük bir tane de annem için getirebilir misin? O da çok seviyor yıldızları, biliyorum. Hem mavi rengini de seviyor. Lütfeñ Çiçek. Çabuk gel. Sonra beni de götür gökyüzüne. Birlikte bulutlara dokunalım.

*Sevgilerimle,
Küçük Kardeşin*

Yıldızlar var. Yıldızlar gerçek. Yanağımdan akan gözyaşı kadar gerçek, elimde tuttuğum kağıt kadar mavi yıldızlar. Patika yalandı. Çakıl taşları, kaya, kuru ağaçlar, ötemeyen kuşlar, sokak lambaları ve sis... Hepsi yalandı. Gözlerimi kapattım. İşte, Ay oradaydı. Lekeli ama gururla gülümsüyordu. Ve o kadar parlaktı ki, tüm gökyüzünü aydınlatıyordu. Gezegenler vardı uzaklarda. Her biri farklı şekillerdeydi. Fakat biri vardı ki hepsinden farklıydı. Kahverengi saçları, yemyeşil gözleri vardı. Biraz dikkatli bakınca saçlarından aşağıya akan nehirler, gözlerinin ortasında yeşeren bitkiler seçilebiliyordu. Meteorlar geçmeye başladılar daha sonra.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Her renkten meteor farklı desenler çizerek süzülüyorlardı. Onlar süzülürken, gözüme bir şey takıldı. Mavi bir nokta. Bir yıldız. Çok güzeldi. Çok parlaktı. Ve çok gerçektir. Tüm gökyüzü masmavi yıldızlarla doluydu. Bazıları gülümsüyor, bazıları uyukluyor, bazıları ise sohbet ediyordu. Fakat bir tanesi, hepsinden farklıydı. Yüzünü buruşturmuş küçük yıldız, tüm süratiyle koşturuyor; bir yere yetişmeye çalışıyordu. Elinde ise masmavi bir mektup vardı.

MAYA BALDWIN'İN MEKTUPLARI

Elindeki kahvesiyle eski püskü konağın ikinci katındaki balkonuna geçti ve bin sekiz yüzlü yılların dünya başkenti olan Paris'e; Foucault'un da ileride kitaplarında bahsedeceği sefalet ve yoksulluk içinde yüzen, kıvranan; açların ve sefillerin Paris'ine bakıyordu. Onun için herkesin hayran olduğu bu yer, o hariç kimseye gerçek yüzünü göstermeyen bir arkadaştan başkası olmamıştı. Paris'i sevmiyordu, aynı sevgisizliği bir curcunayla ve dopdolu geçen fakat onun için her zaman bomboş olan günler için de hissediyordu. Her gün yaptığı gibi yumuşak koltuğuna yerleşti, gözünü kapayıp bugün ilgileneceği hastaları ve yapacağı şeyleri düşünmeye başladı.

Maya Baldwin için günler hep gerginlikle doluydu ve ulaşamadığı amaçları onu yiyip bitiriyordu. İlgilendiği nöropsikoloji dalıysa saatlerini hatta her saniyesini süslerken narsistliği asıl hedeflerini ıskalamasına sebep oluyordu. Çevresi tarafından hiçbir zaman tam olarak ciddiye alınmamış ve önemsenmemişti. Fakat bu onun egosunu tanımlanamayacak bir gerginliğe çeviriyor ve öfkesinden bile zevk alamamasına sebep oluyordu. Aklına arkadaşlarıyla -tabii onlar için Maya değersiz ve alay konusu olan bir kişilikti-karşılaştığı son seminer geldi. Başından parmak uçlarına kadar bir esrime hissetti, aynı zamanda vücudu kaskatı kesildi. Aşağılanmaya katlanamıyordu. Eğer bunu biri yapacaksa bu Maya olmalıydı.

Seminerde adeta bir s.dik yarışına girmişlerdi. Asıl gayeleri Maya'nın yeteri kadar mektup yazmadığını kanıtlayıp onu yerin dibine sokmaktı. Maya'nın obsesif kişiliğinin farkındaydılar ve

bunun üzerine oynayıp onu çileden çıkarıyorlardı.

19.yüzyılın dönem şartlarından biri de bir kişinin entelektüel kabul edilmesi için en az 10.000'e yakın mektup yazmış olmasıydı. Bu geçekten ciddiye alınmanızı ve entelektüel olarak kabul edilmenizi netleştiren bir etkendi. O gün Maya'nın konuştuğu 5-6 kişilik gruptaki herkes kendi mektuplarını ballandıra ballandıra anlattı ve yazdıkları mektup sayısının altını çizdi ki Maya'nınkinin 5.000'den fazla olmadığını biliyorlardı. Narsistliğinden deliye dönen Maya ise müsaade isteyerek odadan ayrılmaya çalıştı. Fakat arkadaşları inatla onu göndermiyordu. Biraz konu değiştirmeyi denedikten sonra çabasının boşa olduğunu anladı ve çevresindekilerin kıkırdamalarına kulak tıkayarak, gözler onun üzerinden ayrıldığı anda buldukları salondan bir yılanın kabuğundan sessizce sıyrılması gibi sıyrılarak ayrıldı.

Asla onlar gibi olamayacaktı. Mektuplar... Hiçbir zaman gereken sayıya ulaşamayacaktı. Bir sürü mektup... Özenle yazılmış, katlanmış, zarfına konmuş ve mühürlenmiş binlerce mektup... Hayır o hepsinden iyiydi ve yazabilirdi. Ya hastaları? Onlarla ilgilenecek, sorunlarını değerlendirecek zamanı nasıl bulacaktı? Ne fark eder? O hepsinden iyiydi sonuçta. Sinirlenmeye başladı. Arkadaşlarının kahkahaları, kıkırdamaları, alaycı bakışları ve ses tonları beyninin içinde tufan etkisi yaratmıştı. Gözlerini ve dişlerini iyice sıktı. Neredeyse sinirinden saçını başını yolacaktı. Bir hışımla koltuğundan kalktı, bütün konağı yerinden oynatacak bir bağırsıkla kahve bardağını konağın ikinci katındaki balkondan aşağı attı. Bardağın kırılma sesi duyulurken koşarak merdivenlerden indi ve düşüncelerinin siyah beyazlığından renk körü olmuş bir halde mektup odasına koştu. (Evet, mektup odasına...Mektup istifçiliği obsesif durumdaydı. İnsanların ellerinden çıkardıkları tüm mektupları istifliyordu. Madem yeteri kadar mektup yazamıyordunuz

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

en azından yazılanları toplayabilir ve onlardan beslenebilirdi.) Topladığı mektupları öfkeyle açtı ve her birini büyük bir hızla, yutarcasına okudu. Bu kadar yeter, dedi. Hayır, artık başkalarının mektuplarını okuyarak geçirmeyecekti zamanını, başkalarının dertlerini dinleyerek heba etmeyecekti yaşamını. Eline kalemını, önüne de kırık bir beyaza sahip itinayla hazırlanmış zarflarına girmeyi bekleyen kağıdını aldı ve tam yazmaya başlayacaktı ki... Donakaldı. Aklında bu kutsal mektuba layık tek bir cümle yoktu. Sadece boşluk... İçinde ne bir kelime ne bir düşünce...Kıkırdamalar, kahkahalar ve tekrar bir bağrış... Mektuplar... Ona hep güldüler ama o en iyisiydi başka türlü düşünülemezdi. Evet, en iyisi oydu. Madem en iyisiydi, bu çaba nedendi? Durdu, neden mektup yazmalıydı? Onu bile unutmuştu. Suratına bir gülümseme yerleşti ve dış dünyadan tamamen uzaklaştı. Asla affedemediği babasının anısına bir mektup yazmaya karar verdi. Eline aldı kalemını öfkesini kusarcasına boca etti kelimeleri. Bitmişti. Mektup değil de elli sayfalık bir destan yazdı sanki. Sonunda bitmişti. Ona yetmedi, kurtulamadı mektupların büyüünden. Ölen annesi... Annesine hep çok güvenmiş çok değer vermişti. Ama ne zaman annesine ihtiyaç duysa eli boşa çıkıyor, duyguları kapı eşiğinde asılı kalıyordu. Annesi de koca bir yaraydı içinde. Başlamışken uzun uzun ona da yazdı. Kaybettiği akrabaları için, akrep sokası arkadaşları, kapının önünden geçen tekir kedi, camdaki güvercin hatta onu canından bezdiren siyatığı için bile yazdı. Sonra bir tane daha... Bir tane daha... Bir tane... Bir... Her gün kendini kapayıp hiç fark etmeden binlerce mektup yazdı. Mektuplarını evin odalarına istifliyordu. Küçük sandıklar ve kilitler aldı. Bunlar gerçekten küçük sandıklar ve küçük kilitlerdi. Maya ölen tanıdıkları için yazdığı mektupları bu sandıklara koydu ve çoğu özenilmeden sadece gömmek için yapılmış mezarların yanına çiviledi. Günler günleri kovaladı. Maya, durmaksızın yazmaya devam etti. Ne biriyle görüşüyor ne de dışarıya çıkıyordu. Yemek yemek şöyle dursun su içmek bile ona zaman zafiyeti gibi geliyordu.

Arkadaşları -seminerdekiler de dahil- onu tanıyanlar, evine arada bir gelen temizlikçiler... Hiç kimse ona ulaşamamıştı. Hayatına dair her şeyi unutmuş aynı zamanda yazdığı mektuplarla her şeyi yeniden hatırlıyordu. Hiçbir şey ona bu kadar çekici ve sürükleyici gelmemişti. Yatak odası onun için mazide kalan uzak bir arkadaştı artık. Fakat o kadar uzaktı ki Maya onu hiçbir zaman mektup yazılmaya değer görmedi ve kırdığı bardağında içtiği son kahveyle beraber son kez uyuduğu odasına da veda etmişti.

En sonunda seneler geçmiş ve tanıdığı herkese yüzlerce mektup yazmış, ölenlere yazdıkları dışında da hepsini birer birer odalarına doldurmuştu. Ama asıl mektup yazma sürecinin asla başlamadığını sıra kendisine yazmaya geldiğinde anlamıştı.

Bütün ömrünü kendine mektup yazmakla geçirdi. Hiçbir zaman özüne ulaşamadı ve istediği tatminliğe kavuşamadı. Ne zaman bir zarf doldursa kendisine diyecek yeni bir şey buluyor ve her kutsal gördüğü her bir bilgiyi diğerlerinden ayırmak ya da kayırmak istemiyordu. Böylece bütün hayatını kendini yaşatmaya değil kendine mektup yazmaya tercih ederek geçiriyordu.

Artık düzgün yemek yememekten, konakta tozdan göz gözü görmediğinden iyice zayıf düşmüş ve ömrünün sonlarına yaklaştığını anlayana kadar yazmaya devam etmişti. Sonunda ömrünün son demlerini yaşadığını ve son mektupların zarflanma zamanının gelip çattığını anlamıştı. Mektuplarının olduğu odaların kapılarını var gücüyle söktü, hepsini tek vücut görmek istiyordu. Tüm mektupları gözleriyle tarttı, vücudu bitkin düşene dek saydı da saydı. Artık aklına mukayyet olamıyordu. Tüm odalardan mutfığa , tuvaletten banyoya her yerde göz alabildiğince mektup vardı.

Uyandı; son gündü, farkındaydı. Yaşadığı konağın kapılarını mühürleyip kat kat kilitledikten sonra bedenindeki son yaşam emaresiyle ağır aksak şehir meydanına indi ve tüm ahalinin karşısına dikildi. Bacakları takatsizdi dayanamadı diz çöktü. Kollarının bağı çözüldü ve ellerindeki mektuplar yere doğru aktı.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Gözleri yaşardı, başarma duygusu içinde şahane bir tatmin yarattı ve yüzündeki gülümsemeyle son nefesini vererek ruhunu teslim etti.

Bu ölüm herkesin dikkatini çekti. Evine gidip kilitleri kırdıktan sonra binlerce kutsal mektupla karşılaştılar. Yaşarken adını duyuramamıştı belki ama öldükten sonra mektuplara adanmış bir hayat tüm dünyanın dikkatini çekmişti. Yıllarca hayali olan üne kavuşmuştu artık. Mezar yanlarına çivilenmiş sandıklar da seneler sonra fark edildi ve tahmin edilen sayılarla Maya Baldwin 40.000'i aşkın mektup yazarak ömrünü geçirmiş ve mükemmel edebiyatı, inanılmaz psikolojik tespitleri ve o dönemin psikanalistlerinin pabucunu dama attıracak düşünceleriyle bütün dünyaya ününü salmıştı. Kendine söylediği her sözü tutmuş ve çevresinin en iyisi olarak en çok mektup sayısına sahip olmuştu. Evet, Maya Baldwin; kâğıda, kaleme ve hırsıyla, geçmişiyile sulandırdığı mürekkebine kimsenin çözemeyeceği kişiliğiyle tarihin en diktatör devletini kurdurtmuş ardından da bütün mektuplarını bu iktidara boyun eğmeye zorlamıştı. Şimdi aynı diktatörlüğü yaşamında onu değersizleştiren insanlara, şu an zamanlarını onun her kelimesini didiklemeyle harcamalarını sağlamak için kullanıyordu.

Tercih ettiği ölüm yıllar sonra psikiyatristler ve psikanalistler tarafından en çok onay alan şu fikirle yorumlandı:

“Mektupların Üstadı olarak bilinen Maya Baldwin, evini ve mektuplarını itinayla gizleyerek gözlerden uzak kalmak ve öldükten sonra unutulmak istediği mesajını veriyormuş gibi dursa da narsizmine yenilmiş, obsesifliğiyle bu kadar uğraşını son gününü gözler önünde vefat etmeye harcayarak bütün emeklerini fark edilmeme isteği gölgesi altında muhteşem bir egoyla dünyaca tanınmaya kullanmıştır.”

İKİ MEKTUP ARASINDA

Hafif bir titreşim. Yastığın altında. Kulağı geçti, gelip yanağı gıdıkladı. Bzzzz!..

Kapalı gözlerin, özenle çekilmiş çift kanatlı perdelerin arasından sızan ince ışığı kavraması çok da uzun sürmedi. Ses ve ışık. İş birlikçiler. Elini yastığın altına soktu, telefonu çekip çıkardı. İnatçı ve suçlu!.. Yarı açık gözler uykuyu bitirme cürmünü işleyen alete sorgulayıcı bir bakış attı. Cevap: “Saat 7.30, Uyan!”

Peki.

Yorganın dışındaki dünyayı düşündü. Bu sıcak ve nemli yuvanın. Önce kalkacak; kıyafet, kahvaltı, diş, kapının kilidi... derken bir kutudan diğerine geçecekti. Ait hissettiğinden yabancı olana. Sonra, günün mektuplarını alıp bu sefer sokak sokak dolaşan tekerlekli bir kutuya binecekti. Yorgun argın döndüğünde saat bilmem kaç vuracaktı.

Zaman geri gelir miydi? Gelse?.. Belki her şey farklı olabilirdi. Daha lise yıllarında gördüğü insanlıktan yoksun, distopik iş merkezleri ve bezmiş insanlarla ilgili garip karikatürler aklına geldi. O zamanlar bu tür bir yerde asla çalışmayacağını ve bunların sadece abartılı resimler olduğunu düşünürdü. Sonuçta böyle koşullarda kimse çalışmaz, çalıştırmazdı. Hem önünde çalışacak bolca zamanı

vardı, yeterince çalışırsa istediği mesleği yapabiliirdi, hatta başarılı da olabiliirdi. Onun hayali başarılı bir tıp okumaktı ve başaracağına inancı tamdı. Her şey... Farklı? Belki.

O zamanlar ailesinin durumu iyiydi. Her gün okul çıkışı arkadaşlarıyla futbol oynar eve öyle dönerdi. Dersleri fena değildi. Lisenin son senesi çok çalışmaya başladı ve sorunlarıyla ilk kez burada karşılaştı. Çalışmak yetmiyordu. Öndekilere yetişemiyordu. O zamanlar yılgın değildi, daha da azimli oluyordu geride kaldıkça. Uyku dışında dinlendiği yoktu. Gün geldiğinde sınava girdi. Sınav binasını tek ederken heyecandan yerinde duramıyordu. Sonuçlar geldiğinde ise içinde bir şey hissetti, içindeki heyecanla yanan ateş bir okyanusun ortasına düşmüştü sanki. Aldığı puan ile en düşük tıp bölümü arasında dağlar kadar fark vardı. Tıplar, mühendislikler havada uçuyordu. Onlar başarmıştı. O, değil!.. Peki, şimdi ne yapacaktı? Seçenekler: Ya ailendekiler gibi memur ol yahut mezuna kal. Seneye çalışınca bir şey değişecek miydi? En sonunda “Kapasitem bu.” deyip iki yıllık Posta Hizmetleri bölümüne girdi. Sonrasını çok iyi hatırlamıyordu ama zor da olsa önce işe girebilmeyi sonra da eve çıkmayı başarmıştı. Bunca yolu kendine doğru yürüdükçe ailesiyle mesafesi de açılmıştı. Niçin? O da bilmiyordu. Geriye yalnızca akşam yemeği için ne pişeceğini düşünmek kalıyordu.

Kendini toparlayıp yavaşça ayağını yere değırdirdi. Nedense hava bugün biraz daha soğuktu, halı da bundan nasibini almıştı. Ayakları buza değıyordu sanki. Tel gibi ince ayaklarım olsa üşümezlerdi, diye düşündü. Yürüdü. Tuvaletteki aynanın karşısına geçti. Hastanedeki gibi ruhsuzca parlayan lamba cildini daha solgun gösteriyordu. Yüzünü yıkadı. Böceklerin yüzü üşür müydü? Kurulanıp mutfağına geçti. Kiri asla çıkmayan, onun günleri gibi gitgide sararan demlik. Yumurta. Hangi tavuktan? Ekmeğı kesen bıçak. Ve elindeki ekrandan arzıendam eden yeni günün haberleri. “...’nın yeni filmi vizyonda!”, “... Holding skandalı gün yüzüne çıkıyor!”, “Zeytin alırken şunlara dikkat edin!” ve biraz da hava durumu. “Demek yarın kar yağacakmış.” diye kendi kendine konuştu. Çay olunca hızlı bir kahvaltı yapıp üstünü değıştirdi ve paltosunu giyip evin

kapısını kilitledi. Apartmanın kapısından çıkınca soğuk rüzgâr yüzüne öfkeyle çarptı. Postane ne yürünecek kadar uzak ne de otobüse binmeye degecek kadar yakındı, bu da zamanında babasının okula gitsin diye aldığı bisikleti çok kullanışlı yapıyordu. Hayat da postane gibiydi onun için: ne bırakıp gidecek kadar berbat ne kalacak kadar çekici. Üzerindeki solgun ve zamanla soyulmuş boyadan arta mı kalmış yoksa paslanmış mı belli olmayan kısımlar bisikleti kırmızıya boyamıştı. Zinciri buz gibi ellerle çözüp on beş dakikada postaneye ulaştı.

Büyük cam kapıyı araladı ve içeriden ılık bir hava yüzünü okşadı. Henüz az kişi gelmişti; masa başında iki memur oturuyordu, başka bir memur ise elinde kahve ve yarım simit ile arka kapıdan içeri daldı. “Ooo erkencisin bugün Mehmet. Son dakika gelmelere ne oldu? Günaydın.” diye seslenip kahvesini yudumladı. “Size de günaydın Selim Bey. Bilmem, bugün böyle oldu.” diye cevap verdi cam kapıyı kapatırken. Kargo bölümünün demir kapısını açıp zarfları araca yüklemeye başladı. Çok geçmeden diğer kargo çalışanları geldi. Kimisi zarfları kontrol ediyor, kimisi kargoları kamyonlara yüklüyordu. Kâğıt sesleri ayak sesleriyle birleşirken ortaya garip bir senfoni çıkıyordu. Makinemsi bir ritim. Kamyonlardan birisi dolunca Okan, “Mehmet, bugün seninle gideceğiz. Hazırlan.” diye seslendi. Makinemsi bir “olur”, baş hareketiyle. Çanta, palto ve kamyon.

- Bugün Sultangazi’deki mektupları dağıtacağız.
- Tamam.
- Bir şeyin mi var?
- Yoo, bir şeyim yok, o nerden çıktı?
- Öyle ne bileyim, rengin soluk gibi biraz.
- Öyle mi? Hiç fark etmemişim.

Telefonunu çıkarıp mesajlarını okumaya başladı. Bugün aralarında başka bir diyalog da geçmedi zaten. Her gün böyleydi, arabayı biri sürer diğeri de adrese geldiklerinde arabadan inip zarfları ve paketleri posta kutusuna atardı. Saatlerce labirentte yolunu bulmaya

çalısan fareler gibi sokaklarda dolaşırlardı. Bir nevi huzur veriyordu Mehmet'e bu durum.

Günlerden çarşambaydı. Mesailerinin sonuna yaklaşıyorlardı. "Çiçek Apt." yazan eski binanın önünde durdular. Buralar Mehmet için bilindikti, anne ve babasının yaşadığı sokaktaydılar. Kapıyı açıp atladı ve koşmakla yürümek arası bir şekilde elindeki zarfla apartmanın içine girdi. Zarfın sahibinin kim olduğunu biliyordu tabii. Kendisine Fatoş teyze derlerdi küçükken. Bastonuyla titreyerek yürür ve evden çok az çıkardı, zaten gözleri çok az görürdü. Kadıncağız aşağı kadar inip postayı alamaz diye evine kadar gidip zili çaldı. Çok geçmeden kapı açıldı. Bir an kendini buruşturulup çöpe atılmak üzere olan kâğıt gibi hissetti. Kadın, hatırladığından daha çökük ve buruşuk gözüküyordu.

— A aa! Bu bizim Mehmet mi? Yavrum nasılsın?

— İyiyim Fatma teyze. Mektup getirdim sana.

— Sağ olasin yavrucum. Denk gelmen ne güzel olmuş. Annenler nasıl?

— Onlar da iyiler, çok şükür.

— İyi iyi selamımı söylersin. İyi işler kuzum.

— Teşekkürler Fatma teyze, kalın sağlıcakla.

Asansörü çağırdı. Demir sürtünüşlü yolculuk.

— Yalnız...

— Efendim Fatma teyze, bir şey mi var?

— Benim mektuplar ağabeyimden gelir. Ben de yan dairede Muhittin'e okuturum ama Muhittin memlekete gitmiş iki aylığına. Yavrum benim gözlerim görmez, sen bana okuyabilir misin?

— Teyze, şu an mesaim var ama çıkışta saat dört gibi buraya gelir okurum, olur mu?

— Allah senden razı olsun oğlum beni çok mutlu ettin.

Gıcırdayarak gelen asansöre girdi. Kutu kutu insan. Kutulardan birinde bir Mehmet. Kamyona binerek sokaktan çıktılar. İşlerini bitirmeleri bir saat sürdü. Kuruma döndüler. Boş kahve makinesi, yığılmış karton bardaklar, basık hava. Tezgâh üstündeki son

kırıntıları toplayıp nemli yuvalarına girmek için koşuşturan... Son eşyalarını alıp evlerine gitmek için koşuşturan memurlar. Postaneden ayrılıp kendini bekleyen mektuba yürüdü.

Gün batıymıydı. Apartmanın önündeki ağaçta üç beş yaprak ateş kırmızıydı. Dört yanda kızıl karmaşa. Kızılılık yarışı. Ne gelebilen ne gidebilen bir kış. Kutuda biraz daha eskimiş bir Mehmet.

— Hoş geldin Mehmet, geç içeriye. Aç mısın? Çorba getireyim mi?

— Yok, sağ ol teyze, gelmeden atıştırdım ben.

— En azından ufak bir şeyler koyayım, sen geç içeri.

— Gerçekten gerek yok teyze, yorulma boşuna.

Tabii ki dinlemedi. Mehmet salona girip dantelle örtülmüş televizyonun üstünden zarfı aldı. Zarif bir görünüşü vardı zarfın, özenle kapatılmış ve Pisa Kulesi'nden bir pul yapıştırılmıştı. Oturdu. Zarfı, elinde tabakla çıkagelen kadına verdi. Yılların eskittiği parmaklarıyla açtı kadın. Tek bir mektup çıktı zarftan. Ağabeyindendi.

— Ağabeyim askere gittiğinden beri biz böyle ayda bir mektuplaşırız. Elbette telefonda arar ama mektubun tadı bir başka oluyor.

“Aziz Kardeşim Fatma,

İnşallah iyisindir. Geçen ay gönderdiğin mektupta bir süre mektup yazamayacağını yazmışsın, sağlık olsun. Ben sana göndermeye devam edeceğim merak etme, Muhittin gelince sana okur uzun uzun. İstanbul domuyor olmalı değil mi? Kar ne güzel olur şimdi orada. Bizim yaşadığımız yer denize yakın, buralara hiç kar yağmıyor. Gerçi bizim oğlana şirketi devredince daha içlere taşınmayı düşünüyorum. Hatta belki İstanbul'a gelirim. Artık iyice yaşlandım. İnsan yıllarca gurbette kalınca memleketi öyle bir özliyor ki... İtalya'ya gelince bir yarım eksik gibi hissetmiştim.

İşler de fena değil, yeni bir şirketle anlaşma yaptık. Anlaşma yolunda giderse Fransa'da şubelerimiz açılmaya başlayacak. Bizim

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

oğlan gerçekten bu işte benden iyi, belki hemen yarın emekli olurum.

Sana bütün içtenliğimle iyi bir ay dilerim.

Fevzi”

-Ağabeyinin şirketi olduğunu bilmiyordum.

- O çok çalışırdı. İşini en iyi şekilde yapmaya çalışırdı mutlaka. Sonunda yurt dışına kadar gitti, buradaki kimsenin haberi olsun istemedi ama nedenini hiç bilmiyorum. Onu ne çok özleyorum bir bilsen.

Yine gelirim önümüzdeki ay.

-Madem yemedin yanına al poğaçaları, kurabiyeleri.

Hava çoktan kararmıştı. Ağaçtaki tek tük kırmızı yapraklar bükük sokak lambasının altında soluk sarıya dönmüş, canlılıklarından eser kalmamıştı. Çaydanlık geldi aklına, güldü. Yaprak ve çaydanlık. Ne romantik! Romantik olmayan şey, günlerin sararması. Kutular içinde onlarca yaprak. Mehmet bisikletini çözerken bu düşünceden uzaklaştı birden. Kendi yaşamına odaklandı: “Kapasitem, evet benim kapasitem bu. Değil mi? Basit bir postacı olup çıktım o kadar çalışmadan sonra. Oysa daha başarılı olabilirdim, insanlara daha fazla faydam dokunurdu. ‘Profesör Doktor Mehmet Talip Teke’ fena olmazdı. Belki daha fazla çalışsaydım... Değerli biri olurum. Olur muydum?”

Bisikletine atlayıp yola koyuldu. Oradan eve gitmek için ana caddeden geçmek gerekiyordu, özellikle bu saatte bisikletle hiç kolay değildi. Evlerine gitmeye çalışan yüzlerce, binlerce insan aynı anda hareket ediyordu, bisikleti beklemeye tahammüllü olmayan binlerce insan. O da onlardan biriydi. Bütün bunlar ne içindi? Hayatta başka ne vardı ki? “Burada olmasam ne fark eder? Sürüdeki koyundan ne farkım kalır ki bir şeyleri başaramazsam? Nadir cevherleri özel kılmak için duran demir parçası olarak mı doğdu herkes?”

Kornalar arasında dalgın bir postacı. Eski bir bisikletin üzerinde. Kendine yukarıdan baksaydı gördüğü bu manzara ona belki şiirsel

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

ama daha çok hüzünlü gelirdi. Düşünceler koşuşturuyordu beyninde. Yuvalarına girsinler isterdi. İnce ayaklı, yüzlerce düşünce. Zaman belirsizleşmişti. Caddedeki trafik bükülüyor, başının içinden geçiyor ve tıkanıyordu. Her şey düğümleniyordu. Yalnız onlar, düşünceler... Vızır vızırdı.

Yanağını gıdıklayan titreşimden bir zaman sonra uyandığında on beş dakika geç kalktığını anladı. Eve girdiğini hatırlıyordu da sonrası silinmişti. Muhtemelen uyuyakalmıştı.

Sararmış günlerle, kutudan kutuya kendini eskiterek bir ay daha geçirmişti. İş çıkışı. Mont hıştırtıları. “Hangi filme gidecektik?” “Selvi Ağacı” “Geliyorum bekle!” “İyi akşamlar.” Kah kah kah. Çantasını alıp büyük cam kapıdan çıktı. Ilık bir hava yüzüne çarptı birden. Bisiklete atlayıp Fatma teyzenin yolunu tuttu. Geldiğinde kapı heyecanla aralandı.

- Hoş geldin yavrum. Gel gel, geç içeri. Nasılsın?
- İyiyim Fatma teyze, hâlin vaktin yerinde mi?
- İyiyim kuzum. Bak bugün sana portakallı kek yaptım, siz çok severdiniz küçükken.
- Çok teşekkür ederim, ev de harika kokuyor.

Ev. Kutu değil. Soğuk değil. Anılarıyla, kokusuyla ev. Ne kadar top çarparsa çarpsın asla kırılmayan mutfak camı, bu kokuya dayanamayan çocukları çağırarak için kullanılırdı. Amansız yarış o zaman başlardı. Kekler yendikten sonra çocuklar eve dağılırlardı. Mehmet’in annesi bu sefer mis gibi kokan su böreği ile karşılardı onu. Babası eve geldiğinde hep beraber masaya otururlardı. Çok güzeldi çocukluğu. Aç bir ufaklık değildi, fakat tok bir yetişkin olarak da bu keke hayır diyemezdi.

- Başlıyorum Fatma Teyze.
- Başla oğlum.

“Fatma Halacığım,

Çok üzülerek söylemek istiyorum ki babam ben bu mektubu yazmadan üç gün önce vefat etti. Aniden fenalaşmaya başlayınca hastaneye yatırmıştık. Doktorlar bize yaşa bağlı olduğunu söyledi. Sonraki iki gün hastanede kaldık, seni aramamızı ve eğer ölürse sana bir mektup yazarak bunu söylememizi vasiyet etti. Hepimizi çok sevdiğini ve var olduğumuz için mutlu olarak öleceğini söylemişti. Ben de ne diyeceğimi bilemedim hala. Hâlâ daha bilmiyorum, çok üzülüyorum. Uykusunda öldü, hastanede. Her şey birdenbire üstümüze yıkıldı sanki. Babamı çok severdik. Gerçekten tanıdığım en iyi insandı, babadan fazlasıydı benim için. Sadece sana bunu söylemek istedim. Sevgiler...

Rüstem”

Buruşmuş bir kâğıtta biriken, sonra bulduğu çizgiden akan sular gibi aktı gözyaşları. Mehmet ne diyeceğini bilmiyordu. Ağabeyi ölmüştü sonuçta. Yanındaki peçeteliği kadına uzattı. Bir süre sonra kadın konuştu:

—Teşekkür ederim Mehmet.

—Başın sağ olsun Fatma teyze.

— Gerçekten teşekkür ederim, bana onun mektubunu okuduğun için. Yüz yüze duyamadım sesini belki. Ama mektupları da onun sesi değil miydi?..

Akşam yemeğini beraber yediler.

Değerini düşünüyordu Mehmet. Başarılı olmamak, değersiz olmak mı demektir? Başarılı olmak, birini hemen değerli mi yapardı? Sürünün parçaları olmadan sürü olmazdı, fazla var diye demir işlevsiz değildi. Olamazdı. Çünkü değerini bu belirlemiyordu ki. Önemli olan etrafındakilerdi, çevrendi. Şirketi olmadan da herkes bu adamı severdi, iyi bir insanı kim sevmezdi? Kendi ailesi geldi aklına sonra, onlarla bağı kopmuştu. Bu neden yaşanmıştı peki? Çok mu geçti acaba?

- Ben artık eve geçeyim Fatma teyze.
— Olur yavrum, çantamı getireyim hemen.

Asansörle yavaş yavaş indi. Kutular bir bir yırtılmıştı az önce. Kabuğundan çıkmak hissi ruhunu sarmıştı. İki mektup Fatma teyzeye değil, bu genç yaşta eskiyen Mehmet'e gelmişti sanki. Yaşam ve ölüm neydi? Ev, sevgi, yaşam zevki neydi? Günler neden eskisi gibi mavi olmasındı.

İki mektup arasındaki süre gibiydi ömür, onu kendine bile uzak yaşayarak tüketmek... Korkunç olmalıydı.

Suçlu kimdi? Önemsiz bir ayrıntı. “Böceksi bir şey değilim.” dedi.

“Mehmet'im.”

Hafif bir titreşim. Kalbinde. Telefonu çıkarıp ilk numarayı aradı:

—Alo, anne?

Devin ERSOY

Terakki Vakfı Özel Şişli Terakki Lisesi

Mansiyon Ödülü

GÜNEŞ IŞIĞINI İKİYE YARMAK

Denizle karanın görülmemiş bir berraklıkla birleştiği naçizane bir liman kasabası vardı. Güneş, dolgun çam ağaçlarından oluşan insan eli değmemiş ormanın arkasından doğar, ciğerleri açan tuz kokulu esintiyi taşıyan denizin en uç köşesinden tatlı bir nazla batardı. İskelesinde yelkenli ve teknelerin olmadığı tek bir gün bile yoktu, havanın hep ılık olduğu bu kasaba yılın her günü farklı şehirlerden gelen ziyaretçilerle dolup taşardı. Dar sokaklarında üç-dört sandalye atılmış lokantalarda yemek yiyen ziyaretçilerden bir lokma kapmaya çalışan kediler ve tezgahlarda buzla satılan kesilmiş taze meyveler ve bu meyvelerin yaydığı koku eksik olmazdı. Güneşin şefkatiyle sararıp altın rengini almış kumların arasında inci gibi saklanmış deniz kabukları ve çeşitli minarelerle doluydu sahilleri. Masallardan çıkmış bir güzelliğe sahipti bu kasaba, geleni memnun ederdi. Fakat onu bu kadar güzel yapan sadece doğası, denizi, nefes kesen manzarası ve tadı damağında kalan mutfağı değildi, yazdıklarıyla her gün merakla okunan yerel gazetenin gözde yazarı da kasabanın ünlüsüydü.

Denizin henüz girilebilecek kadar ısınmadığı, kirazların taç yapraklarını döküp etli meyvelerini büyütmediği durgun ayların birinde başlamıştı kısa hikâyelerini yayımlamaya. Gazete basılmadan bir önceki gece, el yazısıyla yazdıklarını kendisi

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

götürüp kapısına bıraktığı baskıcı dışında kim olduğunu bilen ya da kendisini gören yoktu. Baskıcı yaşlı adam da ağzını açmamaya hayatı pahasına yemin vermiş gibi tek laf etmezdi. Yazılarının sonunda herhangi bir imza, bir takma ad da yoktu. Okuyucuları kendi aralarında ona “Altın Mürekkepli” derdi. Adının hakkını vererek yazardı gizemli yazar, sanki kaleminin ucundan kâğıdının üstüne bal damlamış gibi kısa hikâyeler ortaya çıkarırdı. Hiçbir konuya bağlı kalmazdı. Hayata, insana dair her şey hikâyelerinde yer bulurdu kendine, bu da onu daha da gizemli kıları. Yazdıklarıyla okuyucularını etkiler, onların hayata yeniden sevgiyle bakmasını sağlardı. İçinde yaşadıkları bu cennetin güzelliklerine kör olmaya başlayanlar için fırtınalı bir akşamın ardından etrafa yayılan ıslak toprak kokusu kadar taze gelirdi her bir kelimesi. Okurların gözlerini açar ve onları omuzlarından tutup sallayarak “Etrafına bir bak!” diye seslenirdi onlara. Kalemini dokundurduğu kâğıdı altın yapardı, tıpkı lanetli Kral Midas gibi.

Her pazar sabahı bakkalların önü, gazeteyi almak için gelenlerle biraz daha kalabalık olurdu. Kimisi bir şişe taze sütün yanında, kimisi ise hâlâ dumanı tüten bir somun ekmeğinin yanında mürekkebi yeni kurumuş yazılarıyla gazeteyi almak için sıraya girerdi. Ardından bir koşu evlere çıkarlar, bazen kahvaltı sırasında bile sesli bir şekilde okurlardı her hikâyeyi.

Bir süre sonra kasabanın dışına da taşmıştı ünü. Bazen sadece yazarla tanışmak için cebinde bir kalem ve sürekli tutulmaktan rengi solan, özenle kesilmiş gazete parçasıyla kasabayı ziyarete gelen bile olurdu. Bunlar çok nadirdi tabii, kasabalıların kendi aralarında verdikleri söz varmış gibi tuhaf bir ketumluk vardı üstlerinde. Sorusu sorulduğunda anında konu kapatılır, bazen sert cevap bile verirlerdi. Yazarın gizeminin anlam verilmesi mümkün olmayan bir kutsallığına inanıyordu hepsi. Bu kutsallığın kafalarda yarattığı soru işareti devam ederken Altın Mürekkep yazılarına ara vermişti bir süredir. Neler oluyordu? Niye yazmıyordu artık? Kasabalının merakı giderek artıyordu.

Yine bir pazar günü ceplerine birkaç kâğıt fazla para atıp evden çıktı kasabalılar. Gazetenin altıncı sayfasını açıp baktıklarında yeni bir hikâye görmeyi umuyorlardı. Tedirginlerdi ama kalplerine artık tanıdık gelen bir heyecan yerleşmişti yine, göz göze gelenler sanki gizli bir anlaşmaya varmışlar gibi birbirlerine gülümseyerek selam veriyorlardı. Tertemiz bir deniz havası hâkimdi sokaklara ama güneş görünürde yoktu, haftalar sonra ilk defa çıkan bulutların arkasına saklanmıştı. Köpekler kulübelerinde değildi, martılar teknelerini bağlayan balıkçıların tepesine üşüşmemişti. Sıra dışı hiçbir şey olmamıştı fakat kimsenin anlamlandıramadığı bir sakinlik, sessizlik hakimdi kasabaya. Yine de aynı merak aynı heyecan aynı beklentiyle gazetelerini almaya gitmişti kasabalılar.

Güneşin tepeye yükselmeye başladığı belliydi, ışıkları insanların açıkta kalan tenlerini yakmaya başlamıştı bile. Küçük çocuklar göğüslerine sıkı sıkı bastırdıkları gazeteleriyle evlerine gidiyordu. Okuma yazmayı bilen bazıları merakına yenik düşüp üçkâğıtçılık yaparak önden altıncı sayfayı okumaya başlamıştı bile. Onlardan cesaret alan yetişkinler bir an önce gazeteyi okumak için kenarına çekilmişlerdi. Herkes nefesini tutmuştu, sadece gazetelerin sağır eden hışırtısı duyuluyordu. Sonra geçen her saniyede atılan adımların sayısı azaldı, kaşlar kafa karışıklığıyla çatıldı. Bazıları oturmak zorunda kaldı, kimse sesini çıkarmaya cüret edemiyordu. Demek ki bu yüzden kuşlar ötmüyor, denizin dalgaları kıyıya vurmaktan çekiniyor, tuz kokulu esinti ortaya çıkmaktan çekiniyordu. Her bir kelimeyi tekrar tekrar okudular, dudaklarında yer edinene kadar. Çalışmaya şehre giden sevgilisinden aylar sonra aldığı mektubu okuyan genç kızın aktığı gözyaşları ve asker oğlunun şehit haberini gönderilen telgraftan alan yaşlı annenin ciğer yakan yakarışı, neye uğradığını şaşırان kasabalıların bedenine, ruhuna sinmişti. Tek duyulan şey, titreyerek verdikleri derin nefesler ve hıçkırıklarını içte tutma çabasıyla boğazlarından kaçan yutkunma sesleriydi.

Güneş Işığını İkiye Yarmak

Kendim için açtığım, kimsenin yürümeyi cesaret edemediği bu yolda yürürken kapkaranlık ama aydınlık bir evdeymişim gibi hissediyordum. Şimdi ise benim ilerlememi sağlayan bu iki ayağa adım attırarak hiçbir şey kalmadı. Çılgınlıklarım ışığı bile yırtarken artık ağzımdan ses bile çıkaramıyorum, bunun korkusuna dayanmak artık benim için imkânsız hale geldi.

Bir dansçı iki kere ölür. İlki dans etmeyi bıraktığı zaman ve bu ölüm en acı verici olanıdır.

Hayatım boyunca elimde çürüttüğüm kalemim artık sizindir.

Fitillenen bir ateş gibi yayıldı bu hayata veda mektubu kasabada. Neler olduğunu soranlara sadece gazeteler uzatılıyordu, sonra okuyanlar da aynı sessizliğe bürünüyordu. Evlerinden bir hışımla çıkanlar sokağa indiklerinde ne yapacaklarını bilemiyordu, kim olduklarını unutmuş gibi kaldırıma oturup ses çıkarmadan sadece düşünüyorlardı. Zaman durmuştu ama aslında hâlâ her bir saniye ilerliyordu. Kasabanın dışında hayat devam ediyordu; kasabalılar ise dünyanın kaybettiği bu cevherin farkında olmamasına inanamıyordu.

İlk önce, baskıcı yaşlı amca çıktı elinde dolma kalemiyle. Babasından ona kalan özel yapım bir kalemdi bu. Peşinden bakkal tükenmez kalemiyle, ardından matematik ödevini yapan sekiz yaşındaki çocuk kurşun kalemiyle ayaklandı. Sonunda her bir kasaba sakini elinde tuttıkları kalemle ormana ilerlemeye başladı. Çam ağaçları sanki onları bekliyordu ne zamandır. Belki de kuşlardan almışlardı bu haberi. Ziyaretçiler olan biteni uzaktan izliyordu, kimse bu büyüğü anı bozmadı.

Ormanın tam kalbinde balıkçılar büyük bir çukur açtı. Toprağın insanın genzini yakan ekşimsi kokusu her bir kasaba sakininin içine

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

oturmuştı, boğazı düğümlenenler kafasını çevirmeden edemedi. Kasabalı, ellerinde tuttıkları kalemleri teker teker çukura attı, atılan her bir kalemde ağaçlar daha da üstlerine eğiliyordu. Toprağın üstüne dökülen güneş ışınları utancından kararıp soldu. Tüm kalemler atılıncaya kadar sürdü bu ayın, toprağa değen her bir kalemde atan kalpler biraz daha yavaşladı.

Çukurun üstü toprakla kapatılınca kasabaya geri döndü insanlar. İşte o zaman esinti geri gelmiş, saksılardaki çiçekler bulutların arasından çıkan güneşe yüzlerini dönmüştü. Hiçbir şey değişmemişti ama her şey daha farklıydı artık. Geriye sadece Altın Mürekkepli'nin masmavi denizi ve uçsuz bucaksız toprağı kalmıştı.

MEKTUBU BEKLERKEN

Bazıları için nefes almak kadar kolaydır insan canına kıymak. Bazıları içinse astımı varmış da, ilacına sahip değilmişçesine zordur nefes almak. Şimdi bu pislikten duvarları kararmış, is kaplı, küf kokan, rutubetli evde oturup diğer tarafı hiç de tekin olmayan ve perdesi çekili olan pencereden dışarıyı izlerken düşünüyorum. Her gün, her dakika, her saat düşünüyorum. Acaba bugün çocuklarıma kıydılar mı, açlar mı, üşüyorlar mı, eziyet görüyorlar mı, acaba bugün kocam sağ mı?

Yaklaşık yedi hafta önce çocuklarıma kampa yollamışlardı. Beni evde tek bırakarak öldürebileceklerini düşünmüşlerdi. Ancak onlar yaka paça hırpalanarak toplama kampına götürülürlerken ben onlara yemek bulmaya çalışıyordum. Evden dışarıya çıkmıyor ya da çıkarsak sadece yemek için ben çıkıyordum. Onları dışarı gönderemezdim ki. Bu benim kendi ellerimle yaptığım bir cinayet olurdu. Çocuklarıma kampa götürüp beni evde bulamayınca sinirlendiklerini tahmin edebiliyordum. Ama onlarınki benim sinirim ve üzüntümün yanında hiçbir şeydi. Yine de iki gün daha kapıyı tıklattıktan sonra vazgeçtiler. Neyse ki mektuplar var. Belki de intihar etmememi sağlayan tek neden onlardı. Her birini saklıyordum. Neden bu saate kadar mektup gelmedi diye düşünürken bir ses geldi kapıdan. Tak, tak, tak. Gıcırdayan kapıyı açtım.

“Buyur Efendi. Getirdin mi mektubu, saat de gecikti bir şey mi oldu yoksa?”

“Şadiye Hatun sakin olun lütfen. Mektubu her zamanki gibi teslim aldım ancak haber salmışlardı yollarda bekleyen Bulgar askerlerine dair. Ben de dolanmak zorunda kaldım.” Pabuçları altındaki toprağı silkeleyip içeri aldıktan sonra paltosunu çıkarmadan geçip az önce oturmakta olduğum koltuğa oturdu. Mektupları cebinden çıkarıp gösterdi. Her zamanki gibi el yazısı değişmişti. Kızım her seferinde başka birine yazdırıyordu.

“Mehmet Efendi rica etsem okur musun?”

“Biricik Anam,

Kardeşim ve ben hiç ayrılmıyoruz meraka düşme. Öğlenleri yemeğini yedirmeye çalışıyorum, lakin canı gittikçe daha sikkın oluyor. Geçen hafta mektup yazdığım hatundan öğrendiğim üzere yemeğe dadanan kişiler ve idamlar sıklaşmış. O nedenle imarethaneden insanlar azalmaya başlayınca erken çıkmaya başladık. Kaldığımız yerin adını öğrendim ancak misafirlere kapısını açtığını sanmıyorum. Yine de aklında bulunsun “Sarayıçi Toplama Kampı” olarak geçiyormuş. Burası hakkında bir bilgi edinirsen bana da ilet lütfen, bilmek istiyorum. Anacım, burası çok soğuk. Kardeşim üşümediğini söylese de biliyorum, üşüyor. Burada hasta olursak ne ederiz bilmiyorum. Konuşanlardan duyduğum kadarıyla verilen ilaçlardan sonra hastalar hemen sızıyormuş ve onları başka bir yere naklediyorlarmış. Askerler ilaçların rahatlatıcı olduğunu söylese de henüz senin onayını almadan bir şey vermedim Fatih’e. Akşamları da uyumamaya çalışıyorum. Hem onun uyuduğundan emin olmaya çalışıyorum, hem de tetikte kalmaya. Üç hafta önce mektup yazdığım hatunu hatırlıyor musun? İdam edilmiş çünkü bir asker onunla bir gece geçirmek isteyince kabul etmemiş. Anne bazıları diyor ki tek suçumuz Türk olmakmış. Bu arada babamdan, cepheden haber var mı? Geri alabilecekler mi toprakları? Ana herkesi odalara yollayacaklar birazdan. Bir şey duyarsan Mehmet Efendi’yle mektup yolla lütfen. Fatih seni çok özlemiş söylememi istedi şimdi. Kendine çok dikkat et anacım. Seni seviyoruz. “

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Her seferinde bir sonraki mektubu bekleyerek tamamlıyordum haftayı. Mehmet Efendi ise alışmıştı benim her mektup sonrası ağlamama. Yine gözyaşlarımı tutamamıştım. Neyse ki kızım akıltmıştı eski adresine mektup yazmayı. Yoksa ona ulaşmam imkansızdı. En azından gönderilen yerin kodunu biliyordum ki oraya geri mektup yazayım.

“Mehmet Efendi şimdi söyleyeceklerimi yaz olur mu?”

“Olur Şadiye Hatun, olur.”

“Canım kızım ve oğlum. Burnumda tütüyorsunuz desem Allah şahidim olsun ki yalan olmaz. O kadar çok özledim ki sizi, kokunuzu. Keşke bir kere de olsa sarılabilsen size. Bu arada maalesef ki babanızdan haber gelmedi bu yüzden gittikçe daha da endişeleniyorum. Aklımdayken hemen söyleyeyim şu ilaçlar hakkında. Sakın ola ki o ilaçları içmeyin. Bir şey olsa dahi önce bana söyle kızım. O ilaçların ilaç olduğunu pek sanmıyorum. Malum hastaları bir yere naklediyorlarsa muhtemelen ilaç öldürücüdür ve sonrasında onları mezara götürüyorlardır. Bu arada mezar yapıyorlar değil mi? Yani birine bir şey olursa en azından gidip Fatiha okuyabileceğimiz bir kabirleri var değil mi? Olur da ölürseniz, sizi anabileceğim bir mezarınız bile olmazsa ben ne yapar ne ederim? Çok dikkat edin, iyi geçinmeye çalışın herkesle. Ağlamaktan gözlerim şişti, hep dua ediyorum Allah’ıma size bir şey olmasın diye. Aklınızda da bulunsun zora düşerseniz Ayet-El Kürsü okuyacaksınız. Ezberinizde değil mi? Sakın korkmayın orada. İmarethanede yemeğini ye oğlum yalvarırım. Bir de onu düşünmeyeyim. Kızım sen de kardeşine çok iyi davran. Zıtlasma onunla. Bakın bana bir şey olursa birbirinize emanetsiniz. Birbirimizden başka kimsemiz de yok. Ben şu Belene Kampı’nu soracağım buradakilere. Çok uzak değildir belki de korkmayın o yüzden. İyi düşünmeye çalışın ama tetikte de olun. Bakın hiçbir yere yalnız gitmeyin. Sakın. Birisi sizi uyutup götürür, türlü şeyler yapar Allah korusun. Hep insanlar olsun yanınızda. İdamlar da sıklaştıysa sakın akşamları dolanmayın ortada. Kandırıverirler sizi yalan bir

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

sebeple. Beni de merak etmeyin, kapımı açmıyorum tanımadığım kimseye. Perdeler de kapalı zaten. Hadi haber bekleyeceğim sizden. Sizi çok seviyorum. Çok iyi bakın kendinize.”

“Bitti mi Şadiye Hatun?”

“Bitti Mehmet Efendi. İyi ki çocuklar bunları söylerken ağladığımı duymuyor. Daha da endişelenmesinler, zaten kim bilir nasıl davranıyorlar onlara orda. Allah razı olsun bu mektuplardan. Mektuplar sayesinde az da olsa için ferahlıyor. Yaşadıklarını, sağ olduklarını biliyorum en azından.”

“Şadiye Hatun ben bu Sarayıçi Kampı’ını duyuydum sanki.”

“Hakikaten mi diyorsun Mehmet Efendi? Neredeymiş, nasılmış o kamp?”

Durdu bekledi az.

“Benim duyduklarım çok tekin değil ama merak etme yakın buraya. Tuna Nehri üzerinde yanılmıyorsam.”

“Götürürsen beni oraya?”

Bir anda panikledi.

“Şimdi mi?”

“He şimdi gidelim Mehmet Efendi.”

“Olmaz Şadiye Hatun. Şuan etrafta bir sürü Bulgar asker devriyedeymiş. Bizi görürlerse acımazlar, daha da kötüsü ayrı bir kampa atarlarsa çocuklarıyla mektuplaşamayabilirsin bir daha.”

“Doğru diyorsun. Peki gidince nasıl gireriz ki içeriye?”

“Sağlar mıdır bilmiyorum ama 4-5 tanıdığım var. Dinimizden, ırkımızdan dolayı eskisi kadar saygın olmasalar da askerlerden rica edebilirler. Yanılmıyorsam Eşref Efendi en saygınlarıdır. Ben

gelecek hafta dağıtılacak mektupları teslim almak için giderken onlara da mektup yazar, senin çocuklarla aynı olan koda yani adrese yollanmasını söyledim.”

“Tamamdır Efendi. Çok teşekkürler yardımların için.”

“Rica ederim. Zaten benim de 1-2 tanıdığa ulaşmam lazım. Hadi bana müsaade o zaman.”

“Peki Efendi. Teşekkür ederim mektuplar için. Giderken de dikkat et o zaman.”

Kapıyı dikkatlice açıp içerdeki pabuçlarını giydi. Başıyla selam verip gitti.

Aradan bir hafta geçmişti. Aynı saatlerde çocuklarımla tek iletişim kurabildiğim yol olan mektubu bekliyordum. Saatler geçmişti de geçmişti. Ne Mehmet Efendi'den ne de mektuplardan iz vardı. Ümidimi kesmeye başlamıştım. Çocuklarımın başına bir şey mi gelmişti? Belki de sorun Mehmet Efendi'den kaynaklıydı. Yine ağlıyordum. Ya öldülerse? Belki de istismar edilmiş korkudan yazamamışlardı. Dayak yedilerse? Neredeydi mektupları?

O akşam uyuyamayacağımı bilmeme rağmen gittim oturdum yatakta. Tam abdestimi alacaktım, dua okuyacaktım ki kapı vuruldu. Ses çıkarmadan bekledim içerde. Birini beklemiyordum ki bu saatte. Mehmet Efendi bile bu saatte gelmezdi. Kalın bir ses duyuldu.

“Şadiye Hatun”

Gene vuruldu kapı. Sonra Bulgarca aksanlı bir asker konuştu.

“Şadiye Hatun içerde olduğunu biliyoruz. İçerden çıkan adamı gördük geçen hafta. Hemen kapıyı açın. Eşin Ahmet Efendi cephede şehit düşmüş. Bu durumda eviniz Bulgaristan toprakları içerisinde olduğu için Bulgar Hükümeti el koymuştur. Kapımı açmazsan zorla kırmak durumunda kalacağız.”

Kahrolası mektuplar başımı derde sokmuştu. Mehmet Efendi’yi görmüşler, yaşadığımı anlamışlardı. Demek ki Mehmet Efendi devriyedeki askerleri o kadar da atlatamamıştı. Belki ona zarar verdilerse gelmemiştir mektuplarım. Belki de intikam almak için çocuklarıma zarar verdiler. O nedenle yaşama sebebim, mektuplarım kesildi. Durdum öylece. Ne yapacaktım, ne yapmalıydım? Kapıyı açarsam beni yaka paça alıp bilmediğim bir kampa atacaklardı. Çocuklarıma haber verme fırsatım da olmayacaktı. Açmazsam döve döve öldürürlerdi beni buracıkta. Ya kocam? Ne olmuştu ona? Neredeydi mezarı? Kim öldürmüştü onu?

“Şadiye Hatun”

Sessizce ağlamaktan başka bir şey yapamıyordum ki. Hıçkırığa hıçkırığa olacakların olmasını mı bekleseydim? Odada bir iki fotoğraf vardı. Ağrı kesiciler ve bazı ilaçlar de vardı. En önemlisi mektuplar. Her biri duruyordu. Şalvarımın iç cebine tıktım hepsini hemen.

“Şadiye Hatun son ikazımız.”

Gözüm ilaçların durduğu çekmecedeki babamın eski silahına kaydı. Onu da şalvarıma koydum.

“Tamam, tamam geliyorum.”

Ne olursa olsun onların karşısında bir zavallı gibi ağlamayacaktım. Ben bir Türk’tüm ve ölecek de olsam onlara yalvararak değil, gururumla ölmeliydim. Babam da bir askerdi, öleli aylar olmuştu ve ben bu insanlara yakışır bir ölümle ölecektim. Üstüme iki yorgan attım sanki hastalıktan ölecekmişim gibi. Kapıyı gıcirtıyla araladım ve aralıktan konuştum.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

“Ne istiyorsunuz? Kocam ölünce ev size kaldı diye öldürecek misiniz beni? İşkence mi edeceksiniz? NE İSTİYORSUNUZ?”

Son cümleyi sesimi yükselterek ama daha yavaş bir şekilde söylemişim.

“İzin verecekseniz içerde size birkaç bilgi söylemek isteriz.”

“Beni öldürmeyeceğiniz ne malum?”

Bir şey söylemeden aralığı açıp içeriye girdiler. Kaç kişi olduklarını sayamadım. Ama o kadar da kalabalık değillerdi. Belki de beni kolay yem olarak görmüşlerdi. Elinde silah tutan sadece bir asker vardı. O da konuşan askerdirdi ama diğerlerinin belinde silah olduğundan emindim.

“Şadiye Hatun öğrendik ki Eşref Efendi’yi tanıyormuşsun.”

Bunu tehdit eder gibisinden değil de soru sorarmışçasına söylemişti. Tamam da bunun gelmeyen mektuplarla ve ölen kocamla ne alakası vardı. Ayrıca öyle birini tanıdığım söylenemezdi sadece birinden duymuştum.

“He öyle de denebilir, n’olmuş Eşref Efendi’ye? Ona da mı çektirdiniz?”

“Senin bir mektup meselen varmış?”

Şimdi ne yapacaktım? Kabul etmese miydim? İftira mı deseiydim?

“Varsa var, sizi ne ilgilendirir?”

“Bu evinden çıkan herif de senin gibilerin mektuplarını dağıtıyormuş.”

Cevap vermedim. Devam etti.

“Belene Kampı’na atmışlar senin mektup yazmayı akıl eden çocukları”

Dayanamamıştım. Belki de hepsi mektuplar yüzünden olmuştu. Mektuplar olmasaydı çocuklarıma bir şey yapmayacaklardı.

“NE YAPTINIZ ÇOCUKLARIMA, NEDEN KESİLDİ MEKTUPLARI, ÖLDÜRDÜNÜZ MÜ, İŞKENCE Mİ ETTİNİZ NE YAPTINIZ?”

“Sakin ol. Bir halt yapmadık. Lanet olası mektupları da biz kesmedik. Eşref Efendi'nin ricasıdır. Madem mektup yazacak kadar tanıyorsun onu, onun isteği üzerine seni ve çocukları Edirne'deki başka bir toplama kampına nakledeceğiz.”

Nasıl yani mektuplar aslında iyi bir amaca hizmet mi etmişti? Mektuplar sayesinde mi çocuklarıma kavuşacaktım? Duyduklarıma inanmamıştım ama sevinç göstergesine gerek yoktu.

“Ya kocam?”

“Onun cenazesi de o civardaki bir mezarlığa nakledilecek.”

Biraz durduktan sonra devam etme gereği duydum.

“Buradan birkaç parça eşya alabilir miyim öyleyse ve şuan çocuklarım nerede?”

“Çok eşya almana izin veremeyiz, bir çantalık kadar.”

“Çocuklarım?”

“Onlar seni araçta bekliyorlar, hızlı ol.”

Hemen her şeyi toplamaya başladım. Benim için en önemlileri, özellikle bir yere kadar ölmeme şimdiyse yaşama sebebim olan mektupları, şalvarımdan çıkarmadım. Yorganları da üstümden almadım. Çantaya biraz yemek, biraz daha ilaç, biraz su, ne kadar param varsa o kadar para ve peçete, mendil gibi eşyaları aldım. Oğlum ve kızım da üşümesinler diye kalın giyisiler aldım. Araç

neredeydi bilmiyordum o nedenle dışarıda beklemeye başladım. Siyahlar içinde ilkel bir araba yanaştı.

“Şadiye Hatun sen misin?”

“Benim. Çocuklarım orda mı?”

Cam açıldı ve çocuklarım göründü. Kapıyı açtım ve içeri adeta atladım.

“Canlarım benim, güzellerim, yavrularım, kuzucuklarım. İyi misiniz? Bir şeyiniz yok, biri size bir şey yapmadı değil mi? Aç mısınız, üşüyor musunuz? Oğlum gel. Gel üstümdeki yorganı al gel. Hastalanmayın sakın, artık beraberiz.”

O zamandan beri Edirne’deyiz. Biliyorsunuzdur, artık burası T.C.nin bir toprak parçası, bir şehri. Evet belki hiçbirimiz yaşadıklarımızı unutmayacağız. Belki çocuklarım babayla büyümek ne demek asla bilemeyecekler ama şükretmeyi unutmamalıyız. Bir an tereddüte düşüp mektupları kötülesem de inanın hepsi kızımın oğlum bir yana onların sayesinde, onların gerçek anlamda aracılığıyla oldu. Mektuplar sayesinde çocuklarımla konuştum. Mektuplar sayesinde onlara kavuştum. Mektuplar sayesinde yeni bir hayata sahip olduk. İşte, neyin nasıl yardım edeceğini asla bilemezsiniz.

KERBELA

Kerbela'nın kızgın kumlarının arasında yalnızca atların ayak sesleri duyuluyor, ikisi de hiç konuşmadan yollarına devam ediyordu. Bir görev, bir emir ya da aslında hiçbir amacı kalmayan, her türlü fani arzudan uzaklaşmış bedenleri hiçliğe kapılıp gömülmesin diye son bir yaşama arzusu bulmak için bu çöldelerdi.

Hayatı boyunca hep başkalarının gölgesinde yaşamış, kendi benliğini arayan bir oğlan, geçmişin hayaletleriyle dolu olan hayatının onu mahkûm ettiği zincirlerinden kurtulmak isteyen bir kız, onları ve omuzlarındaki hayat yükünü taşıyan iki at ve Kerbela... Bu ıssız sessizliğin içinde sadece onlar vardı.

Bir amaç uğruna gelmişlerdi bu çöle. Yıllardır çalıştıkları, hayatlarını adadıkları Teşkilat'ın bir emriyle; azılı bir katilin peşinden bu çöle kadar gelmişlerdi. Bulmak istedikleri aradıkları mıydı, yoksa aradıkları onlara başka bir bulmaca mı verecekti? Sonu olmayan bir yoldu bu. Bu görev için kendinden çoktan vazgeçmiş iki insanı görevlendirmelerinin başka bir açıklaması olmasa gerekti.

Gün yavaş yavaş batarken sessizce yanında ilerleyen Ömer'e çevirdi başını Çiçek. Bir hiçliğin ortasındaydılar. O buna alıştı: Bir sessizliğin ortasında hiç olmak. Ama bu sefer farklıydı. Evet bir yalnızlığın içindeydi ama bu sefer o bir hiç değildi. Bu sefer yanında Ömer vardı. Koyu kahve gözleri, kara saçları, içinde büyüttüğü çığlıkların sessizliğiyle ilerleyen Ömer.

İlk defa yaşadığını hissetti Çiçek. İlk defa sanki kimseye bir faydası olmasa da yaşamaya hakkı varmış gibi... Varlığının bedelini ödemek zorunda olmadan var olduğu için yaşadığını hissetti. İlk defa başka birinin kalbinde de attığını hissetti. İlk defa başka birinin onun kalbinde attığını hissetti.

Buna rağmen bir asır gibi süren sessizliği ilk bozan Ömer oldu:

- Uçsuz bucaksız Kerbelâ'da iki biçare olarak yol alıyoruz. Burada, bu yoklukta gün batımı bile yalnızca bizi selamlıyor. Söylesene Çiçek, böyle bir anı ömründe bir daha yaşayabilir misin?

- Yaşadığım hiçbir anı ömrümde bir daha yaşayamam Ömer. Ömrümü değerli kılan da bu zaten.

Ömer, böyle bir cevap beklemediğinden bir müddet sustu. Hayatın, ruhu itina ile beslediği böyle nadide anları hiç kaçırmaz; bir savaşçı olsun diye baskılanan ruhunun derinlerinde yatan şairane kişiliğin gün yüzüne çıkma arzusuna kulak verirdi. Ama aslında o an, onu bu şairane kimliğe büründüren gün batımı değildi. Kerbelâ'nın kızgın güneşle alev alev yanan kumlarını gözlerinde taşıyan, kızıl saçlı kadındı ona bunları hissettiren. Şimdi böylesine bir sessizliğin ortasında insan kendini dinlemeye daha çok mazhar oluyor, kendine bile itiraf edemediği en mahrem düşünceleri zihninde vuku buluyordu.

Uzun zamandır, hatta belki de ilk görevlerindeyken Louvre'da karşılaştıkları o günden beri Çiçek, zihninde susturamadığı bir ses gibi sürekli yankılanıyordu. Hayatı boyunca hep susturmayı başarmıştı içindeki sesleri. Etmediği isyanlar, haykıramadığı çığlıklar... Hepsini içinde tutmayı öğrenmişti. Ama ilk defa hissettiği bu duygu... İçinde tutamadığı tek şey Çiçek'ti. İçinde artık daha fazla tutamayacağını anladığı bir vakit, ne kadar söyleyeceği varsa hepsini bir mektuba gömmüştü. Şimdi cebinde onunla beraber Kerbelâ'da yol alan bu mektubu Çiçek'e verme kuvvetini kendinde bulup bulamayacağından emin değildi.

Bütün bu düşünceler denizinin arasında sonunda bir yol ayrımına ulaştılar. Bütün yolların olduğu gibi bu yolun da bir yol ayrımı vardı. Ya görevi riske atıp birlikte ilerlemek pahasına tek yoldan gideceklerdi. Ya da katille tek başlarına yüzleşme tehlikesine rağmen görevi tamamlayacaklar, bu yol ayrımında ayrı yönlere gideceklerdi.

İkisinin de cevabı çoktan belliydi. Görevi riske atamazlardı. Usulca kafasını Ömer'e çevirdi Çiçek. Ömer'in de ona baktığını görmek onu şaşırtmamıştı. Buruk bir gülümseme oluştu dudaklarında "Buraya kadarmış." dedi içinde kopan bütün fırtınalara rağmen.

- Onca yolu birbirimizin sessizliğine sığınarak geldik. Sanırım artık gerçek sessizliğe kendimizi bırakmanın zamanı geldi.

Ömer'in de bir şeyler söylemesini bekledi. Ama Ömer yalnızca gözlerini kaçırdı. Bu tepkinin üzerine hafif bir baş selamı verip gideceği yöne döndü Çiçek. Tam ilerlemeye hazırlanıyordu ki ardından bir ses duydu:

-Çiçek!

Arkasını dönmedi Çiçek. Onun yerine Ömer'in ona gelmesini bekledi.

Ömer, Çiçek'in yanına gelince durdu. Cebinde okunmak için can çekişen mektubun ızdırabına son verdi. Hayatında ilk defa ne hissettiğini kendi dışında biri bilecekti. Mektubu Çiçek'e verdi. Ve başka bir şey söylemeden kendi yoluna gitti.

Anlık bir duraksamadan sonra Çiçek de kendi yolunda ilerlemeye başladı. Mektubu açmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Üstelik gittiği onca yola rağmen karşısına hiç kimse çıkmıyordu. Bir zaman sonra yoluna bir kervan çıktı. Kervan sahibi Çiçek'i görünce durdu:

-Ey, güneş saçlı kız! Seni bu diyarda ilk defa görürüm. Nerden gelir, nereye gidersin?

-Ervah-ı Ezelden gelir, Dar'ül Bekaya giderim bey amca. Ama sorarsan ki bu çölde ne işin var, diye o zaman söyleyeyim. Günahı boyundan çok bir mahlukatı ararım.

-Aradığın burada değildir be kızım! Ben iki gündür bu yoldayım. Senden başka yabancı görmedim.

İşte o vakit bir ağırlık çöktü Çiçek'in göğsüne. Kervancıya teşekkür edip geldiği yola geri döndü. Bir müddet gittikten sonra içindeki ağırlık daha fazla gitmesine izin veremeyecek hale geldi. Gecenin bir vakti, kimsesiz bir çölün ortasında, bir hiçlikte durdu Çiçek. Bu sefer yanında Ömer de yoktu. Atından inip kumların üzerine oturdu. Cebinden çıkardığı Ömer'in mektubunu ay ışığında okumaya başladı.

“ Ben sende yandım Çiçek! Gönlümde bir kor yaktın. Bütün ruhum alev aldı. Atı ve mazi iç içe geçti. Bütün asumanı hatta fezayı göğsüme doldurdun. Sonra aşkı üfledin ruhuma. Yedi cihanı gördüm. Ölüler ve diriler bir bir geçti önümden. Aşk alevinden yanmışlarla tanıştım. Önce Kerem geldi, bana yanmayı ve sönmeyi öğretti. Sonra Ferhat geldi, imkansız oldurup da bir kuru söze kanmayı öğretti. Ve en son Mecnun geçti karşıma, aşkı ve cihanı birbirine kattı. Cümle arzda aradığı Leyla mıydı, yoksa Leyla'yı yaradan mı?

Bir saniye sonra hepsi yok oldu. Yalnızca sen kaldın. Sen ve gözlerin.

Gözlerime ilk baktığında yandım. İkincisinde kül oldum. Küllerim bütün arza dağıldı. Yandım ve boğuldum. Sonra yeniden doğdum Anka misali.

Bir çocuk ruhunun saflığı doluştu içime. Yeniden nefes almayı, yeniden yaşamayı öğrendim.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Ben senden önce yoktum Çiçek.

Sen bana baktın ve ben doğdum.

Sen bana baktın ve aşk bütün azalarımın el koydu.”

Mektubu bitirdiğinde yanağından bir damla yaş süzüldü Çiçek’in. Yüzünü gökyüzüne çevirdi ve hiçlikte bir hiç olmamak için dua etti.

İSİMSİZ

“Ferit Bey?” Sabahın bu saatinde, kapı eşiğinde mahcubiyetle bekleyen beyefendi, bir süredir yan odasında konaklayan genç adamdı. Bu eski bina kimsenin temelli yerleşmek isteyeceği bir yer değildi. Şehrin hengâmesine henüz dalmış olanlar kiralyordu bu yüzden odaları yalnızca. Hiçbir oda sakininin pek eşyası da olmazdı. Bütünüyle yerleşmezlerdi, tez vakitte kurtulup gitmek isterlerdi. Mafe'nin de odası bir basit yatak, birkaç parça kıyafetten ibaretti. Mürekkebinin ellerine bulaştırdığı, odanın her yerini işgal eden kâğıtları saymazsak tabi. “Rahatsız etmiyorumdur umarım, müsait misin?” Pek değildi aslında, buhranlı bir gece geçirmişti. Saçları darmadağın, sabahlığı kırışık fakat bunun bir önemi yoktu nasıl olsa. İçeri davet etti.

Yüzündeki endişesiz tebessümle sordu adam. “Uyuyamadın değil mi yine?” Bir an üstünü başını kapatma ihtiyacı hissetti Mafe, sanki uykusuzluğunun açığa çıkmasının sebebi bu olabilirmiş gibi. “Mürekkep kokuyor.” Ah, elbette. “Ve daktilonun sesinden anladım, tüm gece uyanıktın.” Utancı sesine vurdu kadının. Paylaştıkları o ince duvarın hazinliği bu. “Sizi ben mi uyutmamış bulundum, öyleyse kusuruma bakmayın. Gün içinde vaktim olmayınca...” Ferit Bey telaşla böldü. “Yok, hayır, uyku tutmamıştı, çalışıyordum ben de.” Bakışları yere dökülen kâğıtlar arasında kayıptı. “Ben duymadım sesinizi?” diye sordu kadın bu kez. Adam hareketsiz ve sessizdi. Sakin bir tavrı vardı. Bugün durgundu. “Piyano ilham veriyor aslında. Benim gürültümü müziğinizle takas ediyor gibi oluyorsunuz.” Çekingenlikle adamı

süzmeğe devam etti. Saçlarında fena bir dağınıklık, duruşundaysa tevazu taşıyan adamın yakınlarında hep bir çekingendi zaten. Ferit Bey, kadının dediklerini duymazdan geldi. “Mahzuru yoksa ve zahmet olmazsa benim için bir mektup yazabilir misin?” Adam bir hayli huzursuz görünüyordu şimdi, kendi nezaketinin altında ezilir gibi. “Biliyorsun, daktilolar için tam bir faciayım.” Mafe ne diyeceğini bilemedi. Adam, vitrinlerde teşhir eder gibi suratına takındığı duyguları okuyamazdı, buna içten içe şükretti. Elbette yardım edecekti. Sesindeki heyecanı bastırabilirdi, sakince kabul etti bu ricayı. Daktiloya geçti. Ferit Bey söze başlarken epey zorlandı.

“Size güzelliğinizden hiç bahsedemedim.”

Mafe durdu. Yazamadı. Önce idrak etmesi gerekirdi bu cümleyi ve de kabullenmesi. “Hitabet?” Cevabını bilmek istemeyeceği sorular soruyordu zavallı kadın. Ferit Bey’in yüzü pencerelere dönük, düşünür haldeydi. Yüzünü huzursuzluk bürüdü. “İsmi söyleyken bile canım acıyor biliyor musun? Yazmasak da olur.” Mafe daktiloya döndü. Ömründe bir ilkti bu, yazmak istemiyordu. Hatta gidecek hiçbir yeri olmamasına rağmen kaçmak istiyordu en azından bu yerden. Yazmaya başladı.

“Görmeden nasıl bilebilirsin, diye sorar ve yalan söylediğimi düşünürdünüz. Ama kendimden bile sakındığım ince ruhunuzun çirkin bir yüze aidiyeti mümkün olamazdı ki! İnadınız tuttu mu pek yaman olurdunuz, reddederdiniz bunu söyleseydim, katiyen kabul etmez ve kim bilir belki öfkeden belki mahcubiyetten yüzünüz kızarırdı. Müziği susturup düşünüzü dinlediğim geceleri nasıl unutacağım? Size dünyanın en güzel aşk itirafı ile geldiğimin, kapınıza dayandığımın hayalini nasıl terk edeceğim? Gelecektim de aslında, inanım ki yapacaktım bunu, kendimi rüyalarınızdan hür kılmak için. Yapamadım. İşte bu yüzden bu bir itiraftan ziyade bir veda mektubu oldu geç kaldığım sevginize. Aynı sınırları bile paylaşamayacağız bundan sonra. Anlatmamalıyım, şayet nereye gittiğimi yazarsam peşimden gelip beni bulduğunuz, bana tutunduğunuz bir dünyanın hayalini kurarım bu kez de. Bile isteye bu acıya düşmemeliyim. Oysa ben ne yakıştırdım size! Sizin kadar olmasın, çok güzeldi düşünçesi bile. Bilmenizi isterim, nerede

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

olursam olayım hep size çalacağım. Bütünüyle var olmayan fakat yok diyemediğim birlikteliğimizi çok özleyeceğim. Bana hissettirdiklerinizi ise yanımda götüreceğim, ilham isminizi taşıyacak bana. Ve sesinizin aklımdan silinmesine asla izin vermeyeceğim. Sanırım, ben sizi unutamayacağım. Ara sıra da olsa umarım siz de beni hatırlarsınız.

Parlayacağınız günleri bekliyor olacağım, zaten ışığınız bana hep ulaşır.”

Mafe yutkunamıyordu. Üstelik anlam da veremiyordu. Nereye gittiğini en azından ona söyleyecek miydi komşuluk hatırına? Belki bilmese daha iyiydi. “Edebiyata böylesine ilgili olduğunuzu bilmiyordum, hiç bahsetmediniz.” Mafe’nin sesi, kıpkırmızı gözlerinin aksine soğuktu. “Müziğe güzel bir eşlikçi.” Karşılıklı gülümsediler adamın sözü üzerine. Hâlbuki kadın hüznü gülüyordu yüzünü zira adam onun en büyük hüznüydü ansızın. Ferit Bey kapıya yöneldi. “Halletmem gereken birkaç işim vardı bugün, akşamüzeri uğrasam, gelirken de bir zarf getiririm, olur mu?” Kapıyı çoktan aralamıştı, cevap bekliyor, Mafe’nin ona yardım edeceğinden emin olmak istiyordu. “Tabi, olur.” Gözlerini kapatmıştı şimdi Mafe, bir an önce bu felaket sabah misafirliğinin geçip gitmesini istiyordu sadece. Ferit Bey yüzüne bir hayli yakışan o gülümsemesini yine takındı, bir hayli içtendi ama kadın bunu göremedi. “Teşekkür ederim, her şey için.” Mafe, adamın ne zaman gideceğini düşünüyordu şehirden, gözleri kapalı, ne yapacağını düşünüyordu. Teşekkürüne karşılık bile veremedi, o bu düşüncelerdeyken Ferit Bey çoktan odayı terk etmişti.

Akşamüzeri kimse gelmedi. Gecedен çıt çıkmadı, Mafe’nin gözüne uyku girmedi. Ferit Bey ertesi gün de uğramadı. Ne olmuştu? Vedasız mı gitmişti? Mektubu da alamadan, alalacele? Vazgeçmişti belki de itiraftan? Böyle olmasını umdu. Üzerinden haftalar geçti, Ferit Bey’in sesinden eser yoktu. Bu ne saygısızlıktı böyle? Bir işkence gibi, adamın aşk dolu laflarını boşuna mı dinlemişti? Bu acı, reva değildi Mafe’ye. Böylesini kimse hak

etmezdi. İyice içine kapanır oldu sonra. Artık herkesin gelip gittiği yerde kalan yalnızca oydu. Sürekli yazdı. Hiçbiri de o lanet mektup kadar iyi olmuyordu. Elinde tutukça delirdiğini hissediyordu haddine olmayan kocaman bir öfkeden. Kadının ismini bilmiyordu, mektubu iletmezdi. Bilmek de istemiyordu. Ama onda da kalmamalıydı, kâbuslarına giriyordu Ferit Bey'in meftunluğu. Yazılarını gönderdiği gazeteye ilettili mektubu ani bir kararla. İsimsizce duyurdu herkese o muntazam aşkı. Üzerine düşünmedi bile. Büyük acılar hep dilsizdi, ne kadar yazdıysa da bütünüyle anlatamıyordu kederi. Aslında bir yandan da Ferit Bey'in gazeteyi görmesini, öfkeden deliye dönmesini diliyordu. Ve geri gelmesini. Yeniden karşılaşmaları içindi tüm bu arsızlık.

Millet sorar oldu kime yazıldığı muallak bu mektubu. Ne tarihi vardı, ne adı. Ama işte nasıl olduysa oldu, Mafe'yi bulmak isteyen buldu. Hatırlıyordu, genç bir hanımefendi gelmişti bir gün, bir mektup da o rica etmişti. Kalbi aşk dolu olsa da hanımefendinin aklında hiçbir yolu yoktu aşkı izah etmenin. O anlattı, Mafe dinledi. Sonra denedi. Bir başkasının aşkını benimsemeyi, sözcüklere dönüştürmeyi. Anlaşılan başarılı da oldu. Çünkü ömründe görmediği yüzler odasını dolduruyordu artık. Kapısı susmaz oldu o eski odanın. Sanki şehrin tüm aşkıları onu arıyordu. Müptela oldular kalemine. Mafe bir mektup işçisine dönüşüverdi böylece. Gizliden gizliye, birilerinin dilinden hep başka birilerine yazıyordu işte. Geçimini mektuplardan sağlar olmuştu. Tek taraflı aşklardan çıkarıyordu parasını. Yasak olanlardan, ikinci baharı yaşayanlardan, gençlik deliliklerinden, terk edilmişlerden ve elbette itiraflardan. İşin tuhafı da hiçbiri sahte değildi aslında. Mafe sahiden de yaşıyordu önüne gelen her mektup aşkını. Yaşamadıklarının acısını çıkarırcasına yaşıyordu. Kendine itiraf edemediği o koca gerçeklik peşini de bırakmıyordu. Her mektubunda bir nevi Ferit Bey'e yazıyordu. Her hikâyede adamın ismi değişiyordu, Mafe'nin de anlattıkları. Ama bir aşk güdümü her daim vardı. Aşkını nakış nakış işlediği kimliklerince hiçbir önemi yoktu.

“Biz sizinle aynı anda tanışmadık, vedamız da zamansız oldu” diyordu mesela bir mektupta. Apaçık ortadaydı pişmanlığı o gün gelen beyefendinin. “Bir tuhaftık sizinle Şermin Hanım, sizi

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

kaybetmek istemiyordum fakat sizi kaybedebileceğim kadar bende de değildiniz ki hiç? Hadsiz bir düş kırıklığı bu yaşadığım ve hata yalnızca şahsıma ait. Kendimi sizde aramamalıyım. Herkesin herkesten vazgeçebileceği bir dünyada sizden bende kalmanızı beklememeliydim.” Şermin her kimse artık, feci kırıklıklara sebep olmuştu bu mektubu yazdıran divane adamda.

“İtiraf etmem gerekir bayım, sizden kaçarken bile sizi arıyor gözlerim. Ve kalbim geçtiğiniz sokaklarda daha bir içten atıyor. Her birini yavaş yavaş yürüyorum bir yerden görüp yetişirsiniz diye, her dönüşte gözlerim kapalı bir köşe çarpışması ümidiyle. Yanımda değilken aklımda teşkil ettiğiniz yer öylesine büyük ki bütün hayallerimi evsiz bıraktınız.” Bunu gazetede çalışan Hasret istemişti, iyi bir dosttu. Kendisine gelen evlilik teklifine ne cevap vereceğini bilememiş, Mafe'nin kapisında almıştı soluğu.

“Ben seni düşünürken okyanuslar yandı. Bilmezdim suyun bile kendinden geçip düşmanıya kavuşacağını. Bir biz kaldık böyle yitik ve içre, bir biz birbirimize karışamadık.” Asaf mıydı gencin adı? Ailesi tasvip etmediğinden yüzünü bile göremediği o güzel Asaf? Yirmilerine henüz ulaşmış Meryem'den dinlemişti bunu da. Aşkın dili, dini, rengi yoktu fakat ailelerin vardı işte. Asaf'tan olmayacaktı, başka da kimseyle olmaz gibi hissediyordu genç kadın. Mafe, geçecek, dediğini hatırlıyordu. Kendine de nasihatti, geçecek çünkü insan insanın yokluğuna elbet alışır.

“Neden beni sevmek için kendine bir şans tanımıyorsun?” Böyle umutsuz vakalar da vardı tabi. Mafe'nin kalemine dökülen her hikâye mutlu sonla bitmiyordu. Karşılıksız kalanlar ellerinde mektuplarıyla kalakalıyordu, zaten itirafların en korkunç tarafı da buydu. Biraz küstah bir hanımefendiydi bu cümleyi kuran. Kırgın değil kızgındı Bade, sivri köşeli sözlerinden anlaşılıyordu tavrı. “Yeni bir ben'e dönüşebilmek adına tutuşuyorum bunca zamandır. İnat ettim. O kadar güzel olacağım ki hayat bana yakışmak için çabalayacak. Senin düşlerinden nadide bir ruh biçeceğim ipince, endamım seni bile kamaştıracak.” Bu sonu gelmez hırs güdümleriyle bazıları neden kendilerine bir gram sevgisi olmayan kapılardan medet umuyordu hiç yorulmadan?

“Güzelim vapur rüzgârı yiyen saçların da kokuyor mudur şimdi tertemiz deniz?” Sıcacık bir mektuptu bu seferki mesela. Az ihtiyarlamış, nazik bir beyefendi istemişti bu yazıyı. Kerem Bey’den beraber yılları devirdikleri biricik eşine. Solmayan, büyüdü bir çiçek gibi sevgi yetiştiren ihtiyara güzide bir mektup vermeyi çok istemişti Mafe. Fotoğraflara baktıklarını anımsıyordu. Gençlikten dem vurduklarını ve aşktan. Gençliği aşktan ayıramayız, dediğinde ne çok hak vermişti Kerem Bey’e.

“Elimi attığım yer düğüm oluyor, sana ulaşmanın bir yolunu bulamıyorum. Kaç çılgılık attın içine, lütfen anlat. Bana bir şeyler anlat, yalvarmama ramak kaldı artık. Sesin hayatıma bulaşsın.”

Çöküşün eşiğinde bir adamın dilindendi bu. Kıvranıyordu çaresizlikten. Galiba bir derdi vardı kadının ve adam değildi dermanı. “Yalnızca izi kalmış yaralar nasıl olur da yeniden kanamaya başlar Neslihan? Kısa soluklu tebensümlerini, yanağının sığağını, gözlerinin ateşini söndürmüşler. Ben de burada öylece izliyorum hiçbir şey yapamadan.” Dünyanın en güzel aşkları bile yetmiyordu işte bazen bazı acılara. Sahiden de birini sevmekten başka ne yapabildik daha yüce, bu bile yetmiyorsa kimin elinden ne gelirdi Neslihan’a?

Bu mektuplar böylece sürüp gidiyordu nüshalarca. Yine bir gün boğulmuşken kâğıtlara, birinin geldiğini işitti Mafe. “Ali?” diye seslendi. Nihal adında bir sevdiği vardı Ali’nin. Yüz yüze konuşamayacağı bazı meseleleri vardı, yazmayı da bilmezdi. E haliyle, Mafe’ye gelmişti elbette, içini dökmüştü. Neyi nasıl izah etmeli, akıl istemişti hatta. Ali’yi bekliyordu o akşam, sabahtan sözleşmişlerdi, mektubu teslim edecekti. Seslenişine karşılık veren olmayınca yüzünü kapağa döndü.

Ferit Bey kapıdaydı, başka kimse değil, bizzat Ferit Bey. Elinde sıkı sıkıya tuttuğu bir kâğıtla hem de. Mafe’nin dehşeti, mümkün değil hiçbir lafa sığmazdı. “Bana kadar geldi mektupların.” Biraz asabi geliyordu sesi. Mafe anlam veremedi. Henüz burada oluşunu bile kabul etmemişti aklı, yine bir rüyada sanıyordu kendini. Sonu her zaman diğer kadının gelişi ile mahvolan sonsuz rüyalardan

birinde. Sonu başından belli olan onca düş kırıklığı içinde. Fakat bu kez gerçektir. Nasıl oldu da, ne duydu kimden, ne okudu da... Geldi işte.

“Kalbimin içinde gamsız bir keyifle taşıdığım bir başka kalp daha var. İşte sırf bu yüzden kimsenin dibe çökmediği bu tuzlu denizde bir ben battım, çünkü kalbim senin yüzünden herkesten daha ağır.” Bu yüzleşme hiç de adil değildi. Utancın mide bulandıran tesiri altında, Mafe yine yapayalnızdı. “Bana ithaf edilmiş, biliyor musun kim yazmış?” Mafe’nin sesi soluğu çıkmıyordu. Nefesleri hızlanıyordu yalnızca. Birkaç cümlede aniden yoruldu. Sanki koşarım kendisi de odaya henüz gelmiş gibi soluğu kesilmişti. Ferit Bey’le kendine gelmiş gibi.

“Seni dilinden tanırım ben. Sesinden soluğundan hep tanıdığım gibi cümlelerini de tanırım.” Mafe’nin aylardır başkalarının aşklarına bürünüp yazdığı mektuplardan biri sahiden de Ferit Bey’e yazılmıştı demek. “Zarfın üzerinde hiçbir şey yokmuş, bir dostuma okuttum. Sonuna kadar sendin, sonra hiç bilmediğim bir isim söyledi. Gülben miydi? Gülce ya da Gülay. Hatırlamıyorum bile. Senin adını duymayınca aklımı kaybettim. Tepeden tırnağa sensin bunun yazarı, adın nerede?” Bu fırtına da neydi adamdaki böyle? “Sahiden de peşime düştün, buldun beni sandım.” Mafe’ye odaklanmayan gözleri havada asılı, hüzne boğulmuştu. “Sabah geldim, sordum soruşturdum. Senmişsin işte. Başkalarının aşkına mı dadanıyorsun, sana sunulan hiç mi yetmedi?” Mafe’nin içinde bir şeyler birbirlerine vura vura kırılıyordu. Ama anlamıyordu da.

“Hem sen parlayacaktın. Adını bile kullanmaz olmuşsun, silinip gitmişsin resmen.” Kadın bu lafta takılı kaldı, sarf edeceği sözlerin hepsini mektuplarda yitirmişti. Sanki yıllarca konuşmamış da sesini kullanmayı yeni akıl etmişti. Teninin her yeri yanıyordu. Aptallığından kendi kendini yakmıştı aslında. İnsan neden aradığını hep aramayı bıraktığında buluyordu? “Başkalarının aşklarını sizi yaşatmak için kullanmıştım, adınız hepsinde gizliydi.” Sesi bir garip duyuluyordu, Ferit Bey onu hep dinliyor olmasa hiç duyulmazdı hatta. “Ah, Ferit Bey, kaybetmezdik bunca zamanı.”

“Keşke bana güzelliğimden bahsetseydiniz.”

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

GÜN BATIMI

“Seni kaybedeli 13 yıl oldu” diye başlıyordu mektup. Bu ani giriş karşısında hafif sarsılıp gözlerimi sayfanın sağ üst köşesine kaydardım. Tarih olması gerektiğini sandığım yazının mürekkebi dağılmış, yalnız baştaki “01” sayısından başka hiçbir şeyin okunabilirliği kalmamıştı. Yine de sayfanın sarılığı ve mürekkebin solgunluğundan en az 20 yıllık olduğu tahmin edilebilirdi. İçimde arkadaşım için hafiften duymaya başladığım endişe tohumlarının yeşermeye başladığını hissedebiliyordum. Bu kaygı tohumlarının akıl bahçeme serpilmesinin faili cümleye döndüm ve tekrardan okumaya giriştim:

“Seni kaybedeli 13 yıl oldu. Cırcır böceklerinin bir gecesi gibi geçen 13 koca sene... İstanbul'a ilk geldiğimde içimi dünyaya, en çok da sana karşı saf bir korku kaplamıştı. Şehirten dışarı adımımı attığımda gözlerim bağlanmış gibi hiçbir şey göremez olmuştum. Nasıl yaşadığımı bilmiyor, hatta hiçbir zaman bilecek miyim merak ediyordum. Sonra seninle birbirimize verdiğimiz sözü hatırlıyordum. Sen hatırlıyor musun?

Beni öfkeli zamanlarımda tanıdın. Tüm insanlara, iyiliğe, kötülüğe, var olan tüm kavramlara karşı öfke doluyken tanıdın beni. Ben de kendimi senin sayende tanıyabildim ancak. Belki de bu yüzden korku dolmuştum öfkem dinince -dünyaya karşı duymayı bildiğim tek şey- küçük bir göl kadar dinginleşince.

Sana da mahallede annesinin eteğinin dibinde saklanan astronotluk hayaliyle titrek bir çocuk olarak hışmımdan başka verebileceğim bir şey olmadığını bilirdin. Ben bu öfkeyle baş edemediğim için senden, herkesten ve her şeyden kaçtım. Koştum, koştum... Falezle kadar var gücümle koştum. Karadeniz'in haşın dalgalarının dünyadan daha nazik olacağı inancıyla aldatmaya çalıştım kendimi. İnsanlarda görmek istemediğim nezaketi bir yalanda aramıştım.

Sen beni buldun. Sen beni gördün ve yaklaşmaya korktun, ben ise seni korkutmaya... Sonra çöktün ve ağladın. Ben ağlamadım, sen benim yerime de ağladın. Sonra adımı sordun. Biliyordun cevabını ama birini tanımamış olmaktan korkuyordun, böyle avutmaya çalışıyordun kendini. Söyledim adımı, sen de kendininkini. Batan güneşin arkamızdaki dalgalara vurduğu bir akşamüstü tanıştık böylece.

Sana verebilecek öfkemden başka bir şey olmadığını biliyordun, yine de beni sevmeyi denedin. Senle tanıştığında herkese sonsuz bir sevgi besliyordun. Güneş misali, bana da vermeye çalıştın bu sevgiyi. Almaya çalıştım, inan bana. Senin batışını görmek fikri dahi korkuturdu beni. Sonra herkese ve her şeye sevgi beslemediğini keşfettim ve bu beni çok endişelendirdi.

Yazımın başında, İstanbul'da dünyaya karşı saf bir korku beslediğimden bahsetmiştim. Bu bir yalandı, dünyaya dair beslediğim korku senin beni maruz bıraktığın korkuyla asla kıyaslanamazdı.

İlki, beni tekrardan yakaladığındaydı. İstememiştin belki ama yine sen bulmuştun beni, dalgalarda hışmımla o falezin tepesinde. Ve o an, bir kez daha bana korkuyla bakmıştın. Çok basit sanmıştın, belki de öyleydi ama mahalledeki, şehirdeki, hatta ülkedeki tüm yetişkinlerin kötülüğüne inanmıştım ve tekrardan ayaklarım bildiği tek yere sürüklemişti beni. Ardından seni gördüm, bana korkuyla bakan gözlerini ve gerçekten de o gözler karşısında yok olmak

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

istedim. Gözlerindeki korku beni dehşete düşürdü. Sonra dinlemeye çalıştın beni ve bir söz verdirdin: Büyüyünce, yaşlanınca -umarım 25, belki 35 yaşında- bir fırsat bulup bu kahrolası şehri ve içindeki tüm yetişkinleri terk edecek, büyük bir şehirde kalabalığa karışıp gidecektik.

İkinci kez beni dehşete düşürdüğünde güneş tepedeydi ve yağmur çiseliyordu. Bir anda gökkuşağı gördüğümüzü de sanıyorum. Ne güzel bir gündü. Limanda bir kutlama yapılıyordu sanırım. Ne kutlaması olduğunu hatırlamıyorum fakat elimize plastik beyaz maskeler tutuşturulmuştu. Ben gülerek bu maskeye ihtiyacım olmadığını söylemişim fakat sen bana bir kez daha tuhaf bir biçimde bakmaya başlamıştın. Beni aslında hiç tanımadığın ve belki de tanıyamayacağın gerçeğiyle yüzleştin. Gözlerindeki hayal kırıklığını fark edince bu bakışlar karşısında yıkılıp ölmek istedim. İşte o an, birkaç saniyeliğine dahi olsa saf korkuyu iliklerime kadar hissettim. Yönü ve doğrultusu olmayan dehşet... Ardından bir yön kazandı, benden vazgeçmeden korktum. Hakkın vardı elbet fakat katlanmayı dahi beceremediğim bu küçük düşünce aklımın içini kemiriyordu.

Aylar, belki yıllar sonra okuldayken, beni İstanbul'a davet eden bir mektup aldım. Büyükşehre gitme fırsatı bulmuştu birimiz. Sen gitmemi istedin. Seni bekleyeceğimi söyledim ve oraya gidince bir yurttan kalmaya başladım. Aylarca bana bir şeyler yazıp göndermeni bekledim ama göndermedin. Ben de bir gün göndermek ümidiyle bu sayfaları yazmaya başladım. Beni hem unutmuş olmandan, hem de hatırlıyor olma ihtimalinden korkuyordum. Hangisi daha korkunç olurdu bilmiyordum. Bu şehirde geçirdiğim ilk hafta seni delicesine özlemiş, ardından yağmur gibi gözyaşları dökmüştüm. Sonrasında okulun arka bahçesinde -sonradan ateş böcekleri olduğunu öğrendiğim- ışık hüzmelerini fark ettim. Bizim mahallede yoktu onlardan, daha önce hiç görmemiştin. Bu uçuşan ışıklar için ilahi, fantastik gibi pek çok açıklama bulmaya çalışmış, onlarla oyalanmaya başlamıştım. Zaman büyükşehirlerde çok hızlı

akıyormuş. Hatırlamaz olmuştum seni. Derken ben de bir yetişkin oldum, küçük de olsa kendi evi olan. Giderleri karşılamak amacıyla astronotluk hayalimi bırakıp bir markette yarı zamanlı çalışmaya başladım. Bir süredir bu küçük tek odalı dairede kalıyorum. Geçen bir bankada işe başladım sonunda ama yeni iş yerim uzak olduğu için bu daireyi de bu defterle beraber ardımda bırakıp taşınacağım. Dün 25 yaşına girdim. Küçükken bekleyip durduğum bu yaşa gelmek çok garip bir his. İstanbul gerçekten de insanı değiştirmiş; yine, düne kadar aklıma gelmedin. Şimdi birkaç saattir yine aklımda dönüp duruyor hayalin. Artık özlem, sevgi veya korku duymuyorum sana karşı; yalnız tanımadığım birini kaybetmiş olmanın hüznü kaplıyor içimi. 25 yaşındayız ve ben buradayım ama sen hâlâ yoksun. Asla olmaman gerekiyordu bir ihtimal, bilemiyorum. Evlenip evlenmediğini, okuduğun okulları, mesleğini, taşındıysan evini, hayatta olup olmadığını bile bilemiyorum artık.

25 yaşındayım artık; hâlâ genciz muhtemelen; belki sonsuza dek beklerim seni, artık kim olduğunu bilmediğim seni. Hâlâ önümüzde zaman var ama seni kaybedeli 13 yıl oldu.”

Yakın zamanda kira bedelini ödeyememek gibi sıkıntılar sebebiyle uygun fiyata bir daire aramaya başladım. Şansıma eski iş yerinden, yakın gördüğüm bir dostum imdadına yetişti. Uzun zaman önce bu taraflarda kendine ait küçük bir dairede oturduğunu belirtip daireyi yakın zamanda bana uygun bir ücret karşılığında eşyalarla beraber verebileceğini söyledi. Ertesi hafta daireye taşınmıştım ama evde hafif ve küçük, plastik bir kasa bulunca özel bir şey olma ihtimaline karşın merakımı bastırıp arkadaşımı aradım. Arkadaşım biraz duraksadı ve birkaç güne ziyarete gelip alabileceğini belirtti. Ancak günler geçmesine rağmen kutuyu almak için gelmeyince merakıma yenik düşüp kasayı açmaya karar verdim ve kasanın içinde bir defter ile mürekkebi çok daha bozuk olmasına rağmen hâlâ okunabilir bir mektupla karşılaştım. Mektubun üstünde alıcı belirtilmemişti; bu, aklıma mektubun alıcısının kendim olabileceğim düşüncesini getirmişti. Çabucak

defterin sayfalarını çevirdim fakat defterde ilgimi çeken bir şey yoktu. Daha sonra sakince mektubu açtım ve içinden -defter kadar olmasa da- eskimiş sayfalardan birini açıp okumaya başladım.

“Artık otuz beş yaşındayım. Bazı iş arkadaşlarım o ünlü şiire atıfta bulunarak yolun yarısını geldiğimi söylüyor. Sanırım artık kendime genç diyemem. Oysa daha dün gibi geçmiş yirmi üç sene, bizi zamanın rüzgârıyla uçurtma gibi savurarak. Fakat uçurtma ipini kaybetmiş artık. Sana dair hiçbir hatıra kalmadı ve bu beni dehşete düşürüyor. Sen, bensin ve ben, benim ama nasılsa asla biz olamadık. Sanırım seni tamamen kaybettim artık. Affet beni. Varlığımın tek kanıtı kalmadı koca dünyada, evrende var olduğunu iddia ettiğim bir öykü ve bu ince kâğıt parçasına karaladığım harfler hariç. Bencilce, seni özledim; ama kim olduğunu çıkaramıyorum, seni istiyor ve bekliyorum ancak tek bir düşünce dahi çekip alamıyorum bulanık zihnimden. Yine de seni tanıdığımı iddia etmek, varlığını doğrulamak için aldım elime kalemi bir kez daha. Kıyı boyu uzanan Marmara ve Karadeniz sularında kol gezen hiddetini hissedemiyorum, artık ne seni ne kendimi tanıyamıyorum. Bir zamanlar sen olmanın utangaç gururunu yaşıyorum artık. Bir zamanlar seni tanımış olmanın zihnimde silikleşen hatıraları için affet beni.

Sen de unutuyorsun değil mi? Kendini, sevdiklerini, nefretini, yavaşça dünyayı unutuyorsun. Hafızamda kalan bir anı olarak devam edemeyeceğini biliyorum. Kayalıklara vuran dalgaların huncıyla kavrulurken bile günebakan misali tanımaya çalıştın, anlamaya üstelik. Her şeye rağmen yavaşça yok olan sen, var oldun. 12 yaşında, gereksiz şeyler yaşayan sen, var oldun. Senden bir parça olarak silik bir ben kaldım. Her şeyin bitmesine yakın iddia ediyorum ki sen var oldun. Son bir kez af dilerim senden. Yok olurken evin olan Karadeniz'in dalgaları sana ait kalacak, son bir kez tanışalım. Huzurlu bir tanışma olsun bu. 12 yaşında sen ile 35 yaşında ben...”

Yazının mürekkebi harflerin altından başlayarak uzuyor, herhangi bir şeyi kapatıp kapatmadığını bilmek imkânsız hale geliyordu.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Dostumu ilk defa tanıdığımı, en azından tanımak için elimden geleni yaptığımı hissetmişim. Hayır... Bu yanlış. Ben dostumu tanımışım fakat bir bütün olarak değil. Mektup ve defterde yazılanların olması gerekenin tersini ima ettiğini düşündüm. Defter bir mektup gibiydi, mektupsa günlükten bir sayfa. Yine de arkadaşım bu yolu seçmişti. Metinlere tekrar dikkatlice baktım, ardından kasaya geri koydum. Yanımdaki pencereye kaydı gözüm. Güneş batıyordu. Bu sırada arkadaşımın da şehrin bir yerlerinde kayalıklarda oturup denize bakarak gün batımını izliyor olduğunu ümit ettim.

MEKTUP ARKADAŞI

Odaya ışık girmesi için perdeyi biraz araladım. Tan vakti turuncu kıvılcıklar masamdaki kurumuş mürekkep izlerini ve dağınık kâğıt parçalarını aydınlattı. Benimle birlikte çürümekte olan odama hafifçe göz attım, burada tek olmam bana yazacağım mektup için ilham vermişti. Sakince pencerenin önünden ayrılıp masamdaki kâğıtlardan birine birkaç cümle karalamaya koyuldum. Yazmayı bitirdiğimde sanıyorum ki beş dakikadan fazla zaman geçmemişti ancak okuması saatler alacak gibiydi. Güzelce zarfa yerleştirdim mektubumu. Sakince mühürlerken bile mektuplarıma cevap vermeyişini düşündüm. Hayli vakit geçmişti bu kısa mektuplarıma cevap almayı keseli öyle ki kimin adına oldukları bile belleğimden silinmişti. Belki adresi bile yanlıştı. Oradaydı ama biliyordum yoksa hangi güç bana gençliğimden beri aynı kişiye mektuplar yazmaya iterdi. Ah şu an ki çürüyen hâlim, beni dinleyen bu mektup arkadaşım olmasa ne yapardı kim bilir! Gençliğimden beri okur bu mektupları . Belki verdiği cevaplar asla ulaşmadı elime ama bu demek değil ki onları okumuyor! Değil mi?.. Genç, dinç ve hayatın kavşaklarında kendimi savururken yalnızlığımın farkına varmıştım. Bir fırtınayı andırıyordu hâlim. Mermi gibi yere inen damlalar kadar hızlı ve yanlıştı eylemlerim. Nereye eseceğini ne yöne çiçek tohumlarını dağıtacağını bilmeyen bir rüzgâr kadar kararsız ve tutarsızdım. Her fırtına tek başına dağıtırdı ortalığı.

Ailem genç yaşımdaki yalnız hâlime üzülmüş ve bir çare bulmak istemişlerdi. Madem çevremdekilerle bağ kuramıyordum o zaman farklı insanlarla tanışmalıydım. Bana mektup yazmayı önerdiler.

Aile dostlarımızdan biri postacıydı bir gün posta kutusuna yanlış bir mektup bırakmıştı ve kimse farkına varmamıştı. Mektubu almış ve odama çıkıp gizlice okumaya başlamıştım.

*Her yıldız tek başına aydınlatır sonsuz geceyi,
Deniz, yalnız başına savurur dalgalarını.
Her rüzgâr başka bir yangını körüklemeye eser,
Damlalar kendi küçük savaşlarını kazanmaya adar,
Hayatlarını.*

Bir damla, bir esinti, sakin bir deniz. Yalnızlık tek olmak mıdır yoksa kimsesiz olmak mıdır? Damla kendi yarışını kazanır, deniz tek başına huzura erdirir, her bir esinti ayrı bir hedef içindir. Kişi kendi kendine yetebilmelidir. Var olduğu sürece kimse yalnız değildir.

Kimin için yazılmış asla bilemeyecektim ancak okuduğum satırlar yeni mektup arkadaşımın kim olduğunu işaret etmişti çoktan. Yazıma biçimi, kurduğu cümleler ve benzetmeleri... Tüm mektuplarımın arkasında, zarfın üzerinde yazacak adres bu mektubun arkasındakiydi işte. Mektup arkadaşımı bu şekilde bulmuş oldum.

Tan vakti yazmış olduğum kısa mektubumun teslim edilmesi için evden çıktım ve hafif bir esinti eşliğinde posta kutuma doğru yürüdüm. Bu esinti gençken yazdığım bir mektubumu hatırlattı bana.

Kaderimin Sevgili Mektup Arkadaşı,

Okuldan dönerken evimizin biraz ötesinde bir binada yangın çıktığını gördüm. Biraz korkmuştum tabii. Sonuçta, içeride komşularım vardı ve herkesin bir arada olması beni tedirgin ediyordu. Kalabalığın ilerisinde durup olup bitenleri izlemeye karar

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

verdim. İki çocuk sessiz sessiz ağlıyordu, belki olay onları şaşırtmış ya da korkularından nefeslerini kesmişti. Sürekli bağırıp çağıran bir kadın etrafı velveleye veriyordu. Evin balkonundaki kadın da balkondan inmenin bir yolunu bulmak için gözlerini fal taşı gibi açmış etrafı tarıyordu. Bir yere bakıyor bir yukarı, gökyüzüne bakınıyordu ama kafası asla yerinde durmuyordu. Bir ara gökyüzüne takılıp kalmıştı gözleri belki dua ediyordu sessizce ya da sadece hayatta yaşayamadıklarının pişmanlığını duyuyordu. Onun kafası yukarıda kalınca ben de yüzümü göğe doğru çevirdim. Ağaçlar savrulmaya başlamıştı. Fırtına şiddetli bir şekilde gelmişti. Kadının neden öylece kaldığını anlamıştım. Fırtına tek başına gelmiş ve alevleri körükleyip gitmişti. Arkasında yine kendisinin sileceği alevler ve küller bırakmıştı.

Çok merak ediyorsan söyleyeyim binadaki kadın kurtuldu. Ama bu benim için pek bir anlam ifade etmiyordu. Beni etkileyen bu güçlü esintinin beraberinde getirdiği büyük alevler olmuştu. Tek başına bir fırtına nasıl bu kadar korku ve umutsuzluğa neden olabilirdi?

Yangının ardından kalan tüm dağınıklığı da birkaç gün sonra silivermişti!

Sağlıcakla kal ve bana şiirler yaz!

Mektup arkadaşın.

Bu mektuba cevap olarak şiir almamıştım tabii ancak şu an esen rüzgâr bile benim için yeterli bir cevaptı. Yürümeye devam ettim, gökyüzü yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyordu ancak gecenin en parlak yıldızı tek başına son ışıltısıyla beni selamlıyordu. Bir meyve gibi olgunluğumun ilkbaharını geçmiş ve orta yaşlarıma gelmiştim. O zamanlarda mektup arkadaşıma çok güzel bir mektup yazmıştım:

Sevgili Mektup Arkadaşım,

Okul hayatımı bitireli bir hayli zaman oluyor. Üzerime binen sorumlulukların ağırlığını yavaşça yüklediğimi hissedebiliyorum. Her sorumluluk geceleri yeni doğan bir yıldız gibi sürekli artıyor.

Yıldızlar her zaman aydınlık, sıcaklık ve umut yayarlar. Gezegenlere ve başka cisimlere yaşam kaynağı olurlar. Peki ya kendileri? Yıldızlar kendi ışıklarıyla kendilerini aydınlatıyorlar, kendi ısılarıyla sıcacık bir yuva kuruyorlar. Peki, kendi kendine umut olabilir mi bir yıldız?

Bana yazacağın mektubu umutla bekliyorum.

Mektup arkadaşın.

Gökyüzüne dalıp gitmişim. Ben bakarken tek başına parlayan yıldız solmuş ve yerini başka bir yıldızın aydınlığına bırakmıştı. Posta kutusunun yanına gelmişim. Yaşlılığımdan ciğerlerim eskisi gibi bana destek vermiyordu, bu kısa esintili yürüyüş beni biraz yormuştu. Posta kutusuna yaslandım ve bir süre düzensiz nefeslerimi alıp serin havaya geri verdim. O sırada gözlerimi kapatmış etrafımdaki seslere kendimi bırakmıştım. Demin göğsüme çarpan esintinin sesini tekrardan duydum. Denizin dalgaları... Esintinin eşliğinde dalgalanan denizin sesini duydum. Bana bu gün yazdığım mektubun ilhamlarından biriydi.

Sevgili Mektup Arkadaşım,

Uzun zamandır sana mektuplar gönderiyorum. İyi bir dinleyici olduğun için sana minnettaram, bilmeni isterim. Beni anlayan ve dinleyen belki ilk belki son kişisin. Denizin dalgaları... Ne kadar huzur verici bir ses. Bu yaşta aldığım nefeslerden daha düzenliydi dalgaların sesi. Dalgalar ne kadar kulağa birden çok gibi gelse de tek bir denizin ürünüdür hepsi. Kendi kendisine huzur verebilir miydi deniz? Kendi dalgalarının huzurlu sesi onu sakinleştirmeye yetebilir miydi?

Mektup arkadaşın

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Posta kutusuna benimle birlikte düşüncelerimin de ağırlığı eklenince dayanamamıştı tabii. Benim olduğum kadar o da yaşını almıştı sonuçta. Aniden bir gıcırta sesi ilişti kulağıma. Ah posta kutum sen de mi beni tek bırakıyorsun yoksa? Kolum posta kutusunun boyaları sökülmüş metal yüzeyinden kaydı ve kapak gürültüyle açıldı. Her yer bembeyaz olmuştu. Mektuplarla, mektuplarımla dolmuştu yerler! Tüm bu mektuplar neden hala bu kutudaydı? Fırtına ve yangın, yıldızlar ve gece, deniz ve dalgaları... Hiçbiri, hiçbiri teslim edilmemişti.

Yıllardır kendi kendime mi yazıp durmuştum tüm bu mektupları? Kendi kendime yetmiştir belki dalgalarımın huzurlu sesi, kendi yıldızım aydınlatmaya yetmiş anlaşılan kalbimi, kendi rüzgarlarım alıp götürmeye yetmiş zihnimdeki tüm dertleri. Yıllardır uğruna mektup yazıp umutla cevaplarını beklediğim bunca karşılık...

*Kendi denizim durgunlaşabilirdi artık,
Rahatça sönebilirdi yıldızım,
Rüzgârlarım dinebilir, alevlerim dağılabilirdi artık.
Tek olmak değil kimsesiz olmaktır yalnızlık,
Vakti gelince tüm fırtınalar durmalıdır artık.
Asla yalnız olmadığımı anlamaktır,
Bu huzurlu farkındalık.*

Osman SINIR
İstanbul Erkek Lisesi

Dikkate Değer Öyküler

ENKAZDAKİ DEFTER

Çok soğuk bir gündü... Ben yine erkenden kalkmış kahvaltımı yaptıktan sonra kazı alanlarına doğru gitmek için yola çıkmıştım. Her yerde cesetler, yıkık binalar vardı. Bu durum ilk gün beni ruhsal olarak çok etkilese de artık alışmıştım. Alışmak zorundaydım da. Şu an kendi ruh halimi düşünemezdim. Kurtarılmayı bekleyen canlar vardı. O gün kazı yaptığımız binaya 10 metre kadar kalmıştı ki yerde bir defter gördüm. Tam almadan ilerleyecektim ki merakıma yenik düştüm, defteri aldım, montumu cebine soktum. Hemen açmadım, işimin başına gitmem gerekiyordu.

O günkü görevi bitirip konteynerlere dağılmıştık. O gün çok yorulmuştum hemen hazırlıklarımı tamamlayıp yatağıma girdim. Tam yatacaktım ki bugün bulduğum defter geldi aklıma. Hemen açtım ve okumaya başladım:

Kahramanmaraş / 6 Şubat 2023

Sevgili Okuyucu,

Yazmaya nereden başlayacağımı bilemiyorum. Enkazın altındayım. Oturmuş, daha doğrusu sıkışmış haldeyim. Kıpırdamıyorum bile! Bu durumda elime kalemi, defteri almış yazıyorum. Doğrusu enkazın altında geçirdiğim onca saatin ardından çok da gariipsenecek bir durum değil. Evet, enkazın altında bir başımayım. Etrafımda kimse yok; belki de var da ölü ya da konuşmaya, bağırmaaya tenezzül edecek dahi gücü yok. İşte durumum bu, bir gün depreme tanıklık edeceğim hiç aklıma

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

gelmezdi. Küçükken okulda hep bahsedilip ve tatbikatlar yapılip bizi bilinçlendirmeye çalışsalar da bir gün enkazın altında sıkışacağımı hiç düşünmezdim. Bırakın enkaz altında kalmayı, deprem olma ihtimali bile çok uzak bir ihtimalmiş, başka bir evrene aitmiş de benim başıma gelmeyecekmiş gibi gelirdi.

Daha çok küçük olan çocuğumdan ve karımdan uzak yapayalnızım. Onların ne halde olduklarını, ne düşündüklerini, bir daha onları görüp göremeyeceğimi bilmiyorum. Ah, karıcığım! Onunla son kez aynı yatakta doya doya bile yatamamıştım, hatta onu belki de son görüşümde onunla küs idik. Ah, benim tatlı karım! Onunla bu gece küçük bir kavga etmiştik ve ben de oturma odasında yatmaya yollanmıştım. Ona bu sefer bir hayli kızgındım, inat etmiştim bu sefer özür dilemeyecektim. Ah, işte son görüşümde bunlar yaşanmıştı. O bu soğuk kış gecesini bana, sevgilisine sarılmadan, bana söverek geçirmişti belki. Nereden bilebilirdim? Nereden bilebilirdim bunun son gecemiz olduğunu, nereden bilebilirdim o kavganın son kavgamız olacağını? Ah, peki tatlı kızım ne yapıyordur şimdi? Daha anaokuluna giden tatlı kızım ne yapıyordur şimdi? Belki korktuğu için babasına, bana sesleniyor; belki artık o küçük gözleri bu eziyeti çekmeyi reddedip sonsuzluğa kapandı; belki de enkazdan kurtarıldı da ona bakacak, onu gerçek babası gibi koruyacak, gerçek annesi gibi sevecek birilerinin elinde.

Bütün bunları düşünüyorum, düşündükçe üzerimde duran bu koca kolonun bana yaptığı baskıdan daha büyük bir baskı, daha büyük bir ağırlık çöküyor üzerime. Bacağımı hissetmiyorum artık, zaten bir daha ihtiyacım olmayacak ona. Deprem binayı sallamaya başladığında uykum çok ağır olmadığından uyanmış hemen kızımın anaokulu ödevi olarak yaptığı deprem çantasına doğru koşmuştum. O çantayı koşarak alıp arka odaya kızımı ve eşimi uyandırmaya gidecektim. Tabii bağıırıyordum bir yandan, belki uyanırlar da gelirler diye, ama boşunaydı ikisi de uyanmadılar. Ben tam çantayı almıştım ki ayaklarımın artık bir zemin üzerinde durmadığını fark ettim. İşte bir anda bu duruma düştüm. Başta kurtulma umudum vardı. Bağırđım, çantadaki düdüğü alıp çaldım, radyoyu kullanmayı denedim ama ne bir ses bana cevap verdi ne de bir ekip beni

kurtarmaya yeltendi. Elimde bir deprem çantasıyla enkaz altında kalakaldım.

Daha onlarla yapacağımız çok şey vardı. Bir karavan alacaktık, çok büyük olmayacak, rengi de kırmızı olacaktı. Buradan yola çıkacak bütün kıyı şeridi boyunca ilerleyip gizecektik. Kızımı bunları hayal ederek, bunları anlatarak uyuturdum. Bazen tam uyuduğunu sanıp kapıdan çıkardım ki o, ince ve tatlı sesiyle ‘Baba ben daha uyumadım.’ derdi. Ben bazen daha bu hayali hikayeleri anlatmaya devam etmek istemez ‘Kızım, hadi uyu artık, saat de geç oldu zaten.’ derdim. Karanlıktan çok korkardı o. Kıyamaz yanında durup devam ederdim anlatmaya. Ona bir gece lambası alacaktım bugün, söz vermiştim. Artık büyüdüğünü ve tek başına yatması gerektiğini söylemiştim. Daha tek başına bile yatamayan zavallı kızım ne yapıyordur şimdi? Hatta, bugün ödevini yaparken, deprem çantasını hazırlarken ‘Baba ben tek başıma depremde kalırsam bunları ne yapacağım?’ diye sormuştu. Biraz garipsemiştim sorusunu, ‘Kullanacaksın işte kızım ve birilerinin seni kurtarmaya gelmesini bekleyeceksin.’ demiştim. O da ‘Ama baba siz ne olacaksınız? Ben sıziz ne yapacağım?’ demişti. Doğru söylemişti, bizsiz ne yapacaktı o? Ne yapıyordu şimdi bizsiz? Buradan kurtulduysa bizsiz ne yapacaktı? Gerçi o küçük ve zayıf vücudu buna dayanabilir miydi? Artık düşünmek istemiyordum. Kızımı düşünmek istemiyordum, düşündükçe harap oluyordum. Bütün bu yaşananların bir kabus olmasını diliyor, gözlerimi kapatıyordum ama açınca kendimi yine bu cehennemde buluyordum. Kapatıyordum, açıyordum halen aynı yerdeydim, halen kızımdan ve ailemden uzaktım. Karımı hiç düşünemiyordum. Onu son görüşümde onunla küs, sokakta karşılaşan iki yabancıdan da daha kötü bir ilişkiye sahip haldeydik! Nasıl o biricik karımı küs yatmaya göndermiş olabilirdim? Onun tek başına uyumasına nasıl izin verebilmişim? Onun narin bedenini; güzel, pürüzsüz yüzünü düşündükçe onu özlüyordum. Onu bir daha görebilmek için nelerimi vermezdim.

Bunları yazarken artık bacağım bedenimin bir parçası olmaktan çıktı. Onu hissedemiyorum şu an. Aslına bakılırsa daha iyi oldu diyebilirim. Başlarda acı veriyordu, en azından şimdi

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

hissetmiyorum. Ne de olsa ayaklarımı bir daha kullanmam gerekmeyecek çünkü artık bu lanet yerden çıkma ihtimalim söz konusu değil. Saatler geçti halen ne bir ses var ne başka bir şey. Evimin merkezi bir yerde olduğunu göz önünde bulunsak arama ekiplerinin ilk gelecekleri yerlerden biridir herhalde, gelip giden bir şey olmadığına göre şehir fena halde diye düşünüyordum bir yandan. Karımı ve kızımı düşünmekten bitap düşmüştüm. Biraz kendimi ruhen topladıktan sonra dün ve evvelsi gün düşündüğüm şeyler aklıma geldi. Bu evi daha yeni almıştım -Evet bu yeni ev nasıl oldu da ilk zelzelede yerle bir olmuştu? Satarken ‘Abi zemin kayaç diyorum, bir şeycik olmaz, içini rahat tut!’ diye beni gazlamışlardı, içini de yaptırayım filan derken pahalıya mal olmuştu. Ev için kredi ve biraz da eşten dosttan borç toparlayıp parayı çıkarmıştım. Bu hafta sonu aklımdaki tek şey bu borçlardı. ‘Ek işe mi girsem yoksa karımı çalışmaya mı ikna etsem? Ee, çocuğa ne olacak? Evde bir başına, olmaz öyle! Olur ya neden olmasın? Annemler ne güne duruyor, onlarda kalıverir anneciği gelene kadar.’ diye düşündüğüm aklıma gelmişti. Dünyevi dertlerin ne kadar basit olduğunu, aslına bakılırsa küçük şeyler olduğunu fark ediyordum şimdi. ‘Keşke şu kısa ömrümü daha mutlu olarak, daha çok eğlenerek geçireydim’ diyordum. Şu anki aklım olsa o kırmızı karavanı alır, dere tepe gezerim. İnsanoğlu işte, büyüklerimiz derdi de dinlemezdik. Demem o ki hayatın tadını çıkarın, dertlenip hayatı kendinize zindan etmeyin, eşinizi dostunuzu üzmeyin ki pişman olmayasınız. Yaşayın bir daha yaşayamayacağınızı bilerek, yaşayın bir daha eskisi gibi olmayacağınızı bilerek, ona buna dertlenmeyin, bir kere geliyosunuz hayata!

Artık yavaş yavaş nefes almak zorlaştığını fark ettim. Nefes, her zaman alıp verdiğimiz nefesin bile önemini şimdi daha iyi anlıyorum. Gözlerimi kısarak yazmaya çalışıyorum, öyle ki etrafta tozlar uçuyor. Hiç ses yok diyordum ya birkaç dakika önce yine biraz sarsıldık. İlk deprem kadar büyüktü. O sarsıntıdan sonra göğsümün üzerine de taşlar yığıldı. Yazmak gittikçe zorlaşıyor benim için. Nefesimi de idareli kullanmak istiyorum zira kendimi denize dalmışım da tüpümden tüpün dibinde kalan oksijeni çekiyormuş gibi hissediyorum. Aslına bakarsınız zaten yazmaya devam etmek istesem de muhtemelen saçma kelimeleri yan yana

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

koymaktan başka bir şey yapamayacağım biraz daha devam edersem. Hani uyumadan önceki birkaç dakika da bilinciniz gidip gelir gibi olur ya aynen onu yaşıyorum. Doğru kelimeleri seçmek zorlaşmaya başladı artık mektubumu sonlandırsam iyi olacak. Son olarak buraya kadar yazdıklarım bu mektubu biri bulur da okur, bir şeyler çıkarır diyeydi. Ailemden birinin okuyabileceği ihtimalini hiç düşünmediğimi fark ettim. Karıcığım, eğer sen okuyorsan bu mektubu, biliyorsun seni hep çok sevdim. Küçük tartışmalar yaşadık biliyorum, bana kızgındın belki biliyorum. Son kez özür dilerim senden. Beni unutma olur mu? Seni hep seveceğim gittiğim yerde de. Kızımıza çok iyi bak, ona babasının yokluğunu hissettirme, prensesler gibi yaşat. Benim için de üzülme ha! Biliyorsun konuşmuştuk ben ölsem de ruhum yaşayacak. Hatta bu hayatta olmadığı kadar sakın ve mutlu olacak.

Artık yazmaya son veriyorum. Işık kaynağımın da pili bitiyor zaten. Artık huzur içinde yatacağım, son uykumun derin ve rahatlatıcı olmasını istiyorum. Gözlerimi kapatıp yarın iş için kalkmayacağımı bilerek rahat rahat uyumak istiyorum. Yaşamın keyfini çıkarın!

İşte bunlar yazıyordu. Beni derinden etkilemişti bu durum. Kim bilir neleri vardı o ailenin, ne kadar malları, paraları... İnsanlar hayatları boyunca çalışır, çabalar, hayaller kurardı bu geçici dünya için ama işte eninde sonunda eli boş giderdi. Hatta bazen kendilerinden de sadece tesadüfen bulunmuş bir defter kalırdı. O koskoca aileden de geriye sadece bu defter kalmıştı. Adam ise enkaz altında ne o malları dert ediyordu ne de paraları, tek derdi ailesiydi. Bir gecede her şeyleri, hatta canları bile gitmişti. Adamın yazdıkları benim için çok değerliydi. Ailemin değerini şimdi daha iyi anlıyordum. Ankara'daki ailemin karşımda olmasını ve onlara sarılabilmeyi diliyordum. Benimle beraber buraya gönüllü gelen kardeşimin yatağına gittim. Gerçekten hayatta tek önemli olan şey birbirimizdik. Ne para ne başka bir şeydi. Yaşamı kendimize ve başkalarına küçük şeyler için zindan etmenin anlamı yoktu. Yaşamının, daha önemlisi ise beraber yaşamının kıymetini fark etmeliydik. Kardeşime sarıldım. O gün benim için önemli bir "uyanış" olmuştu bir nevi. Artık yaşam daha anlamlıydı...

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

ÂŞIK ÂVÂRE

Karanlık sokaklardan birinde yürüyordu Sanchez. Yine evinin yolunu kaybetmişti. N'apsındı? Onu düşünmekten alamıyordu kendini. Sabahlar yetmedi akşamları da dolaşmak için deniz kenarına iner sonra ara sokaklarda kaybolurdu. O dar, boğuk ve kasvetli sokaklar huzur verirdi ona. Niçindi bilmezdi bir sokak onun vazgeçilmeziydi. Zaten genelde o sokağa girince kaybediverirdi yolunu. Rastgele adımlar, tesadüflere çıkan sokaklar gecenin köründe ulaşırdı evine. Hoş, ev de ev olsaydı bari. Evinin soğukluğu hasta ederdi onu. Çıktı mı geri geri girmek istemezdi. Hele sobanın o yalancı sıcaklığı... Sanchez için daha da katlanılmazdı.

Aslında yürümeyi pek sevmezdi Sanchez. Ama onu gördüğünden beri en sevdiği şey avare avare dolaşmak haline gelmişti. Hele deniz kenarı... Gözde mekanıydı. Yakamozun alacasında onun gözlerini arardı. Yalnızca bir kere görmüştü onu ama bakışları kalbine kazınmıştı. "En azından adını bilseydim..." diye düşünürdü hep. "Eğer bilseydim değil şehir, diyar diyar dolaşır bulurdum onu." İlk defa hissettiği bu duyguyu bir türlü tanıyamıyor, kendini nedense çok aciz hissediyordu.

Onu düşünürken bir şekilde şansı yaver gitmiş -buna şans denebilirse- evine ulaşabilmişti. Büyük bir ızdırapla içeri girdikten sonra ayakkabısını bile çıkartmadan koltuğuna yığılıvermişti. Hayat anlamsız geliyordu, günler boş Sanchez'e. Başiboştu Sanchez.

Kimseyle konuşmaz , tanışmaya tenezzül bile etmezdi. Bir başınlık onun çocukluğundan kalma kötü bir alışkanlığıydı. Herkes Sanchez'i bilirdi ama tanımazlardı. Kendi kuyusunda mutluydu tabii, ta ki onu görene kadar. O andan sonra yalnızlık Sanchez'in bir yarası haline gelmişti. Asla kapanmayan, o gelmedikçe de kapanmayacak olan.

Bir süre boş boş duvarı seyretti Sanchez. Dalmış gitmiş, saatin farkına varamamıştı. Neyse zaten ne bir işi ne de kalkması gereken bir saat vardı. Fark etmezdi. Bazen öğlen kalkar bazen öğlen yatardı. Bugün erken yatacaktı anlaşılın. Yalpalaya yalpalaya yatak odasına gitti. Ayakkabıları hala ayağındaydı. Çıkartmakla uğraşmadan yatağına yattı. Komodininin çekmeceinden defterini ve kalemını aldı. Onu gördüğü günden beri her akşam istemsizce birkaç cümle yazardı. Defteri açtı ve yazdı: "...Yokluğun kabusumdur..." Defteri çekmeceye atıp kapadı. Bir süre daha duvarla bakışacağını düşünüyordu. Genelde öyle olurdu çünkü. İlginçtir bugün uykusu gelmişti. Çabuk kabullenmişti bu durumu. Rüyasında onu görmeyi dileyerek gözlerini kapadı.

Uyandığında vakit öğleyi geçmişti. Bir süre yorganın altındaki ayaklarına kilitlendi. Annesinin kanadı altındaki yavru kuşlar gibi rahatlardı. Bu rahatlığı bozmayı görev bellemişti herhalde. Yatakta doğruldu, ayağa kalktı. Beli ağrımıştı. Omzunu koridorun duvarına sürterek koltuğunun yanındaki mutfak olarak kullandığı tezgaha doğru yürüdü. Duvara monteli dolaplardan birini açtı. Zaten biri dışında hepsi boştu. Dolu olanda da birkaç dilim ekmeğin dışında hiçbir şey yoktu. Paketten bir dilim ekmeğin aldıktan sonra açık kısmını buruşturdu. Dolabı kapatmadan koltuğuna oturdu, ekmeği alıp yemeye başladı.

Yine bir şekilde akşam etmişti Sanchez. Evden çıktı, sahile doğru yürümeye başladı. Hava soğuk olduğundan etrafta tek tük birkaç evsiz dışında kimse yoktu. Sonuç olarak insanlar akıllıydı. Tabii aşık olmadıkça.

Yine gözde sokağında bulmuştu kendini. Yürümekten topukları ağrımaya başlamıştı. Burnu akıyor ama o umursamadan çekip devam ediyordu. Bir evin önünde durdu. Merdivenlere oturup yolu izlemeye başladı. Sokağın başında yürüyen genç bir kadın dışında ne gelen vardı ne giden. Kısacası Sanchez yine yalnızdı. Yapayalnız. Tam o sırada yan evin kapısının açıldığını duydu. İster istemez kafasını sesin geldiği yöne doğru çevirmişti. Evden çıkan da yine gençten bir hanımdı. Üzerindeki paltosu bile duyana neler fisıldardı. Kadın anahtarını çantasına atıp yüzünü döndüğünde Sanchez'in içinde kilise çanları çalmaya başlamıştı. Donmuştu Sanchez ama üşüdüğünden değil.

Bu o'ymdu tomurcuklanan ilk çiçek, cennetten düşen kadın, galaksinin en parlak yıldızı, ölümün sonundaki ebedi yaşam... Sanchez'in daha önce de gördüğü melekti bu. Göz göze geldikleri an Sanchez zamanda bir kırılma yaşandığını bile düşünmüştü. Kilise çanları daha da hiddetlendi. Sanchez artık ne hareket edebiliyor ne konuşabiliyor ne de duyabiliyordu.

Sokağın başındaki kadının sesiyle irkildi Sanchez. "Martina!" Gülüşüyle baharlar getiren o kadın sokağın başındaki genç kadına el salladı. İki de birbirine doğru yürümeye başlamıştı. Kadının sesi Sanchez'in kulağında yankılanıyordu. "Martina!" İşte o nadide çiçeğin adı buydu. O meleğin ismi de tıpkı gözleri gibi kalbine kazınmış onun vazgeçilmez bir parçası haline gelmişti.

Saatlerce oturduğu yerde kalakaldı Sanchez. Martina'nın gidişini izlemiş, ne kolundan tutabilmiş ne de "Dur!" diyebilmişti. Bu pişmanlıklarla dolup taşarken zar zor ayağa kalktı, sersemleye sersemleye yürümeye başladı. Nereye gittiğini yine bilmiyordu ama evine varacağından emindi. İçinden "Seni seviyorum Ay'ın kadını Martina!" Diye bağırarak, haykırmak hatta böğürmek bile geliyordu. Ama yapamazdı. Bunu yapacak cürreti köşe bucak arasa da bulamıyordu. Hiçbir zaman da bulamayacaktı.

Tahmin ettiği gibi evine ulaşabilmifiti. Soğuktan burnu palyaço gibi olmuş, ayakları buz tutmuştu. Ellerini artık kullanamaz hale gelmişti. Öyle ki evinin kapısını bile dirseğiyle açmışti. Titremekten bihal olmuş olmasına rağmen umrunda değildi. Aklını adını bile yeni öğrendiği peri masalının gözleri kaplıyordu. Tek umursadığı, tek düşündüğü o'ydu. Hayatının sonuna kadar onunla olmak, denize çalan gözlerine hapsolmek isteğiyle yanıp tutuşuyordu Sanchez. Bu defa ayakkabısını çıkarıp üzerindeki eskimiş, yılların tozunu yutmasına rağmen dayanan gömleğini soyunca askerden kalan sıska ama kaslı vücudu ortaya çıkmıştı. Askerliğini uzun dönem yapmıştı. O askerden terhis olduktan sonra ise zorunlu askerliğin süresi azaltılmıştı. Çok büyük bir şanssızdı Sanchez. Yine de Martina'yla olan ilişkisinde şansının yaver gitmesini umuyordu. Ürkek adımlarla odasına giderken düşündüğü şey yine Martina'ydı.

Uzun zaman sonra iyi bir duş almıştı Sanchez. Duşun verdiği o yumuşak huzurun varlığını yeniden fark etmiş, temizliğe olan hasretini nihayet gidermişti. Senelerdir kullanmadığı, sırf laf olsun diye aldığı pijamasını bu gece ilk defa giymişti. Nedense bundan mutluluk duyuyordu. Kılıfını aylardır değiştirmedeği yastığına bir iki kez vurup kabarttıktan sonra yatağa girdi. Herhalde hayatı boyunca ilk kez yatağındaki huzurun tadına varıyordu. Yatmadan önce dişini bile fırçalamıştı. Bu temizlik hali tuhaf bir şekilde hoşuna gitmişti. Bu akşamın cümlesini not defterine kaydetti: "...Sensizlik ölü bir valse benzer..." Başını yastığa koyup derin bir nefes aldıktan bir süre sonra uyuyakaldı.

Sanchez sabahın ilk ışıklarıyla uyanmış, tabiri caizse hortlamıştı. Sanki rutiniymiş gibi banyoya gidip yüzünü yıkadı. Ardından temiz olduğunu düşündüğü bir gömlekle pantolonunu giydikten sonra senelerdir dolabında bekleyen, şık paltosunu omuzlarına attı. Artık hazırdı, odasından çıkabilirdi. Hızlı adımlarla oturma odasına doğru yürüdü. Koltuğunun yanındaki sehpanın çekmecesinden buruşturulmuş birkaç banknotu alıp paltosunun cebine attıktan

sonra bile daha çok işi vardı. Ayakkabısını boyadı, saçını taradı ve sonunda kapıyı kilitleyip evden çıktı.

Dün sarhoş misali dolaştığı sokaklarda bugün müthiş bir canlılıkla dolaşiyor, denizin maviliğiyle ilk defa tanışıyordu Sanchez. Yazın ilk dondurasını yiyen bir çocuk gibi bahtiyardı. O dar, boğuk ve kasvetli sokaklarda yürümüyor ya da koşmuyor adeta uçuyordu ta ki yolun kenarında küçük bir park görene kadar. Dünden bugüne sanki çocuk olmuştu. Kendini durdurmaya çalışsa da başaramamış, parka girip salıncakta sallanmaya başlamıştı. Sabah olduğu için parkta pek insan yoktu fakat olanlar da tuhaf ve kınayıcı bakışlarını Sanchez'in üzerinden esirgemeyi günah görüyorlardı. Sanchez bugüne kadar kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamamıştı bugün de umursamayacaktı. Salıncak her yükseldiğinde güneş, her alçaldığında da ağaçlar onu selamlıyordu. Yıllar önce yaşayamadığı çocukluğunun her zerresinin acısını şu an çıkarıyordu.

Biraz daha sallandıktan sonra -hiç istemese de- salıncaktan atladı. Üstünü silkeleyip yoluna devam etti. Sanchez kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu ve bunun sebebi yalnızca bir isimdi. Bu narin kelebeğin yalnızca ismi bile onu bu hale getirmişken ileride olabilecekleri düşünmek bile Sanchez'in başından aşağı kaynar sular dökülmesine sebep oluyordu. Güneş ışıklarının denizi esir alarak oluşturduğu pırıltılar bile Martina'yı hatırlatıyordu. Onu yolda gören dolaştığı sokakların kadim sakinleri Sanchez'i tanımıyor hatta mahalleye yeni birinin geldiğini düşünüyordu. Sonunda istediği yere varabilmişti. Marketten kendine; nasıl yapıldığını bile bilmediği toz kahvelerden, bir kalıp peynir ve domates salatalık aldı.

Dolapta zaten hali hazırda bayat da olsa birkaç dilim ekmek duruyordu. O yüzden ekmek almayacaktı aslında ama marketten çıkıp fırının önünden geçerken sıcak ekmeğin o büyümlü kokusuna dayanamamıştı. Avının peşinden ağzının suyu aka aka giden bir aslanı andırıyordu kapıdan girerken. Fırından yeni çıkmış bir

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

ekmeği alıp parasını ödedikten sonra torbasına attı. Eve kadar beklemeyi düşünüyordu ama yolda dayanamayıp ekmeğin kenarını yemişti. Normal ekmeğ; denizin tuzlu kokusuyla harmanlanmış, lezzeti üst düzeye çıkmıştı. Sanchez nihayet eve geldiğinde ekmeğin kokusu bile değişmişti. Eli yana yana ekmeği ikiye ayırdı. Peyniri, salatalığı ve domatesi kullanmadığı için hiç yıkamaya ihtiyaç duymadığı bıçağıyla kesti. Ekmek arası hazırdı artık ama işin zor kısmına gelmişti: kahve yapmaya. Paketin arkasını okusa da hiç bir şey anlamamıştı. Paketi evirdi çevirdi en sonunda kahveden vazgeçti Sanchez. Koltuğuna oturup huzurla yemeğini yemeye başladı.

Hava kararmaya başlamıştı. Hafiften kar yağıyordu. Sanchez dışarı çıkmak için durmasını beklediği karın durmayacağını anlayınca çıkmaya karar vermiş ama çıkmadan önce saçını kesmeyi düşünmüştü. Bu bakımsız ve uzun saçlarla Martina'nın karşısına çıkamazdı. Banyoya gitti. Aynanın önünde ne ustura ne makas vardı. Hızlıca yatak odasındaki çekmeceleri karıştırıp birinden bir makas buldu ve yine banyoya döndü. Daha önce de saçını kesmişti ama modelini umursamamıştı. Bu sefer olay farklıydı. Martina'nın karşısına çıkacaktı o yüzden saçını bir model yapmayı düşünmüştü. Önleri baya kısalttı, arkaları da kesti ama çok abartmadı. Önce ellerini ıslattı sonra ıslattığı elleriyle kesik saçları temizledi. Ellerini yine suya tutup saçlarının arasında gezdirdi. Sonuç beklediğinden iyiydi. Sanchez zaten köseydi neyse ki sakalıyla uğraşmasına gerek kalmamış, köseliği işine yaramıştı. Yeni saçıyla yüzü bile değişmişti. İlginçtir kendini beğenmişti Sanchez. Banyodaki kullanılmamış havlulardan biriyle saçını kuruladı. Bu soğukta ıslak saçla dışarı çıkmak mertlik isterdi ve Sanchez bu mertliğe sahip değildi. İyice kuruladıktan sonra saçlarını eliyle düzelitti, ortadan ayırdı. Üstünü zaten giymişti. Bir süre açık kalan çekmecenin içindeki defteriyle bakıştı. Karar veremiyordu.

O defteri Martina'ya verdiği takdirde olabileceklerin haddi hesabı yoktu. O gün aşkını haykıracak cesareti bulamamış ve kendini asla

bulamayacağına inandırmıştı. Fakat belki posta kutusuna bırakılacak bir mektup derdine derman olabilirdi.

Buruşturmamaya çalışarak kağıdı sabah yaptığı yatağının üstüne koydu. Evi dip bucağ aramış, nihayet eski bir kağıttan yapılmış bir zarf bulabilmişti. Kalemini alarak bütün duygularını eski yazdıklarıyla birlikte kağıda geçirdi. Yazısının okunaklı olması için büyük bir çaba sarf etmişti. “ Sevgili Hayalim Martina,...” Son olarak kağıdın sonuna adını yazdı. Yalnızca adını. -Sanchez ”

Kağıdı dikkatlice katlayıp zarfın içine koydu. Zarfı yalayamadı. Gönü el vermemişti. Mutfağa gidip suyla ıslattı ve kapadı. İçinden sürekli artık geri dönüş olmadığını söylüyordu. Çünkü biliyordu. Bir an üzerine biraz düşünecek olsa o zarfı çöpe atıp çıkabilirdi. Zarfı paltosunun geniş ve dipsiz cebine attı. Zarfın kırılmaması için dualar ediyor, soğukta elini cebine koymamak için kendine yalvarıyordu. Ayakkabılarını giydi ve dışarı çıktı. Kendini sokakların ahengine bırakmıştı. Kar taneleri her düştüğünde Sanchez bir melodi duyuyor, heyecanı bir an olsun dinliyordu. Gözde sokağına geldiğindeyse artık ne kar taneleri ne de içine işleyen o muhteşem soğuğu düşünüyordu. İlk, tek ve son aşkının evine vardığında elleri titriyordu Sanchez’in. Üşüdüğü için değil mektubu posta kutusuna koyacağı içindi. Elini cebine götürürken öyle sıkıntı çekti ki yetim bir çocuğun hayatı bile bu kadar acıklı olamazdı. Eli cebine gitmişti gitmesine ama mektubu tutacak gücü bulamıyordu. Dakikalarca uğraştı, en son parmaklarının arasına sıkıştırdı. Artık sadece mektubu posta kutusuna atmak kalmıştı. Bu aşama nispeten daha kolaydı. Bunun da üstesinden geldikten sonra Sanchez en hafif kuştan bile daha hafif hissediyordu. Yine de evine dönerken çok karışık ve bulanık duygular içindeydi.

Eve geleli saatler olmuştu. Bitkin bedenini koltuğuna bıraktı ama düşüncelerden sıyrılamıyordu. Acaba Martina mektubu almış mıydı? Ya posta kutusuna bakmazsa... Ya mektubu evden başka birisi aldıysa... Sanchez ne yapardı o zaman? Onun tek bildiği, tek gördüğü Martina’ydı. Başka birini istemiyordu. Daha bir sürü

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

olasılık vardı ve Sanchez bunların hepsini kafasında tek tek kuruyordu. Gittikçe ağırlaşan kafasını yastığına koymak üzere yatak odasına giderken birden kapı çaldı. Sanchez, içine doğmuş gibi üstünü başını düzelterip ağır ağır açtı kapıyı. Açtığı gibi de kalakalmıştı. İşte karşısındaydı. Denizin en parlak incisi, bozkırdaki en heybetli yıldı, dünyanın en güzel kadını... Karşısındaydı. “ Komşular burada yaşadığını söyledi, Sanchez sen misin?.. O mektubu yazan sen misin?! “ Sanchez’in dili tutulmuştu kafasını evet anlamında salladı. Artık o kırlangıcın kanatları altındaydı. Bir mucizeydi bu. Sanchez şu anda Martina’nın kollarındaydı. Başarmıştı. Mektup başarmıştı.

Acaba rüyada olabilir miydi? Tırnağıyla avucunun içini kazıdı. Rüyada değildi ama yine de inanamıyordu. Martina’nın yanağından dökülen yaşlar Sanchez’in ensesinden aşağı süzülürken Sanchez kafasını kadının ıslak ve kar kokan paltosuna gömmüştü. Kollarını hiç açılmayacakmışçasına Martina’nın sırtına kenetledi, ağlayarak kulağına şunları fısıldadı:

“Seni seviyorum Ay’ın kadını Martina...”

MAVİ MEKTUP

Elif, sabah ışıklarının odasını aydınlatmaya başladığı ve uykunun en tatlı olduğu saatte kapısının çalınmasıyla uyandı. Yarı baygın gözleriyle yataktan doğrulup kapıya ulaştı. Kapıda geceyi rahat geçirmedeği her halinden belli olan bir adam duruyordu.

Müzik dinlemeyi küçüklüğünden beri severdi. Nereye giderse gitsin ya da ne durumda olursa olsun ufak çantasında bir kulaklığı olurdu. Kısa da olsa bir yola çıktığı zaman, hiç sevmediği bir derse çalışırken, çok sevdiği kitaplarını okurken dinlerdi en çok. Bir süre kendi de müzik yapmaya, söz yazıp seslendirmeye çalışmıştı lakin pek başarılı olduğu söylenemezdi. Yaşar, bir dinleyiciydi besbelli.

Küçüklükten beri sevdiği başka şeyler de vardı. Birisi gibi. Çok güzel birisi, Elif adında. Kendini bildi bileli onu tanırdı ve tanıdığından beri de çok severdi. Çocukluk yıllarından bu yana her gün müziklerine konu olan birisiydi o. Bir inanç vardı bırakmamakta ısrar ettiği, direndiği. İçini hiç de gizli olmayan şekilde kemiren ve kalbini rahatsız eden inancını bırakması ancak kaybolan bir bedende mümkündü. O bedeni kim bulsa canını oracıkta verirdi. Hislerini, en yakınlarına bile yılların verdiği yoksunluklarla örtmeye çalışırdı. Ne yaşarsa onun içindi. Ne görse onun eseriydi. Ne yese o yapmış ne okusa o yazmıştı. Bu yüzdendir ki Elif'in en ufak bağlantısının olmadığı kötülöklere canını gereksiz sıkır, ona kızar ve küserdi. Bir Yaşar bilirdi küstüğünü ve darıldığını. Kimse gelip özür dilemedi yaptığı için. Fakat o sevgisine yenik düşüp affederdi yine.

Her gece rüyasında onu görürdü. Her gece dalgaların coşturduğu deniz kıyılarında yürürlerdi. Otururlardı bir kayalığa ve sohbet

dalarlardı. Elif her gece başka günlerini anlatırdı. Yaşar, sanki Elif'in mavi gözlerinde kaybolurdu, onun denizinin ufuklarında uyurdu. Seyretmeye doyamazdı en güzel manzarasını. An olur biniverirlerdi bir sandala, denizlere açılırlardı. Beraber yüzen bir çift yunus görüp gülüşürlerdi, sanki onlarmış gibi eğlenirlerdi. Sonra bir baloda bulurlardı kendilerini, hoş elbiselerin içinde. Akşamdan sabaha sahnenin orta yerinde dans ederlerdi. O yalan dünyalarda Elif ne de neşeli dans ederdi.

Her sabah rüyasından uyanıp da gerçek dünyaya döndüğünde hüzün kaplardı içini. Yine o çirkin, nefret dolu hayatının yalnızlığı içerisinde bir o yana bir bu yana savrulur halde bulunca kendini daha bir kızardı kendine. Saf, tertemiz ruhunu kirleten duygular kalbine üşüşünce sığınağına kaçır uzun bir süre çıkmazdı. Sığınağı onu döve döve sarhoş eder ve korkunç bir mutluluğa götürürdü.

Odasının en ücra köşelerinden birinde, kolay kolay kimsenin bulamayacağı bir mektup saklardı. Mavi renkli, eski püskü bir mektup; yıpranmış, ezilmiş. Küçüklüğünde yazmıştı. Yazarken akan gözyaşlarının izleri duruyordu kâğıtta. Zar zor okunan harfler damla izleri ile süslenmiş, kâğıda anlamını değiştiremez şekilde kazanmıştı.

Ortaokul yıllarıydı. Daha neyin ne olduğunu bilmeyen Yaşar, sakin yaşamında korkunç sonuçlar doğuracak her şeyden uzaktaydı. Bu sakinlik, mizacına ters gelmiş olacak ki bir şeytan beliriverdi Yaşar'ın o temiz cennetinde. Bu sessiz çocuk anlamlandıramadığı hislerine yenik düşmemek için ne kadar çırpınsa da başaramadı. Yaşar, daha küçücük bir yaşta düşmüştü bu tuzağa ve bir daha asla bundan kurtulamadı. Anlatabileceği bir arkadaşı, yardım isteyeceği hiç kimsesi yoktu. Zaten olsa da o isteyemezdi utancından. Bir süre böyle geçtikten sonra hislerini kâğıda yazmaya başladı. Kötü geçen her günün sonunda eve geliyor ve kimseye belli etmeden yazıyordu. Elife olan aşkını, neler çektiğini anlatıyordu küçücük aklıyla. Sözleri bitmek bilmeyen sayfalar sürüyordu.

Böyle bir mektubu vardı Yaşar'ın. Yıllarca çekmecenin bir köşesinde, dolabında kıyafetlerinin arasında, yatağının altında

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12. Öykü Yarışması

gizlenmişti mektubu. Kimse görmesin diye o kadar uğraşıyordu ki. O kadar utanıyordu ki öğrenileceğinden. Olmadık yerde ve zamanda aklına geliverirdi böyle bir ihtimal, korkardı. Bunalırdı bu yükü taşımaktan ancak kıyıp çöpe de atamazdı. Bir inancı vardı çünkü. Bir gün gelecekti ve o mektubu verecekti Elif'e. Çıkaracaktı cebinden ve haykıracaktı hislerini. Gözlerinden yaşlar akacaktı, bütün mahalleli merak içinde seyredecekti olanları. Sonra Elif birden heyecanlanıverecekti. O da sevdiğini söyleyecekti ve gerçekler rüyalara karışıp büyüleyici hikâye tamamlanacaktı.

İşte bu mektup bütün hülyaları gerçekleştirebilirdi. Yaşar her ne kadar kendini ifade edemeyen biri olsa da küçükken yazdığı onca şeyi asla küçümsememişti. Bir çocuğun aklından geçen saf düşünceleri ancak büyük bir insan anlayabilirdi. Geçmişten gelen bir mektup, gelecek ömrünün her zerresini güzelleştirecek güce sahip olabilirdi.

Bu hayaller eşliğinde Yaşar sıradan günleriyle yirmi altı yaşına girmişti. Daha iki hafta önce arkadaşı Ferit'le konuşmuşlardı bu konuyu. Yıllarını ne için geçirdiklerini ve geçireceklerini tartışmışlardı. Yaşar yalanlar üstüne yalanlar söylemişti, sanki hayatını bir kişi uğruna yaşamıyormuş gibi. Utanmadan, çekinmeden doğruları gizlemişti arkadaşından. Sanki kendi de bilmiyormuş gibi.

Yine Elif'leydi. Parkın en güzel bankında oturmuş sohbet ediyorlardı. Renk renk çiçekler içerisinde yürümek hoş geldi gözlerine. Hemen uçuşuverdiler bahçeliğe doğru. Yaşar el ele dolaşırlarken bir gariplik sezdi. İçinde beklenmedik bir his oluştu. Hoşuna gitmese de olması gereken buymuş gibi durdu bir anda. Elif şaşırды, döndü arkasını. Karşısındaydı şimdi, göz gözelerdi. Yaşar heyecanla, başka hiçbir şey söylemeden Elif'i sevdiğini söyleyiverdi.

Zıplayarak uyandı rüyasından. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Belki bir anda kalktığındandı. Peşine korkunç bir ağrı aldı başını. Hızla yatağından kalktı ve nefes nefese tualete yürüdü. Dengesini zar zor koruyarak elini yüzünü yıkadı. İyice sakinleşmeye

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

başlayınca ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Her şey güzel giderken birden ne olmuştu? Gözünün önüne gelir gibi oluyordu rüyası ancak tamamlanamıyordu. Elleriyle başını iki yandan tuttu ve olanca gücüyle sıktı. İçi geriliyordu. Bilinmezlik zehri kalbini parçalıyordu sanki. Sinirle az önce uzandığı yerden kalktı ve sığınağına koştu. Doktorunun düzenli kullanması için verdiği kırmızı kutulu ilacını titrek elleriyle attığında ağzına, hastalığı çoktan kafasını çalkalamaya başlamıştı. Gördüklerini karanlığa gömen ağırları, beynini baskı altında zorlarken bir düşünceyi Yaşar'a adeta bıçak gibi saplamıştı. Duyduğu alakasız sesler ve görmeye çalıştığı sanırlar dışında kalan bu düşünce, Yaşar için dönüm noktası olacaktı. Bütün sıkıntıları içerisinde masanın üstündeki telefonundan Yasin'i aradı.

Elindeki zarfı titreyen elleriyle zar zor tutarken Yaşar, uzandığı yerden arkadaşına seslendi. Bir süre sonra gelen arkadaşı sigarasının son dumanını içeriye üfleyerek girdi odaya. Kısa tartışma sonrası Yaşar konuyu açtı. Yasin zaten konuyu biliyordu fakat dinlerken gözünü alamadığı zarfı sormaya çekinmişti. Nihayet Yaşar durunca sorma cesaretini gösterdi ve sessizlik odayı kaplayıverdi. Yaşar'ın korktuğu başına gelmişti. Titrek sesiyle cevapladı sorusunu. Mektubu göstermek için uzattı.

Bir süre bu mühim meseleyi konuştular. Yaşar'ın hikâyesinin nihayete erdirilmesi lazımdı. Böylesi hisleri olan birinin artık kendine zarar verecek hale gelmesi pek tabii mümkündü fakat daha ilerisine göz yummak cinayetten ya da intihardan farksız olurdu. Reddedilme korkusu bir yana, Yaşar artık bu yükten kurtulmak istediğini o kadar içtenlikle anlattı ki biraz sonra arkadaşından ayrılıp eğlenmeye gitmek için kendini hazırlayan Yasin, duygusallıkla yardım etmeyi teklif etti.

Yaşar gece mektubu nasıl vereceğini düşünmeye başladı. Kafasında; bambaşka, yaşanmayacak senaryolar kuruyordu. Yaşadıkları, karanlıkta gözlerinin önüne geliyordu. Kalbi zorluyordu göğsünü, fırlayacak gibi oluyordu. Mektuba dalıyordu arada. Maviliği içinde yüzüveriyordu tek başına. Balıklar geçiyordu yanından. Okyanusun ortasında, mercanların en güzellerinde

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12. Öykü Yarışması

sevdiğini arıyordu telaşla. Yardım istiyordu salınıp duran yosunlardan. Gezinen bir sal görüyordu tepesinde. İçinde iki genç uzaktaki yunusları seyrediyordu. Çıkıverince suyun yüzeyine, kara bulutlar kaplıyordu gökyüzünü. Uyanıyordu rüyasından ve yine baş başa kalıyordu mektubuyla.

Sabah ışıkları odayı aydınlatmaya başlarken Yaşar, kararını vermişti. Arkadaşı Yasin, mesai bitiminde Elif'e mektubu verecekti. Yaşar ise karşı kaldırımdaki bankta onları bekleyecekti. Orayı iyi bilirdi. Birçok kez gitmiş ve iş yerinin giriş çıkış saatlerini bulmuştu. Hatta bir keresinde içeri girmeye çalışmış ancak güvenlikler ona izin vermemişti. Bu sebeple tam çıkış saatini biliyordu ve ona göre uyum sağlayacaklardı.

Bir süredir orada Elif'in çıkışını bekliyordu. Arkadaşı Yasin binanın sol tarafında yirmi metre ötedeki banktaydı. Akşamın soluk havasında Yaşar, oturduğu banktan ilerisindeki kapıyı seyrediyordu. Cebindeki ellerini, tanınmamak için taktığı maskeyi düzeltmek için çıkarıyordu sürekli. Sahte bir gözlük takmış, buğulu camın arkasından donuk gözleri ile izliyordu. Sallanan bacağına fark ettikten sonra saatini kontrol etti. Daha çıkış saatine on beş dakika vardı. Birazdan, yoldan aceleyle geçip giden akında acı tatlı anıların hayat bulduğu insanlar, yaşanacak olaya şahitlik edeceklerinin farkına varacaklardı ve Yaşar, tüm bunların baş aktörü olarak orada sırasını bekliyordu.

Sokaktaki insanlar kadar hızlı akıyordu düşünceleri. Ve nihayetinde bu ana vardı. Elif'in iş yerinin karşısındaki banktaydı. Yıllardır bitmek bilmeyen hislerinin onu hasta edeceğini bilse, taşır mıydı? Aklına her geldiğinde kendini delirtecek düşüncelerini mektubuna yazsaydı Elif de delirir miydi? Ya da onu her gördüğünde kalbinde oluşup da gözlerinden görünmeyen yaşlar akmasına sebep olan ağrısını yazsaydı. Yaşar'ın gözyaşlarını kimse görmemişti. Kendi dahi en acı dolu anlarında ağladığına şahit olmamıştı. Bu tür zamanlarda odasını karanlığa gömer, ağır ağır düşünürdü. Bazen inatlaşır, ilacını almazdı. O geceleri hiçbir zaman hatırlamadı ancak sonuçlarını hala çekiyordu. Artık elleri titriyordu, sürekli panik halindeydi ve ara sıra olmayan şeyler duyuyordu.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Kendine bakımı bile fazla görmeye başlamıştı. Saçları sürekli dağınıktı ve aşırı rahatsız etmedikçe berbere gitmezdi. Boş zamanlarında bile bir aktivitesi yoktu. Dağınık yatağına kendini atar ve sadece müzik dinleyerek düşünürdü. Sürekli düşünürdü ve kendine acı çektiirdi. Bile bile anılarını olmayan masallara dönüştürür ve daha çok bunalırdı. Sonunda göğsü sıkışmaya ve hastalığı baş göstermeye başladığında dururdu. Uzun süre sonra o anda, Elif'i beklemeye başladığı anda ilk defa içi huzur doldu. Sonunda ona yaklaşma düşüncesi ile yüzü gülümsedi ve gözlerini yumdu. Artık kalbinin çarpışını hissetmiyordu.

Uzun süredir arkadaşından işaret almayan Yasin artık sıkılmaya başlamıştı. Telefonundan saati kontrol etti. Bu saate kadar Elif çoktan işten çıkmış olmalıydı. Ancak çaprazındaki arkadaşında hala hiçbir kıpırdama göremiyordu. Yaşar hareketsiz şekilde bankta oturuyordu. Yasin dayanamayıp oturduğu yerden kalktı ve arkadaşının olduğu yöne gitti. Önce uzaktan seslendi ancak tepki alamadı. Sonra yanına gitti ve omzuna dokundu. Yaşar öylece duruyordu. Yasin arkadaşını biraz daha sert ittirdi ve Yaşar yavaşça yere yıkılıverdi. Muhtemelen kriz geçiriyordu. Yasin çevredekilerden yardım istedi ve nefes alması için arkadaşının maskesini açtı. Yaşar bembeyaz olmuş yüzüyle bir cesedin olabileceği en korkunç biçimde gülümsüyordu.

Ertesi sabah Yasin, saatlerce arayıp bulduğu Elif'in evine gitti. Gece boyu uyumadığı için üstü başı dağınıktı ancak bu önemi vardı ki. Elini kaldırdı ve son defa kendinden emin olarak zile bastı. Kapıyı yeni uyandığı her halinden belli olan sarı saçlı bir kadın açtı. Yaşar'ın anlatımlarına bakarak karşısındaki kadının Elif olduğunu anlaması hiç zor değildi. Hiçbir şey söylemeden elindeki mavi mektubu ona uzattı. Elif şaşkın bir şekilde ve emin olmadan mektubu aldı. Yasin başını hafifçe eğip teşekkür etti ve hızlı adımlar ile oradan uzaklaştı.

KUZGUNUN MEKTUBU

Bavulumla treni bekliyordum. Güneş usul usul doğuyor, kuşlar güzel sesleriyle şarkı söylüyordu, yeni gün herkese kollarını açıyordu. Güzel bir gündü aslında ama ayrılık vardı bizim için. Yanımda duran kiraz dudaklı, bal harelili hanımefendiye kalbimi hüznü boğan. Bana bakıyordu dolmuş gözlerle; gitmek ile gitmemek arasında, arafta, bırakan bir bakıştı onunkiler.

-Gitme vakti geliyor sevgili hanımefendi...
-Gözlerinin içindeki sıcaklık değildi güneşe benzemenin nedeni, iki dudağın arasından çıkan sözlerdi beni fethedeni.
Bu sözler beni daha da kararsız yapıyordu. Ellerimle ellerine uzandım.

-Dinle beni lakin anlamamı da rica ederim. Bu gidiş yalnızca bir yıl sürecek, bir yıl sonra beraberiz. Sana bir demet çiçekle geleceğim ve her şeyim olmayı teklif edeceğim.

Trenin o yoğun sesi, rayları sarsarak geliyordu. Gitme vakti yaklaşıyordu. Bana hâlâ o gözlerle, belki daha da acıyla bakıyordu.

-Eğer için rahatlayacaksa sana bir şey söyleyeceğim. Sana her ay mektup göndereceğim ve bil ki sana bir ay bile mektup göndermezsem vazgeçmişimdir bu büyük aşktan, senden. Mektuplarla bozulmasın bu şiirlere ilham veren biz ki devam edelim.

-Bekleyeceğim, sen bana yazdığın sürece... Seveceğim, sen beni sevdiğin sürece...

Yazacaktım ona, yazacağım diye söz verdim. Önce ona mektup yazacağım, sonra o çiçek kokusuyla evim olacak.

Trenin sesi daha da yakından geliyordu, son anlardaydık. Sarıldım bana sıkıca, daha önce hiç bu kadar sıkı olmuş muydu? Sarıldım ona sıkıca, daha önce hiç bu kadar duygulu muydum?

-Gidiniz, beyefendi. Biliniz ki sizi bekleyen var, seven var. Gidiniz, gidiniz ki çabuk geliniz.

Son bir kez baktım ona, çiçek kokulu bir hanımefendiye. Trenin sesi, ona duyduğum aşkla çarpan kalbimden sesli olabilir miydi? İhtimali yok!

Bavulumu çekerek bindim trene, el salladım. Dolmuş gözlerinden süzülen bir damla, kalbime düştü. Sakladım o güzel damlayı. Pencereden baktım ona ve dudaklarını oynatarak “mektup” dedi. Mektup...

Bavulumu odama çıkarttıkları gibi bir kağıt bir kalem istedim. Her ay, demiştim ve kağıt kalemi şimdiden hazır etmek istemiştim.

Günler hızlı geçiyordu, işimin başında çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Üçüncü ayın içerisindeyim ve üçüncü mektubu göndermek için postanenin yolunu tutmuştum.

Sevgilim,

Kalbimin atış hızıyla çiçek kokunun yayılış hızı aynıymış, bunu fark ettim. Kokun şu an bile burnumda... Ahenkli bir şiir gibisin, anlamlı

olduğun kadar da güzelsin. Varsa ruhumun bir önemi, orada seni bulduğumdadır.

Senin adımın basmadığı sokağa girmez, senin kokunun olmadığı ortamda nefes alamaz, adının geçmediği yazıtı okuyamaz oldum. Bir yıl nasıl dayanırım, sensiz nasıl yaşarım, diye sorgulamaya başladığım her an sen geliyorsun aklıma ve dağılıyor tüm ümitsizliğim. Anlamalı her cümle senin sesin olmadan anlamsız, yattığım yatak bile rahatsız. Ben gökyüzüne hayran kuş, sen koskoca gökyüzü... Ben gökyüzünü özgürlük bilen kuş, sen koskoca gökyüzü... Ben yalnız göğün altında uçabilen kuş, sen koskoca gökyüzü...

Biliyorum, bu mektubum çok kısa oldu ama senin gözlerinin, pamuk ellerinin olmadığı yerde ne görebilirim ne de yazabilirim.

Sevgiyle kal sevgili hanımefendi,

Sana hayran olmaya bile hayran beyefendi...

Aradan aylar geçiyor ve karşılıklı mektuplaşmaya devam ediyorduk. Bu ayki mektubuma karşılığı ise bende yeni bir dünya oluşturmuştu.

Sevgili bayım,

Bilir misiniz, bugün kuşlar üzerine bir tartışma düzenlendi. Çiçek seramda bir hüma kuşu görmem üzerine açıldı bu konu. Rengarenk ve ateşli kanatlarla... Kimse inanmadı, bir hümanın benim bahçemde olabileceğine. Ama gördüm, gerçek veya değil...

Konuşmamız sırasında öğrendim ki hüma kuşu mutluluk, huzur ve gücün simgesi. Eşsiz renkleri ve ateşli kanatlarıyla cennette uçar ve cennetin yedi katında da bulunurmuş. Gölgesiyle seçilirmiş eskiden

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

hükümdarlar. Diledim ki içimden, bir hüma geçsin maziden gözlerimizle bulutları seyrederken ve daim kılsın bizi. Hatta daha da güzeli, kanadı kırık veya ateşi sönmüş bir hüma kuşu fark edelim ansızın, biz iyileştirelim onu aşkımızla güzellik saçsın diye, bizim mektuplarımızı bilsin de herkese iletin diye. Bu güzel düşünceler karşısında bir şey öğrendim ki kuzgun da ölümü simgelermiş. Gittiği yerde ölüm barındırmaktadır ki diledim yine bizden uzak olsun. Ne diye bu güzel kuşa böyle bir anlam vermişler, anlayamadım ama aklımda ve kalbimde büyük bir korku saldı.

Sevgili sevgilim, bir hüma kuşuna verelim mektuplarımızı da yaysın tüm dünyaya.

Sevgilerle,

Hüma kuşlarını dileyen sevgilin...

Bazen o kadar şanslı olduğumu düşünüyorum ki ona sahip olduğum için. Ama bu düşüncem yarım kalıyor öksürüklerim ile. Yine aniden öksürmek başladım, nefesim daralıyor, boğazım yırtılıyordu. Öksürüklerim şiddetlendi, şiddetlendi ve yine kan geliyordu ağzımdan. Bir kez daha tattım kendi kanımı. Ellerim de kan içindeydi ama ben mektup yazacaktım!

İçeriye hızlıca hizmetliler ve doktorum girdi. Beni düştüğüm yerden kaldırdılar, ağzım kan doluydu ve hâlâ öksürüyorum. Aman bal harelim, çiçek kokulum bilmesin! Üzülür... Sevgilim, olur da ölürsem beni gözlerindeki ışıltıda barındır.

Aylar geçiyor ve ben özlemlerle yanıp tutuşuyordum. Bir gün masamın başındayken bir anı geldi aklıma. Onunla ilk tanışmamız... Daha on beş yaşında gencecik bir gülken almıştım kokusunu. Ve bir mektubunu...

Okuldan eve geri dönerken bir anda önüme atlamıştı ve bir mektup uzatmıştı. Gözlerime bakamamış, kıpkırmızı yanakları ile başını eğmişti. “Bu mektup sanadır, mektuplar özel anlam taşımış...” demişti. Meğersem hoca sevdiğiniz birine mektup yazın demiş ve herkes anne babasına veyahut arkadaşına yazarken o bana yazmış ve her şeyi itiraf etmişti. Böyle başlamıştı ‘biz’ ve böyle devam eder, bir mektup bize yeter. Kendine karşı olan sert tutumu karşısındaki sorum ”Kimsesiz misiniz yoksa hayatınızdaki her kimse siz misiniz?” diyeydi.

Yedinci ayda ne kadar az kaldığını fark ettim ve büyük bir sevinçle yazdım mektubumu, aynı zamanda başarıyla tamamlamak üzere olduğum projem de onun yüzünde gülücükler oluşturmuştu.

Dokuzuncu aydayken hastalığımla ilgili endişeler artmıştı ve kan tadını kanıksamıştım. Ellerim tutmaz olmuş, dilim konuşmaz olmuştu. İlaçlarla yatıp kalkıyordum ve hanımefendimi düşünüyordum.

Ona mektup yazmak için oturdum masama ama öksürüklerim başladı yeniden. İki elim, üstüm başım kana bürünmüşse de tekrar tekrar yazdım. Bir kağıt bulandı kana, yeni bir tane alıp yazdım, yine bulandı kırmızıya, yeni bir tane alıp yazdım...

İki gün sonra eve dönüyordum ama daha erken gitme kararı aldım. Bavullarımla treni bekliyorum ve ona sürpriz yapmak istiyorum. Son mektubu ellerimle verecektim ona, bunu düşünürken mektup kendini belli etmek istercesine hissettirdi kendini iç cebimde.

Uzun bir tren yolculuğu sonrası kendimi onun evinin önünde buldum. Buradayım. Aramızda yaklaşık yüz adım var. Ellerimin birinde bir demet karanfil, diğer elimde ise ona olan mektubum var. Heyecandan kalbim uçuyor ve ellerim titriyordu, kavuşuyorum bal harelime...

Yavaşça adım atmaya başladım; bir, iki, üç... Yaklaşık elli adım kaldı. Elli sekiz, elli dokuz...

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Öksürüğüm benimle beraber geliyordu, hissediyordum. Ellerim daha da titredi, dizlerim tutmaz oldu. Başladım öksürmeye, tanıdık kan tadı kapladı ağzımı. Dizlerimin üzerine düştüm, düşmekten morarmış dizlerimin üzerine. Çiçek demeti dört bir yana dağıldı. Gözlerim yerinden çıkacakmış, ellerim kökünden kopacakmış, ciğerim delinecekmiş, boğazım yırtılacakmış gibi hissediyorum. Ama hanımefendiye ulaşamadım daha.

Yerde yatıyorum, elimde sımsıkı tutuyorum mektubu. Öksürükler boğuyor beni, ölüyorum. Son kez baktım elimdeki mektuba ki bir kuş belirdi yanı başımda. Yaklaştı, yaklaştı ve daha net göründü gözüme. Öksürüklerimle sarılırken de hiç korkmadı. Birden kaptı elimdeki mektubu, elimi kaldırdım tutmak için onu lakin uçtu sonsuz maziye. Gözlerimi çevirdim eşsiz gökyüzüne, giden mektuba. Ve kuşu gördüm son anımda. Hümaları dilemek boşunaymış uzun uzun. Ve onu gördüm, bir kuzgun...

TAŞLIK YOL

Tarih 5 Eylül 1919'du, Kurtuluş Savaşı'nın başlamasının üzerinden aylar geçmişti. Ömer Seyfettin yeni yazmış olduğu "Yol" şiirini bastırmak için dışarı çıkmıştı. Hava serindi, sonbaharın ilk günleriydi. Bu sene havalar daha erkenden soğumuş, bu da kışlıkların da erken çıkmasına sebep olmuştu. Siyah, geniş bir atkı vardı Ömer Seyfettin'in boynunda. Atkısını burnuna kadar çekmişti, atkısının altında dudakları titriyordu. Elleri paltosunun ceplerinde, kafası eğik bir şekilde, yavaş adımlar ile ilerliyordu. Acelesi yoktu, tüm gün onundu. Akli kalabalıktı, her köşeden bir ses çıkıyordu. Çok düşünüyordu Ömer Seyfettin; hayatını sürdürdüğü dönemi, yaşadığı ahşap evi, yakın zamanda yazmış olduğu "Periler" öyküsünü ve çok daha fazlasını...

Yola erkenden çıkmıştı ancak saate bakmamıştı, bu yüzden kaç saattir yolda olduğunu da bilmiyordu. Belki sadece saniyeler olmuştu, belki dakikalar veya belki saatler. Bugün zamanı önemsemiyordu ama... Yüzünde kasılmış bir ifade vardı, düşüncelerin aklından geçiş hızı anlaşılıyordu mimiklerinden. Dışarı flu geliyordu ona, kendi düşüncelerinden başka tek bir tıkırtı bile duymuyordu. Üzerine bastığı sonbahar yaprakları ses çıkarmıyordu, bastığının da farkında değildi aslında.

Derin bir nefes aldı, soğuk havanın burun deliklerinden geçişini hissetti. Sakinleşmeye çalıştı. Kaşları çatıldı hafiften sonra yavaşça kafasını yukarı kaldırdı. Ağzını kapayan atkı boynuna düştü. Ağzından nefesini verirken çıkan dumanı izledi. Aklından,

havaların bu kadar soğuk olduğunu fark etmediğini geçirdi. Atkıyı boynuna çevresindekilere ayak uydurmak için atmıştı. İleri doğru baktı, kaşları hafiften kalktı. Tanımıştı bu yolu Ömer. Çok yakından tanıyordu hem de... Bir dost, bir yoldaş gibi tanıyordu bu yolu. Yolun üstüne eğilen ağaçları, kenarda duran kırık bankı, az ileride duran köpek kulübesini... Parçalar tek tek yerlerine oturmuştu ve Ömer Seyfettin'in aklı anılar ile dolmuştu.

Ömer, eski bir dostu olan Ersan'ı hatırladı. Okul zamanı bu taşlık yolu her gün en az iki kez birlikte geçtiği dostunu... Ersan çok kıymetliydi Ömer Seyfettin için, aralarında yaşanan her şeye rağmen hala öyleydi. Bu kadar değerli birini nasıl unutulabilirdi bir insan? Madem bu kadar önemli bir dostuydu, o köpek kulübesini görene kadar neden hatırlamıyordu onu? Cevabını biliyordu, ne kadar sesli bir şekilde söylemek istemese de biliyordu Ömer Seyfettin. Anılar tek tek canlanıyordu gözlerinde; birlikte kahve içişlerini, ders çalışışlarını ve en değerlisi, o köpek kulübesini kuruşlarını...

Bundan on beş yıl önceydi. Ömer Seyfettin ve Ersan birlikte okula gidiyorlardı. Günlerden bir gün tekrardan o taşlık yolda giderken bir yavru köpek fark ettiler ağacın altında. Tir tir titriyordu yavru köpek. Havalar soğuktu, çimler kar ile kaplanmıştı. Ersan'ın dikkatini çekti bu yavru köpek ancak bir yuva bulmasını dileyip yollarına devam ettiler. Fakat diledikleri gibi olmadı, yavru köpek iki hafta boyunca oradaydı. Her gün Ersan'ın gözlerine acı acı bakıp titriyordu. İki hafta sonunda Ersan dayanamadı, bir köpek kulübesi kurmayı teklif etti arkadaşı Ömer'e. Birlikte konuşup bir plan yaptılar. Ersan tahtaları toplayacak, Ömer ise kurumunu yapacaktı. Her şey planladıkları gibi gitti, kulübenin içine bir de battaniye attılar. Yavru köpek koşa koşa kulübeye gitti, kendi etrafında birkaç tur atıp battaniyenin üstüne kuruldu. Ersan postacı çantasından bir ekmek çıkardı ve kulübenin önüne koydu. Yavru köpek artık bir yuvaya sahipti. Sonrasında yüzlerinde birer tebessüm ile okullarına ilerlediler.

Üstünden üç yıl geçmişti bu olayın, yavru köpek büyümüştü. Ersan ile Ömer her gün ona yiyecek ve su bırakmışlardı. Ancak okulların bittiği gün Ömer Seyfettin’i bir sürpriz bekliyordu. O gün, Ersan ile her gün buluştukları kahveciye gelmiş, kitabının son sayfalarını okuyordu. Üzerinden bir saat geçti ve kitabını bitirdi, Ersan’ın geciktiğini var sayıp bir kahve söyledi. Kahvesi on dakikada geldi, Ömer yavaş hareketlerle kahvesini yudumladı. Bir zaman sonra kahvesi bitmişti fakat Ersan hala görünürlerde yoktu. Sıkıntı yok, diye düşündü Ömer, aceleleri yoktu. İki saat daha bekledi ve bir kahve daha söyledi. Ersan hâlâ görünürlerde yoktu ama Ömer birazdan gelir, düşüncesi ile ona da bir kahve söylemişti. Biraz daha zaman geçti, kahveler gelmiş, Ömer kendi kahvesini bitirmişti bile. Ersan’ın kahvesinin üzerinden çıkan duman artık yoktu. Kahve soğumuştur, aynı havanın kararması ile soğuyan hava gibi... Ömer Seyfettin eve gitme kararı aldı, yarın Ersan’ın geleceği inancı ile evine yöneldi.

Bir sonraki gün de durum aynıydı, Ersan’dan hiçbir haber yoktu. Ömer Seyfettin o gün de saatlerce beklemiş, Ersan’a ve kendisine kahve söylemişti. Ancak Ersan’ın kahvesini içmemekte kararlıydı, o kahve beklemekten soğurdu ama Ömer inatla içmezdi. Ersan’ındı o kahve ve Ersan bir gün gelecek, o kahveyi içecekti. Fakat işler Ömer’in hayal ettiği gibi olmadı, o günden sonra Ersan’ı bir daha hiç görmedi. Aynı rutini iki ay boyunca tekrarladı, her geçen gün ümidi yavaşça azaldı ve sonunda bitti.

İki ay sonunda Ömer Seyfettin artık o kahveciye uğramama kararı almıştı. Sormadığı kişi, dükkân kalmamıştı. Her yere Ersan’ı sormuş fakat her seferinde de aynı cevabı almıştı. Yer yarılmıştı da sanki Ersan’ı içine almıştı. Ersan’ın gidişini reddediyor, inanmak istemiyordu Ömer. Onu hatırlatan her şeyi evinden atmış, göz önünden kaldırmıştı. Eşyalara bakmak bile içinde garip duyguların çıkmasına neden oluyordu. Evet, garipti bu duygular. Sinirli değildi Ömer, biricik dostu Ersan’a nasıl sinirlenebilirdi? Başlarda üzgün de değildi, inanmıyordu ki Ersan’ın gittiğine. Geri gelecekti Ersan

ve tekrardan onunla birlikte edebiyat üzerine sohbetler edeceklerdi. Ona inanıyordu en azından. Tek umudu buydu, hayatta tutunabileceği tek şey Ersan'ın bir gün geri geleceği düşüncesiydi.

Teslim etmesi gereken birkaç evrakı bırakmak için okula gitmesi gerekiyordu ve bu sefer o yoldan geçmek farklı olacaktı Ömer Seyfettin için. Üç yıl önce adını “Zeytin” koydukları köpeklerine iki aydır uğramadığını hatırladı ve evden çıkarken çantasına kuru ekmek de koydu. İçini bir panik sardı, Zeytin’le yeterince ilgilenmemişti. Tüm yol boyunca kendine kızdı, sorumsuz ve bencil davrandığını söylenip duruyordu. Kahvecinin önünden geçerken kafasını diğer tarafa çevirdi ama kulaklarını kocaman açtı. Belki Ersan oradadır ve ona seslenir, diye pür dikkat kahveciyi dinledi. Ancak kimse seslenmedi Ömer Seyfettin’e, ne Ersan ne de başka biri... Yavaşça taşlık yola yaklaştı ve etrafına bakınmaya başladı. Gözleri Zeytin’i arıyordu ancak Zeytin ortalıklarda yoktu. Gittikçe artan kalp hızı ritim tutmuştu artık. Etrafta koşuşturarak Zeytin’e sesleniyordu. Zeytin adını öğrenmişti, birlikte büyüdüğü sahipleri ne zaman seslense koşu koşu gelirdi onlara ama bu sefer farklıydı. Zeytin hiçbir yerde yoktu, gözleri dolan Ömer Seyfettin bir banka oturmaya ve sakinleşmeye karar verdi. Arkadaşı Ersan’ı kaybetmişti zaten, bir de Zeytin’i kaybedemezdi. Bir banka yaklaştı ve oturduğu anda bank kırıldı. Bank ile birlikte yere düşen Ömer Seyfettin gözyaşlarını da tutamadı. Her şey üst üste geliyordu. Düştüğü yerde ağlamaya başladı, yüzünü elleriyle kapadı ve omuzlarını titreterek yavaşça yaş akıttı.

Tüm bu anılar Ömer Seyfettin’in gözlerinin önünden geçerken o günkü kalp kırıklığını hatırladı ve gözleri doldu. Adımlarının yönünün değiştirdi ve hızla evine doğru yol aldı. Ne kadar Ersan’ın gidişini kabullenmiş olsa da o duyguları kabullenmiyordu. O duygular onun değildi, bir hastalığı ve iyileşmişti. Duygulardan, anlardan kurtulmuştu. Evine girdi ve kendini koltuğuna attı, birkaç dakika tavanı izledi, belki de birkaç saat. Sonra ani bir hızla doğruldu ve çekmecesine doğru hızlı adımlar atmaya başladı.

Çekmecesinden bir kâğıt çıkardı ve Ersan'a mektup yazmaya başladı:

Eski Dostum Ersan,

Uzun zaman oldu ismini kullanmayı. Uzun zaman oldu seni hatırlamayı... Ah eski dostum ah, nerelerdesin kim bilir? Bugün bizim taşlık yoldan geçtim, yıllar sonra tekrardan bizim olan şeyleri gördüm. Aklıma sen ve dostluğumuz geldi, ne çok özlemişim o anları. Seni çok merak ediyorum. Sen gittikten birkaç ay sonra Zeytin de gözden kayboldu. Her akşam başımı yastığa koyduğumda onu düşünüyorum. Vicdan azabı çekiyorum, ona iyi bakmadığımı pişmanlığımı yaşıyorum. Umarım Zeytin seninledir, senin yanında güvendedir. Tek bir dileğim var, umarım yaşıyorsundur ve mutlusundur Ersan. Umarım hep istediğin gibi edebiyat muallimi olabilmışsindir. Ne çok bahsederdin öğretmen olmaktan, öğretmen olup dünyayı daha iyi bir yer yapacağından. Hayat sana hep güzel yollar çıkarırsın. Hem kim bilir, belki bu yollardan birinin sonu bende bitiyordur? Bugün yeni bir şiirim çıkıyor, adı "Yol". Şiirimde kendinden birkaç şey bulabileceğine inanıyorum. Şiiri yazarken aklımda yoktun ancak yine de ellerim sana böyle bir şiir yazdırdı. Aklımda olmasan bile her zaman kalbimde olacağının bir işareti bence bu. Umarım şiirimi beğenirsin ve yüzünde bir tebessüm oluşur. Sağlıcakla kal.

Dostun Ömer Seyfettin

Mektubu üçe katlayıp çekmecesinin içine koydu. Üstüne bir adres yazamazdı çünkü Ersan nerede yaşıyor bilmiyordu. Ancak Ömer Seyfettin'i asıl korkutan şey Ersan'ın yaşadığını bile bilmemesiydi. Bir tek umabiliyordu, "Umarım yaşıyorsundur ve mutlusundur Ersan." diyebiliyordu. Mektubu çekmecesine koyduktan sonra

sabah başladığı işi bitirmeye doğru yol aldı. Artık bu yazdığı şiir daha büyük bir anlam kazanmıştı.

Mektubun yazılışının üzerinden yıllar geçti, Ömer bile varlığını unutmuştu. Bir gün evine geldiğinde çekmecesini açtı. Şanslı kalemini arıyor, bir türlü bulamıyordu. Yazdığı yazıyı tamamlaması için şanslı kalemine ihtiyacı vardı. Çekmeceyi iyice kurcaladı ama bulamıyordu. Çekmeceyi olduğu gibi yerinden söktü ve ters çevirip salladı. Çekmecenin içinde ki her şey yere düştü, şanslı kalemi de dâhil. Kalemin arasına bir kâğıt sıkışmıştı. Merakla kâğıdı açan Ömer mektubu hemen hatırladı. Ersan'ı bir kez daha anımsayan Ömer Seyfettin'in aklı anılarla doldu ve yüzünde minik bir tebessüm oluştu...

ŞAİRDEN ŞAİRE MEKTUP

Ünlü yazar oturdu ahşap masasının başına, manzarasıyla yalıları andıran sınıfında. Dalgaların betonla gürleşmesinden çıkan melodi ve martıların sesleri orkestra edasıyla kulağını okşuyordu. Aldı eline bir kağıdı. Rengi biraz akmıştı, kendisine yazacağıının gönlü kadar saf değildi artık ama artık yoktu geri dönüş. Aldı eline kalemi başladı yazmaya.

“Sevgili Genç Şair,

Bugün dersten sonra, senin boş kalan sıranla baktık dakikalarca. Senin yetenekli kaleminden dökülen şiirlerin, bu büyük ve köklü okulun koridorlarında yankılanan bir melodiydi. Şimdi ise, vatanın çağrısıyla askere gitmiş olman, hem bir öğretmenin gururunu hem de bir insanın hüznünü derinden his...”

Kapı çaldı. "Gelin," diye seslendi yazar. Kapıyı açan genç, okulun kütüphane görevlisi Murat'tı. Elinde birkaç kitapla içeri girdi. "Hocam iyi akşamlar, çocuklara okutmak için rica ettiğiniz Şahabettin Süleyman Beyin ve Muhittin Beyin kitaplarını bırakmaya geldim," dedi Murat. "Buyur, şuraya bırakabilirsin," dedi yazar, boş sırayı işaret ederek. Murat kitapları nazikçe sıraya yerleştirdi.

"Hocam, izninizle bir sorum olacak," dedi Murat, tereddütle.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

"Tabii, sorabilirsin," dedi yazar, kaleminden gözlerini ayırmadan.

"Hocam, bu sıralar dersliklerde geç saatlere kadar vakit geçiriyorsunuz. Bir sorun mu var acaba?" diye sordu Murat.

"Ne güzel fark etmişsin. Son zamanlarda, kurtuluş savaşı sebebiyle, sınıflarımızı dolduramıyoruz. Gidenlerin çoğu geri gelmiyor. Ben de burada oturup düşüncelere dalıyorum birkaç gündür. Birbirine benzeyen, olaydan yoksun, boş günler insanı bitiren bir azap. Üzüntümden burada kalmıyorum aslında, burada kaldığım için hüzne dalıyorum," dedi yazar, gözleri dalgınca sınıfın boş sıralarına takılı kaldı.

"Yapabileceğim bir şey var mı hocam?" diye sordu Murat, samimi bir ilgiyle.

"Bir mektup yazıyorum, bitince postaneye teslim edebilersen çok memnun olurum," dedi yazar, tekrar yazmaya başlayarak.

"Zevkle hocam," dedi Murat, odadan çıkarken.

"...settiriyor. Şiirlerindeki derin duygusalılık, bu okulun eski taşlarında saklı yılların hikayesini anımsatıyor. Şiirlerinde, bu büyük şehrin sokaklarını, denizin maviliğini, martıların özgürlüğünü ve daha birçok güzelliği ustalıklı işledin. Senin şiirlerin, sadece güzellik ve zarafet değil, aynı zamanda güçlü bir vatan sevgisi ve derin bir insanlık anlayışı barındırıyor. Bu okulun sınırları içinde, senin gibi parlak bir zekanın ve duyarlı bir yüreğin gelişimine tanıklık etmek, bir öğretmen için en büyük onurdu. Tarih boyunca bu büyük okul, birçok değerli insan yetiştirdi. Sen de, bu okulun duvarları arasında geçirdiğin zamanda, kendine has bir iz bıraktın. Şiirlerinle sınıf arkadaşlarını, öğretmenlerini ve tüm okulu etkiledin. Senin ve arkadaşlarının tek anlamadığım hareketi üç uyarıdan önce durmamaları ve illa da tembih almalarıdır benden. Şimdi görüyorum ki o şakacı çocuk gitmiş, şiirlerinde ifade ettiğin vatan sevgisi ve fedakarlık, şimdi gerçek bir eyleme dönüşmüş.

Bu okulun sınıflarında geçirdiğin zamanlar boyunca, sadece akademik bilgiler öğrenmedin, aynı zamanda hayatın ve insanlığın derin derslerini de aldın. Ama neye yarar bunlar, sabah yataktan kalkıp da uygulamadıktan sonra? Dünyada yataktan daha sıkıntılı bir mezar var mı zaten?”

Bu sefer cümlesini tamamlayabilmişti ki yazar, kalem elinden düştü. “Rüzgârdandır” diye düşündü kendi kendine, sonuçta okul boğazdaydı ancak küçük bir hata vardı bu tezde, camlar tamamen kapalıydı. Eğildi kalemi almak için, yine kaydı elinden, bir daha bir daha... Vaz geçmedi öğretmen, sonunda titreyen elleriyle kavradı kalemi. Elinin ve dolayısıyla kaleminin, bu itaatsizliğine ancak eski bir asker dayanabilirdi zaten. Hastalığı onu cidden etkilemeye başlamıştı artık. Kuru bir öksürük yankılandı mum ışığıyla aydınlanan sınıfta.

“Senin şiirlerindeki olgunluk ve derinlik, yaşının ötesinde bir anlayışı yansıtıyor. Şiirlerin, okulumuzun denize nazır sınıflarında hissedilen huzur gibi, içimizde derin bir etki bırakıyor. Şimdi, sen vatan için önemli bir görev üstlenmiş durumdasın. Bu görev, seni sadece bir şair olarak değil, aynı zamanda kahraman bir evladımız olarak da tarihe kazıyacak.

Gözlerindeki o parlak ışık, şimdi ülkemizin bağımsızlık uğruna yanacak.

Şunu unutma ki, senin gibi genç ve yetenekli bir şairin kaleminden dökülen her kelime, sadece bir şiir değil, aynı zamanda bu milletin ruhunu yansıtan bir mirastır.

Senin sesin, şimdi savaş meydanlarında yankılanacak.

Ve emin ol, senin şiirlerin, bu okulun koridorlarında, dersliklerinde, öğrenciler arasında hep yaşayacak.

Savaş meydanında göstereceğin cesaret ve fedakarlık, senin şiirlerindeki gibi, yürekleri etkileyecek. Şiirlerin, savaşın zorluklarına karşı bir direnişin, umudun ve gücün simgesi olacak.

Senin bu yolculuğun, sadece senin değil, bu ülkenin de kaderini şekillendirecek.

Sen, sadece bu okulun bir öğrencisi değil, aynı zamanda bu ülkenin geleceğisin. Şiirlerinde yansıttığın duyarlılık ve derinlik, şimdi savaş meydanında vatanseverliğin ve kahramanlığın sembolü olacak.

Senin bu yolculuğun, tıpkı şiirlerindeki gibi, kahramanlık ve fedakarlık dolu olacak.

Şiirlerinde anlattığın hikayeler, şimdi gerçek bir maceranın parçası olacak.

Senin kaleminden çıkan her kelime, şimdi vatan için atılan adımların bir yansıması olacak.

Senin cesaretin ve kahramanlığın, tıpkı şiirlerindeki gibi, yüreklerde iz bırakacak ve unutulmaz olacak.

Öğretmenin olarak, senin bu yolculukta göstereceğin cesaret ve kahramanlıkla gurur duyuyorum. Sen, bu okulun ve bu ülkenin geleceğisin.

Hepimiz bu vatanın evlatlarıyız, ben bu topraklar gün ışığıyla aydınlansın diye kanla boyanmaya, mermere yazılmaya hazırdım, görev sırası sana geldi genç. Tıpkı benim ve bizden öncekilerin yaptığı gibi, şimdi senin de bu topraklara hizmet etme, onların şeref ve haysiyetini koruma sırası. Sen, bu büyük milletin umudu, geleceğisin. Senin elinde, bu vatanın kaderini şekillendirecek güç var.

Senin şairane ruhun, bu savaşın sert gerçekleri karşısında belki yaralı düşecek, ama unutma ki, en güçlü kelimeler, en derin acılardan doğar.

Senin kaleminden dökülen her kelime, bu milletin ruhunu yansıtan, onun direnişinin ve azminin bir sembolü olacak.”

Ağır ağır öksürdü, çayından bir yudum aldı. Nasıl olduğunu anlamadığı biçimde hala çok sıcaktı. Kalktı. Ağır ağır yürüyerek camı araladı. Soğuk ama kuru havayı iliklerine kadar hissetti. Denizin tuzlu kokusunu, derinlerden gelen yosunun dansını... Kendinden geçti, doktorların ona hastalığı için tavsiye ettiği ve yapmayı sevdiği tek şey şu rutinydi herhalde. Çalıştığı okulun denizin dibinde olması da yardım ediyordu bu düşünceye. Martıları gözlemledi. Sessizliği dinledi. İç çekti, her kitap kahramanının rutin düşünme hareketlerini yaptıktan sonra yerine okurdu. “Klişe” diye iç geçirip sırttı.

“Umarım bu mektup sana zor bir gününde ulaşır. İnsan ekmeğe sofrada ayıp olmasın diye şükreder, o aynı ekmek yenmediği akşam iki sokak yandaki yoksulun şenlik nedeni olur. Bu mektup da senin ekmeğindir Mehmetçik, yediğin gün umarım acıktığın gündür, çünkü öyle günlerde ekmeğin tadı pastadan tatlı gelir.”

“Mustafa’yı uyandırmayayım, geç oldu. Yarın söylerim mektubu bırakmasını.” diye geçirdi içinden. Zarfı kapattı, mührü tam basacak, aklına adını yazmadığı geldi. Öğrencilerine yapamadıkları için sinirlendiği bu basit işi kendi de unuttuğu için kendine kızmaya çalıştı ama yapamadı. O onurlu, o gururlu... gözünden bir damla yaş süzülür yanaklarına. O asil askerler onun öğrencileriydi. Kendine kızmak yazara zor geldi, aklına öğrencileri geldikçe gururlanıyor ve özlem duyuyordu o heyecanlı çocuklara.

“Sonsuz inancımıla,

Öğretmenin, Ömer Seyfettin.”

Ömer Seyfettin, bastı mührü. Zarfi masasının uzak bir köşesine öğrencilerine gösterdiği şefkatle itti. “Kaç tanesi dönecek acaba?” aklını, ilk öğrencisinin kapıdan dışarı adımını attığından beri meşgul eden soruydu bu. “Asıl soru bu değil” diye düşündü. Her savaşta sayılar vardı, ardı ardına dizilmiş rakamlara bakıp kahrolmamak kolaydı, o rakamın bir tanesinin senin yıllarca yanında yemek yediğin, büyüttüğün, kahvaltı hazırladığın, okula yolladığın, arkadaşlarıyla top oynamaya çıkınca “güneş batmadan dön” dediğin biri olmasıysa bambaşka bir olaydı. Bu sınıfın bir daha asla eski öğrencilerinin tamamıyla dolu olamayacağını düşünmek hastalığını adeta şaha kaldırıyordu, yüreğini akıtıyordu. “Asıl soru bu değil” demişti evet, ama asıl soruyu o da bilmiyordu. Asıl soruyu ancak bir şehit anası, babası sorabilirdi. “O soruyu sormak veya bulmak bize düşmez.” dedi usulca. Kalktı ayağa, elinde birkaç kitap, aklında bin bir düşünce...

Çıktı sınıftan sabah sekizden beri ilk kez, kapattı kapıyı, kitledi. “Koridor hep bu kadar uzun muydu?” diye düşündü. Her adımında daha da yorularak tramvaya vardı. Kırmızı tramvay uzaktan ağaç dalından sarkan bir kirazı andırıyordu. Yerden hafif yüksek vagona adımını attı, kendini ileri verdi. Zar, zor tırmandı. Kendi sıkıntılarını göz ardı eden Ömer Seyfettin, tramvayın hareket ziline kırılğan titremesiyle irkildi, iki damla yaş koptu gözlerinden.

Ailelere şehit haberi vermektense çocuklarının mezuniyetini müjdelemeyi ne kadar da isterdi.

ÖLÜM MEKTUBU

13.47. Enver kapı tıkırtısını duyduğunda bu saatte olduğunu hissetmişti. Elbette bu tamamen onun tahminiydi. Bu odada saati ölçmek imkânsızdı. Tamamen kendi tahminiyle yaşadığı tarihin, kendi tahminiyle yaşadığı saatinde her zamanki gibi derin düşüncelere dalmıştı.

Düşünceler... Elleri kolları bağlı olarak yaşadığı bu hayatında tek can simidiydi bu düşünceler. Ellerini bağlayan bu beyaz örtülerin düşüncelerini de zincirleyeceğini düşünen doktorların aksine Enver tüm zihniyle her türlü elementi en derinlerine kadar düşleyebiliyordu. Yıllarını geçirdiği bu beyazlar içerisindeki oda hâlâ zihnine ket vuramamıştı. Doğal olarak kaç yıl olduğundan da bihaberdi. Kapı tekrar tıklatıldığında öfkesi kendini göstermeye başlamıştı. Öfke, Enver'in bu yeni hayatının sarsılmaz fedailerinden birisiydi. Öfkesinin onun hâlâ düşünebilmesine, yaşayabilmesine destek olan tek özelliği olduğundan emindi. Kapı çalmak gibi nezaket göstergesi bir davranışın ise kendisi gibi kapı açmaktan bile aciz birine yapılmasını âdeta doktorlar tarafından yapılan bir alay olarak görüyordu. Sanki doktorlar ona ne kadar muhtaç ve çaresiz olduğunu göstermek istiyorlardı. Kapının üçüncü kez tıklatılmasını kaldıramayacağını farkına vararak "Girin!" diye bağırdı. Kapıyı açan hemşire "İyi günler Bay E." dedi. Ah, bu Bay E! Kişiliğini unutmaması için kendisine karşı yapılan yetersiz ve başarısız manipülasyon denemelerinden biri daha... Elbette Enver buna kanmayacak kadar zekiydi. Yani anılarında hatırladığı kadarıyla Enver. Tabii ki bugüne kadar tüm ayrıntılarıyla tekrar tekrar, defalarca yaşadığı anıları ne kadar tutarlıysa o da o kadar Enver'di. Hemşirenin sözleri ise onu bu düşünceli halinden çıkarmaya

yeterliydi: "Size bir mektup var Bay E. Okuyun ve tercihinizi bize bildirin. "

Hah, tercihini bildirmek!.. Sanki bu saatten sonra ne yaşayacağı önemliydi de. Buna rağmen başını onaylar şekilde sallayıp mektubu açıp yere koyarak çıkan hemşirenin ardından eğilip okumaya başladı. Onun gibi birinin normal şartlarda hâlâ okuyabilmesi bir mucize olacakken o, düzenli bir şekilde geçmişinin ve yaptığı hataların ona okutulması nedeniyle akıcı bir şekilde okuyabiliyordu. Mektupta yazanları görünce ise uzun süredir yaşamadığı duygulardan birini yaşamıştı: şok etkisi. Mektupta harfi harfine "İstersen buradan çıkıp eski hayatına dönebilirsin veya bu azaplı, acılı hayatını sona erdirebilirsin." yazıyordu. Enver'i şoke eden sadece bu teklif değil, uzun süre sonra bir seçenek hakkının olmasıydı. İşte o an Enver'in hayatı gözlerinin önünden bir sinema şeridi misali akmaya başladı:

Enver 26 Ağustos 1985'te orta halli bir ailenin ilk çocuğu olarak doğmuştu. Gözlerini özel hastanenin sarıya çalan hafif eskimiş beyaz duvarlarına açmış, ağlaması ise beklenenden bir miktar uzun sürmüştü. Daha ilk anlarında ailesine hayal kırıklığı ve korku karışımı bir duygu yaşatan bu küçük bebeğin hayatı hiç de kolay geçmeyecekti. Anaokulunda her zaman ağlar ve annesinin onu erkenden almasını sağlardı. Bu şımarık görünümlü ufak çocuk ilk darbeyi ilkokulda almıştı. Okulun geniş bahçesinde arkadaşlarıyla toz içinde koştururken rehber öğretmenin onu tutup odasına götürmesiyle tüm hayatı değişmek üzereydi. Çocuksu ruhlu rehber öğretmenin mavi tonlardaki odasında, paslı ayaklı bir sandalyede oturan bu geniş zihinli çocuk ilk kez gerçek acıyı tatmış, 8 yaşında annesini kaybederek öksüz kalmıştı. Böylesine travmatik bir olay, daha ölümün ne olduğunu idrak edemeyecek yaştaki çocukta büyük etkiler bırakmış ve ilk kez kendini suçlu hissetme duygusunu yaşamasına neden olmuştu. Annesinin defalarca uyarısına rağmen ocakla oynaması annesinin sonunu getirmiş, Enver'de ise asla bırakamayacağı bir kontrol travmasına neden olmuştu. Enver gibi derin zekâlı biri için bu travma gün geçtikçe daha çok ilerleyerek delirmesine neden olan etmenlerden biri hâline gelecekti. Babasıyla

beraber yaşıyan öksüz Enver, iki yıl sonra bu sefer güzel bir hadiseyle hayatında bir aşama atlayacaktı. Öğretmeninin tavsiyesiyle zekâ testine giden Enver, bir dâhi olduğunu öğrenmişti. Bu, her ne kadar babası ve kendisi için güzel bir haber olsa da daha 10 yaşında olan Enver'in sarsılmaz kibrine taban oluşturmuştu.

Kendini insanlardan üstün gören bir insanın yeterince etkili bir hayal kırıklığında delirmesi elbette şaşırtıcı değildi. Bir zaman sonra ergenliğe giren Enver'in babasıyla yaşayacağı sorunları biraz bile olsa engelleyecek bir annesinin olmaması olayların Enver'i gittikçe daha çok alevlendirmesine neden olacaktı. Herkesten zeki olduğunu düşünen bu çocuk elbette kendisine bugüne kadar karşılıksız sevgi gösteren ve hatta bu sevgi yüzünden artık zayıf biri olarak gördüğü babasını dinlemeyecekti. Yaptığı hataları görmezden gelmeye devam ediyor, âdeta artık bir çocuk olmadığını idrak edemiyordu. Onun davranışlarına karşı çıkan babası ise gözünde artık bir hasımdan ibaretti. Bir eli yağda bir eli balda olan Enver, sahip olduğu olanaklara babası sayesinde eriştiğini unutmış gibi davranıyor; kendi dünyasından çıkamayarak geleceğinin önünü kapatıyordu. Beyni onu masum olduğuna inandırıyor, Enver de kendini haklı gördüğü için yapılan haksızlıklar yüzünden âdeta deliriyordu. Okulunda arkadaşlarıyla yaşadığı güzel zamanlar da ayırdığı kız arkadaşının onun hakkında attığı iftiralar yüzünden son bulmuştu. Tüm kalbiyle âşık olduğu kız, ondan ayrıldıktan sonra yakışsız ithamlarda bulunmuş, sahip olduğu yüksek sosyal statü sayesinde de Enver'i yapayalnız bırakmıştı. Elbette kimsenin öksüz, sırf zekâsı nedeniyle bu okulda okuyabilen ve diğer öğrencilere göre maddi durumu yetersiz bir öğrenciye, ülkenin sayılı zenginlerinden birinin kızından daha çok inanması mümkün değildi. Hayatının bu döneminde yaşadığı böylesine bir karmaşanın üstüne babasının ölümü son nokta olmuş, bir nevi hayatının kırıldığı nokta olmuştu. Her ne kadar kavga etseler de Enver onu gerçekten seven yegâne kişiyi kaybetmişti. En azından hayatını idame ettirebilen Enver artık bundan da yoksun, yoksul bir öğrenciydi.

Enver, hayatın gerçek zorluklarıyla asıl şimdi karşılaşmaya başlamış; artık delirmesine ramak kalmıştı. Artık tek umudu

çalışarak hayatta kalabilmek olan ve okulu bırakan bu dehânın önüne âdeta mucizevi bir fırsat, bir intikam şansı çıkmıştı: Eski arkadaşlarının birinden bir mektup almıştı. Arkadaşı mektupta onunla uzun süredir görüşmediklerini ve eski aşkının ona iftira attığını öğrendiklerini söylüyor ve onu adada yapacakları bir haftalık tatile davet ediyordu. Enver bu fırsatı kaçıramayacağını biliyordu. Arkadaşlarının tanıdığı Enver, eski Enver değildi. Onu hayata bağlayan tek şey dinmeyen nefretiydi ve intikamının bir kısmını da olsa almak istiyordu. Adada arkadaşlarıyla buluşmadan önce birçok olasılık hesaplayıp türlü planlar yapmıştı. Onun gibi bir zekâ için böyle bir iş oldukça basit kalıyordu. Arkadaşlarını öldürmeyecekti çünkü bu hayatta ölümün öleden çok kalanları etkilediğini ilk elden tecrübe etmişti. Onlara sadece bir ders vermek istiyordu ve bunu suçsuz kalacak şekilde yapmalıydı. Adaya gittiği ilk gün arkadaşlarıyla âdeta yeniden tanışmışlardı. Arkadaşları bunu bir özür mahiyetinde yaptıkları için maddi anlamda bir problemi olmayacak, masrafları onlar karşılayacaktı. Bir haftalık tatilin 5 günü çoktan gelip çatmıştı ancak Enver hâlâ kendinde gerekli cesareti bulamıyordu. Bardağı taşıran son damla 6. gecenin başında gerçekleşmiş ve sonunda Enver'in cesaretini toplamasını sağlamıştı. Enver'in eski en yakın arkadaşı, dostu, kaybettiğine en çok üzüldüğü kişi gelip Enver'e gerçekleri itiraf etmiş, kız arkadaşının ondan kendisiyle beraber olmak için ayrıldığını söylemişti. Enver karşısındaki kişiyle her ne kadar artık eskisi kadar yakın olmasa da bu ihanet karşısında içten içe çılgına dönmüş, en yakın arkadaşından beklemediği bu hareket yüzünden hayal kırıklığına uğramış ve insanlara hak ettiği cezayı vermesi gerektiğine karar vermişti. Gece 04.00 sularında herkes artık derin bir uyku hâlindeyken tüm planlarını ve öldürmeme kararını görmezden gelmişti. Bir zamanlar annesinin ölümüne neden olan gaz patlamasına bu sefer intikam almak için kendisi bile isteye neden olmuştu. Gözü dönerek yaptığı bu düşüncesizce hareketinin bedelini ise ağır bir şekilde ödemiş ve patlamadan kendi de etkilenmişti. Patlamayı fark eden ada sakinleri ailelerine haber vermişti. Patlamada 7 çocuğun 4'ü ölmüş, 3'ü ağır yaralanmıştı ancak Enver bunu düşünecek hâlde değildi. Çünkü kendisi de artık komadaydı. Tam bu son hatıralarını düşünürken Enver birden şok içinde bir gerçeğin farkına varmıştı:

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Daha önce anılarının bu kadar ilerisine hiç gelmemiştir. Hep babasının vefatının ardından delirdiği için deliler hastanesine konulduğunu düşünüyordu. Ama o an aslında komada olduğunu ve her şeyin beyninin ona oynadığı bir oyun olduğunu fark etmişti. Beyni onu etkisi altına almıştı ve bütün bunları kafasının içinde yaşadığını az önce fark etmişti. Bu mektup ise aslında son bir tercihtir. Ya beynini yenerek hayatına yaptıklarının sonuçlarını göze alarak devam edecekti ya da burada kalmayı seçerek son nefesini verecekti. Tam ölüp ızdırabını sona erdirmeyi seçeceği sırada birden aklına anne ve babasının yüzü geldi. Onlar oğullarının böyle bir sona sahip olması için mi ölmüşlerdi, doğrusu bu muydu? İçinde kalan ruhunun son parçaları Enver'e gerçekten mutlu olduğu son anılarını gösteriyor, onu hayata döndürmeye çalışıyorlardı. Enver bir anda "Çıkmayı seçiyorum." diye bağırdı. Bir süre beklemesinin ardından kapı tıklatılmayınca her şeyin çok geç olduğunu düşünmeye başladı ancak içinden bir ses ona hala çıkabileceğini, kendi zekâsını alt ederek buradan kurtulabileceğini söylüyordu. Bugüne kadar hâlâ denememesine şaşırarak kollarını çözmeyi denedi ve başardı. O an aslında tüm bu süre boyunca ölümü ve sükûneti kabullendiğini fark etti ancak şu an bunu düşünmenin vakti değildi, önce buradan çıkmalıydı. Kolu olmayan kapıyı sert darbeler ardından kırarak odadan çıkmayı başarmıştı ancak kendini bir hastanede bulmayı beklerken birden kendini dev bir karmaşanın içinde bulmuştu. Kafasının içindeki bütün düşünceler, eskiden izlediği filmler, oynadığı 8 bitlik oyunlar, aklındaki her şey bir kaos hâlinde karşısındaydı fakat buradan nasıl çıkacağı hakkında bir fikri yoktu. Çözümü düşündüğü sırada ileride bir ışık huzmesi fark etmişti. Koşarak ışığa doğru ilerlemeye başladı. Birden karşısına babasıyla ettiği kavgadan bir sekans çıktı; beyni onu vazgeçirmek, ölüme kavuşturmak istiyordu. Zihninden geçen anılara aldırmadan ilerledikçe karşısına daha da kötülerini çıkıyordu: yaşadığı her türlü travma, küçük düştüğü anlar, neden olduğu hatalar... Bütün bunlar karşısında Enver gittikçe zayıflıyor, başı ağrıyormuş ve pes etmek istemeye başlıyordu. Gerçek vücudunun da ölmesinin etkisiyle nefesi daralmaya başlıyor, çıkabileceğine dair inancı ve umudu gittikçe azalıyordu. Işığa artık birkaç adım kaldığında birden

karşısına yıllardır görmediği bir silüet çıkmıştı: annesi. Ocağın başında durup yemek yapan annesinin birden ona dönerek "Beni sen öldürdün!" diye bağırması Enver için son nokta olmuştu. Artık vücudu eriyor, ilerleyemiyordu ancak sadece iki adımı kalmıştı. Bir anda gözleri kapandı ve yere düştü.

Mustafa Bey:

-Bu son haberleri gördünüz mü Ahmet Bey?

Ahmet Bey:

- Evet, Mustafa Bey. Ne kadar üzücü değil mi? Patlama sonucu ölü sayısı 5'e çıkmış. Erkan Başaran da hayatını kaybetmiş.

Mustafa Bey:

-Gençlerin ölümü beni hep üzmüştür Ahmet Bey. Mekanları cennet olsun. Biz de artık işimize dönelim.

YAŞAM KIVILCIMLARI

İlk bir esinti yüzüne vuruyordu. Yürüyordu. Uzun bir süredir yürüyordu. Yürüdükçe acısı, kederi azalıyordu sanki. Hep acısını düşündü ama düşünmek onu üzüyordu, rahatlatıyordu. Garipti. Bir insan neden acısını hatırlamaktan keyif alırdı ki? O alıyordu işte. Asıl unutmak, hayatına devam edecek olmak onu korkutuyordu. O acısını hatırlamayı hak ediyordu. Korkunç bir hata yapmıştı. Sahi, nasıl yapabilmişti o hatayı? O, her zaman bu dünyadaki en doğru en dürüst insan değil miydi? Hayat gayesi bu değil miydi? Demek başaramamıştı. Neyi başarmıştı ki? Düşündü. Bir süre de bunun üzerine düşündü. Aslında çok şey başarmıştı. Kariyerini çok iyi bir noktaya getirmişti. Çok okumuştı. Çok şey biliyordu. Standartların çok üzerinde bir hayat sürecek imkânı vardı ancak bu imkânların varlığı yeterli olmuyormuş... Sefildi. Sefil hissediyordu. Düşünüyordu. Devam etti bir süre daha düşünmeye. En sonunda bir yere oturmaya karar verdi. Sonsuz denizi izledi. Bir süredir böyleydi. Sadece izliyordu. Kuşları izliyordu, insanları izliyordu, ağaçları izliyordu... Başka ne yapacaktı ki? Kimle konuşacaktı? Kim onunla konuşacaktı? Tecti. Çayını yudumladı, gözlerini yumdu.

Evine vardığı an bilgisayarındaki mailleri kontrol etti. Yine aynı markaların reklamları, ders aldığı Almanca kursundan bilgilendirme metni ve yeni bir iş teklifi. Hayır, yeni bir işe girmeyecekti. Birkaç hafta önce neden işinden atıldığı geldi yine aklına. Düşünmeyecekti. Bugün zaten yeteri kadar düşünmüştü. Maili cevapsız bıraktı ve kendine kahve yapmak için mutfığa girdi. Kapı çaldı. Şaşırılmıştı. Uzun süredir internetten alışveriş yapmamıştı. Kimseyle görüşmüyordu. Aklına gelen tek şey trafik cezası oldu o an. Kapıyı

açtı, kimseyi göremedi. Kapıyı tekrar kapatacakken gözüne yerdeki zarf gözüktü. Zarfı aldı, kapıyı kapattı. Büyük bir merakla aynı zamanda kayıtsızlıkla okumaya başladı:

Seninleyim.

Z

Zarfı yazan buydu. Akli karışmıştı. Neydi bu şimdi? Z kimdi? Anlamadı. İyi hissetmişti. Uzun bir sürenin ardından kim olduğunu bilmediği bir insanın kısacık bir notu onu iyi hissettirmişti. Birinin desteğini hissetmişti sonuçta. Buna ihtiyacı vardı. Hangi insanın ihtiyacı olmaz ki desteklenmeye, kabul görmeye, sevmeye? Dünyanın en kuvvetli insanı bile koca dünyasını yapayalnız geçirse temiz bir zihne sahip olabilir mi? Bu soruların cevabı netti onun gözünde bu yüzden hiçbir zaman kendi üzerine gelmemişti. Normaldi hissettikleri. Kim olsa onun gibi hissedirdi. Bundan emindi bu yüzden kimsenin onu sevip onaylamadığını düşündüğü bu zamanlarda kendini yüzüstü bırakmamıştı. Seviyordu. Kendine değer veriyordu. Şimdi başkasının da ona değer verdiğini anlamıştı. Babası dışında.

Babası onun tek dayanağı, tek destekçisiydi. Kızını, içine düştüğü çukurdan kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. Birçok gece mum ışığında biricik kızını biraz olsun daha iyi hissettirebilme dileğiyle onunla uzun konuşmalar yapmıştı. Sabahlara kadar kızının başında durup saçını okşamıştı. Ancak o bile bir süre sonra umudunu kaybetmişti. Düzelmiyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın yapamıyordu. Kızına yeterli gelemiyordu. Bir baba için de en acısı bu değil miydi zaten? Evladına iyi gelememek, çaresizce onun durumunu izlemek zorunda kalmak... Çok acıydı babası için. En az kızı kadar acı çekiyordu o da.

Akşam oldu. Hava iyice kararmıştı. Baba eve döndü. Kızının en sevdiği tatlıyı almıştı. En azından eskiden sevdiği tatlıyı. Şu an kızının sevdiği, zevk aldığı herhangi bir şey var mıydı bilmiyordu. Umutsuzca tatlıyı kızına verdi. Ömrünün sonuna kadar kızını mutlu

etmeye çalışarak geçireceğine dair söz vermişti. Yıllar önce vefat eden karısı da öyle isterdi zaten. Kızı tebessüm etti ancak baba bu tebessümün sahteliğini anlayabiliyordu. Sessizce tatlılarını yediler.

Kız mektuptan hiç bahsetmedi. Ancak gece boyu gelen mektubu düşündü. Tatlısının ne kadar lezzetli olduğunu da fark etmişti.

İki gün geçti. Yeni bir mektup kapıda belirmişti. Zafere ermiş gibi hızlıca açtı, okumaya başladı:

Mutlu olmayı hak ediyorsun. En az diğer herkes kadar hak ediyorsun. Diğerleri seni yeteri kadar cezalandırışken sen de kendine bunu yapma. İçinde bir yerlerde farkındasın. İçinde bir yerde biliyorsun insanların sana haksızlık yaptığını. Biliyorsun korkunç bir insan olmadığını. Bunları kendine itiraf etmek için neyi bekliyorsun? Diğer insanlar gibi mi bakmak zorundasın kendine? Onlar senin hakkında ne düşünüyorsa öyle mi düşüneceksin? Aslında onların yanlış düşündüğünü bilmene rağmen. Ah, ne yazık!

Z

Afallamıştı bu sefer. Diğer mektuptan daha farklıydı bu. Sitemkârdı. Biri ona adeta kızılıyordu. Uzun uzun baktı mektuba. Yazılanların doğruluğu karşısında şaşırı. Uzun süredir kimseyle telefon üzerinden bile görüşmemişti. Kimdi bu kişi, nasıl onun hislerini bu kadar iyi anlayabiliyordu? Aklına birkaç kişi getirdi. Bu kişiler, mektubu yazdığını düşündüğü kişiler değildi. Mektubu yazmasını istediği kişilerdi. Eski en yakın arkadaşını düşündü. O mu yazmıştı? Belki de ne kadar üzgün olduğunu görüp o yazmıştı. Her ne kadar zamanında en büyük tepkiyi o gösterse de pişman olmuştu en yakın arkadaşını desteklemediği için, olamaz mıydı? Şimdi de kendini göstermeye cesaret edemediğinden dolayı 'Z' diye yolluyordu. Bu ihtimal her ne kadar düşük görünse de buna inanmayı seçti çünkü buna inanıyor olmak acısını azaltıyordu. Uzun bir süredir hissetmediği bir duyguyu daha ortaya çıkarıyordu, umudu.

Umutlanmıştı. Tekrar eskisi gibi mutlu hissedebileceğine dair umutlanmıştı. Belki eski en yakın arkadaşı belki de çok başka biri... Kim olduğu önemsizdi. Hayatının düzeleceğine dair gereken umudu ona bahşediyordu. Babası, canından çok sevdiği babası herhalde onu destekleyecekti. Ne kadar kötü bir insan olsa da desteklerdi, ki mektupta da yazıldığı gibi kötü bir insan olduğuna inanmıyordu, bu yüzden hiçbir zaman babasının desteği yeterli gelmemiştir. Onu sadece destekleyecek, sadece haklı olduğu için destekleyecek, ona inandığı için destekleyecek birine ihtiyacı vardı. Babası da bu yüzden destekliyordu belki ama aynı şey değildi işte...

O akşam daha iyi hissediyordu. Sonraki akşam daha da iyi. Gerçekten hayata tekrar tutunması bu kadar basit miydi? Bir insanın en ufak desteğini görmek yeterli miydi yani? Bunu düşündükçe eski dostlarına, eskiden çevresinde olan herkese öfke duydu. Onu bu sefaletten kurtaracak küçücük bir desteği nasıl olur da ondan sakınabilmişlerdi? Bunun ondaki etkisinin bu denli kocaman olması onu korkutuyordu. Düşündü. Doğruyu, yanlışı herkesten iyi ayırt edebiliyordu. Çevresinde herkes ondan fikir alırdı. Ona danışlardı. Şimdi de iyi bir kalbe sahip olduğunun farkındaydı ancak eskiden ona danışan, ondan örnek alan onca insanın fikri aynı yönde değildi diye nasıl olur da kendi fikrinden vazgeçip onlarınkine bel bağlayabilmişti? Gözleri açılıyordu. Ancak içindeki sıkıntı hâlâ kaybolmamıştı. Nasıl kaybolabilirdi ki bu kadar kısa süre içinde? Alışmıştı bu duyguyla yaşamaya.

Bekledi, sabırla bir sonraki mektubun gelmesini bekledi. Üç gün sonra beklediği oldu. Yine gizemli kişiden yeni bir mektup almıştı. Okumaya başladı:

Nasılın?

Umarım daha iyisindir. Yaşadığın kazanın gerçekleşmemesi için şu an elinden ne gelirse yapmaya hazır olduğumu biliyorum. Şu an yanında olup sana bunu çok yüksek bir sesle söylemeyi isterdim ancak bunu kendine sen de söyleyebilirsin. Önce kısık sesle söyle. Sonra kendine duyurmak için bağır sonra da seni yüzüstü bırakan herkesin duyması için. İyileşmen lazım.. Hayat akıp giderken

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

kimseyi beklemeyecek. Çok gençsin. Kendi varlığını iliklerine kadar hissederek yaşa. Kendin olarak yaşamaktan zevk al. Seni seviyorum.

Z

Son cümleye odaklanmıştı. Onun için ne kadar da büyük bir anlam ifade ediyordu. İki büyümlü kelime. Tebessüm etti. Gerçek bir tebessüm. Sonrasında da bağırdı. Avazı çıktığı kadar bağırdı. Yaşananlardan dolayı kendini affetme vakti geldi de geçiyordu. Her bir mektup onu daha da iyileştiriyordu.

O akşam babası bir şeylerin farklı olduğunu hissetmişti. Kızının bakışları, davranışları, tebessümü hepsi farklıydı. Daha canlıydı, daha istekli... Baba ilk defa hafiflediğini hissetti. Kızı, mektuplardan bahsetmemişti ona. Baba, kızının değişiminin sebebini sorgulamıyordu. Kızı daha iyiydi. Önemli olan buydu. Bir sonraki gün gezmeyi teklif etti babasına. Baba olabilecek en coşkulu şekilde kızının bu isteğini kabul etti. Allah'ım, ne güzel bir gündü baba için!

Uzunca yürüdüler, bu sefer düşünmek yoktu. Keder yoktu. Sadece kahkahalar, neşeli sohbetler vardı. Baba-kız ne kadar özlemişlerdi birbirlerini. Aynı evin içinde yaşıyorlardı ama sanki birbirlerini uzun zamandır görmemişlerdi. Huzurlu bir gün geçirdiler. Sanki bugün var oldukları dünya, son birkaç aydır var oldukları dünya değildi. Mutluydular. Ne büyük bir mutluluktan, mutlu olmak. İki gün geçti. Yeni bir mektup:

Yüzündeki gerçek gülümseme. Ne kadar da güzeldi! İyi oluyorsun. Hak ettiğin günlere yaklaşıyorsun. Böyle kal. Sakın kendini bırakmayı düşünme. Seni ömrümün sonuna kadar destekleyeceğim.

Z

Oluyordu, her şey düzeliyordu. Bu yabancı kimdi? Onu nasıl gözetliyordu? Hiçbirini bilmiyordu. O sadece uzun süre sonra tattığı

o güzel duygulara odaklanmak istiyordu. Buna sebep olan kişiye de minnettardı. O kişinin kim olduğunu bilmek istemediğini fark etti. Şu an eski yaşamında var olan herkesin bu mektupları yazmış olma ihtimali vardı. İş arkadaşlarını düşünüyordu. Dostlarını düşünüyordu. Patronunu düşünüyordu. Mahallesindeki bakkalı bile düşünüyordu. Her biri, her biri yazmış olabilirdi bu mektupları. O kadar güzel hissettiriyordu ki bu. Ruhunu yumuşatıyordu. Hepsinin yazmış olabileceğine ihtimal veriyor, her birinin ayrı ayrı pişmanlıklarını hayal ediyordu. Böylelikle hepsini affedebilirdi.

Aradan aylar geçmişti. Her hafta düzenli olarak mektup gelmeye devam etti. Bu mektuplar onun için vitamin takviyesi gibiydi. Her bir mektup enerjisini arttırıyordu. Yaşama tutunmasını sağlıyordu. Gizemli kişinin kim olduğunu ise düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Umursamıyordu. Babasından ise mektupları saklamaya devam ediyordu. Çok uğraşmıştı babası kızı iyi olsun diye. Şimdi kendinin başaramadığını, bir yabancıнын başardığını duysa -hem de babanın yaptığıının çok çok daha azını yaparak- incinir diye korkuyordu. Birkaç kere babası mektupları görüp ne olduklarını sormuş ancak o, yalan söyleyerek işten sıyrılmıştı Her şey yolundaydı. Aylar önce mailine gelen iş teklifini değerlendirip yeni işine başlamıştı. İş yerinde yeni insanlarla tanışmıştı. Arkadaşlıklar kurmuştu. Yalnızlığını üzerinden atıyordu ancak kimseye geçmişini anlatmadı. Çekiniyordu. İnsanlara tam olarak güvenemiyordu henüz. Onların da yargılamasından korkuyordu. Bunlara rağmen hiçbir şey onu eski çukuruna geri döndüremeyecekti.

Babası vefat etti. Çok ani olmuştu bu. Kalp krizi geçirmişti. Günlerce ağladı. Canının çok acıdığını hissediyordu. Bu acı diğer tüm acılardan daha keskindi. Tek tesellisi babasının ölmeden önce onun iyileşmesini görmüş olmasıydı. Bu onu toparlıyordu. Babasıyla son günlerini çok güzel geçirmişlerdi. Babanın gözleri ışık saçıyordu. İstedğini, kızının mutluluğunu elde etmişti.

Mektup gelmiyordu. Günlerce, haftalarca bekledi. Düzenli olarak her hafta gelen mektuplar, babası vefat ettiğinden beri kesilmişti. Hani söz vermişti mektubun sahibi? Hani ömrünün sonuna kadar

onun yanında olacaktı? Düşündü. Anlam vermeye çalıştı. Farkına vardı.

Kalbine çok büyük bir ağır saplandığını hissetti. Mektupların sahibi babasıydı. Kızının mutluluğu için yapmıştı bunu. Kendi yeterli gelmeyince bir başkasının kılığına girmekte bulmuştu çözümlü. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bir süre hiç susmadan ağladı. Canı çok acıyordu. En sonunda sustu. Olanları düşündü. Babasını düşündü. Mutlu olmalıydı. Pişmanlık duyduğunu hayal ettiği eski dostları aklına geldi. Hepsine ne kadar da değersizdi. Onlar kimdi ki? Onun mutluluğu için her yolu deneyen babası vardı. Gerçekleri onun dikkate alacağı şekilde dile getiren bir babası vardı. Onu canından çok seven bir babası vardı. Ötesi var mıydı?

İyi olacaktı. Sadece kendi ve babası için.

SON MEKTUP

O günü düşünüyorum. Küçük olmama rağmen her detayını hatırladığım o günü. Ev sessizdi babamın son arayışından sonra. Babam günlerdir aramıyordu , annem günlerdir uymuyordu. Anneme baktım. Zayıflıktan kemikleri ve damarları belirginleşmişti. Gözyaşları yanaklarından yavaş yavaş akıyordu. Beni farkedince gözyaşlarını sildi. Kızaran büyük ela gözleriyle bana baktı. Solgun görünüyordu. Bir gözü bende bir gözü televizyondaydı . Ne olduğunu idrak edemeyecek kadar küçüktüm o zamanlar. Ama şuan o günün hayatımın en kötü günü olduğunu biliyordum. Kapı acı acı çalmıştı. Ben kapı eşiğinde beklerken annem kapıyı açtı. Kapının karşısında bir üniformalı asker duruyordu. Annemin elleri titremeye , gözleri dolmaya başladı. Bir şeyler söylemek istiyordu ama kelimeler boğazına düğümlenmişti sanki konuşamadı. Komutan başınız sağ olsun , dedi . Annemin dizlerinin bağı çözüldü ve yere yıkıldı. O gün babamın şehit haberini almıştık. Şehidin ne demek olduğunu bile bilmiyordum. O gün öğrendim. Kalbinde yeri dolmayacak bir boşluk varmış gibi hissetmeye başladım . Bu boşluğu ne kadar doldurmak istesem de işe yaramadı. Ben babamın boşluğunu dolduramadım. Ondan kalan anılar ve son mektubu acımı biraz da olsa hafifletti. Mektubunda şöyle yazmıştı:

“Değerli Türk Milletine,

Bu satırları bir operasyona gitmeden önce yazıyorum. Mustafa Kemal’in en değerli hazine olarak tanımladığı vatanımı muhafaza ve müdafaa ederken şehit düşersem aileme ya da sevdiklerime ulaştırılırsın diye.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Ben bu satırları ailem için değil Türk milleti için yazıyorum. Bu kıymetli vatan, yüzyıldır dimdik ayakta. Bundan yüzyıl önce atalarımız bizler için türlü fedakarlıklar yaptı kimi malından kimi canından vazgeçti. Anneler babalar, evlatlarını toprağa verdi. Evlatlar ana-babalarını toprağa verdi. İçleri yansa da acı çekiyor olsalar da vatan sağ olsun dediler. Bugün de bunu ben diyorum. Söz konusu vatansa gerisi önemli değil, vatan sağ olsun, hür olsun.

Ben bu mesleği vatani korumak için seçtim. Peki, vatan ne demek? Bir ulusun üzerinde yaşadığı toprak parçası olarak geçer sözlüklerde. Sadece bu mudur vatan? Öyleyse neden insanlar en değerli şeylerini canlarını seve seve feda eder vatan için. Neden savaşa düğüne gider gibi gider. Evet vatan bir toprak parçasıdır ama her tarafı kanımızla ıslanmış bir toprak parçasıdır. Bu yüzden bizindir ve ilelebet bizim kalacaktır. Nasıl şehit düştüm bilmiyorum ama neden şehit düştüm biliyorum. Ben bu vatanın ilelebet bizim kalması için şehit düştüm. Bu vatanın bir karış toprağına bile göz koyan biri olursa bunun bedelini en ağır şekilde ödeyecektir. Ben bu bedeli ödetirken şehit düştüm. Gözüm arkada kalmadı çünkü biliyorum ki eğer vatanın ihtiyacı olursa benim yaptığım şeyi seve seve yapacak bir millet var. Ve biliyorum ki hayallerimi gayelerimi kendi hayali gayesi görüp gerçekleştirecek bir millet var. Bu vatan önce Allah'a sonra size emanet. Allah'a ısmarladık.

Vatan sana canım feda... “

Babam ve diğer şehit olanlar bu riskli mesleği hayatları uğruna neden yapıyorlardı ? Vatan sevgisi hayatlarından da aşklarından da önde geliyordu. Çünkü konu vatansa gerisi önemli değil Bu yüzden onlar bu mesleği seçtiler. .Babamın şehit oluşunun üzerinden yıllar geçti . Belki adını unuttular ama ben onu bir an olsun unutamadım. Onsuzluğa alışmaya çalıştım hayatım boyunca. Annemin gözyaşları dinlemdi. Ne zaman babamın fotoğraflarına baksa ahirette kaldık sevgilim , der. Yarım kalan aşkları , yarım kalan hayatları düşünüyorum. Onlar kutsal bir gaye uğruna hayatlarını feda etti.

MENDİL

“...Nilüfer Hanım?” diye seslendi hekim, rengi solmuş kadına bakarak. Gözleri kanlı, yüzü kar gibi bembeyaz olan Nilüfer Hanım önce kafasını kaldırmadan başı eğik bir şekilde boğazını temizledi. Sonra başını kaldırdı, burnundan derin bir nefes aldı hafifçe öksürdüktan sonra. Bu hafif öksürük, ağzına biraz kan tadı vermiş olsa da hekime cevap verdi: “Anlıyorum.” dedi ve boğazını bir kez daha temizledi. “Ne kadar vaktim var peki?” diye sordu sesi titreyerek. Aslında bu sorunun cevabını bilmek istemiyordu Nilüfer Hanım. Hekimin gözlerinden de bu sorunun cevabını vermek istemediği, yine de görevi gereği cevap vermesi gerektiğinin bilincinde olduğu anlaşılıyordu. “En fazla beş ay. Size kuru bir yere yerleş...” Hekim daha cümlesini tamamlayamadan Nilüfer Hanım sesini yükseltti. “Olmaz! Buradan öylece gidemem, her şeyim burada benim! Hem eninde sonunda...” Nilüfer Hanım birden öksürmeye başladı. Bu öksürük şimdiye kadarkilerin en şiddetlisiydi. Hekim hemen Nilüfer Hanım’ın önündeki sehpa dura kumaş mendili uzattı ona. Nilüfer Hanım mendili hekimin elinden alıp ağzını kapadı. Bir dakikanın ardından Nilüfer Hanım’ın öksürüğü yatıştı, mendili ağzından uzaklaştırdı. Önceden bembeyaz olan bu tertemiz mendil, şimdi ise kızıl damlacıklarla kaplıydı. “Affedin Hekim Bey. Ben sadece...” Nilüfer Hanım derin bir nefes aldı. “Sizi çok iyi anlıyorum. Haddime değildir elbet, lâkin bu zor süreçte size -tabiri caizse- eşlik edecek, yardımcı olacak biri olsa...” Bu esnada Nilüfer Hanım yüzüğüyle oynamaktaydı. “Her şey için teşekkür ederim.” dedi Nilüfer Hanım hekimin sözünü bir kez daha keserek. Tek diyebileceği buydu, sesinden de artık yalnız kalmak

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

istediği belli oluyordu. Hekim Bey yavaşa çantasını topladı ve ayağa kalkarken önlüğünü düzelitti. Müsaadenizle dercesine başını eğdi ve kapıya doğru yöneldi. Kapının ağzında durdu ve büyük ihtimalle Avrupa'dan ithal edilmiş koltukta oturan, nefes nefese kalan Nilüfer Hanım'a döndü. Bir şeyler diyecekmiş gibi ağzını açtı ama hiçbir şey diyemedi. Hekim konaktan ayrıldıktan sonra aldığı haberle yapayalnız kalan Nilüfer Hanım, koltukta öylece oturdu. Kanlı mendili yavaşa sehpaye bıraktı ve vücudunda kalan azıcık kuvvetle ayağa kalktı, camın dibindeki masasına doğru yöneldi. Yavaşa sandalyeyi çekti ve oturdu. Hırıltılı bir nefes alıp camdan dışarı, Boğaz'a baktı. Evet, belki bu konakta yıllardır oturuyordu ve belli bir süreden sonra çoğu İstanbulunun -özellikle alt sınıftan olanların- hayranlıkla seyrettiği bu güzel manzaraya alışmıştı gözleri. Fakat aldığı bu haberden sonra bu manzara yeniden anlam kazanmıştı. Bir süre daha dışarıda özgürce uçan martıları, Boğaz'dan geçen gemileri izledikten sonra yutkundü. Başını eğip masaya baktı. Masasında yıllardır duran, erevesi toz toplamış, karbon plakaya çekilmiş evlilik fotoğrafına baktı derin bir ah çekerek.

Eşi Salih Bey, ihracat işlerini yürütmek için yaklaşık bir senedir Fransa'daydı. Nilüfer Hanım'a da İstanbul'daki işleri devretmişti. Eşini derinden özlüyordu elbette. Yokluğunun ilk birkaç ayında Salih Bey'le mektuplaşmış, tasarruf etmek için sadece iş gibi önemli meseleler için telgraf ektirmişti. Ama zamanla samimi mektupların yerini telgrafta bahsedilmeyecek iş meseleleri, dokuma atölyelerindeki durum ve zaman zaman makbuzlar almıştı. Şimdi ise Nilüfer Hanım içinde bulunduğu durumu nasıl haber vereceğinden çok, haber verip vermemek arasında bocalıyordu. Saatler gibi geçen birkaç dakikanın ardından masada duran dolma kalemi aldı. Kuracağı cümleleri kafasında toparladıktan sonra derin bir nefes aldı, ardından da hafifçe öksürdü. Bir süre daha kâğıtle bakıştıktan sonra ağzına gelen kan tadına aldırış etmeden yazmaya koyuldu:

17 İkinci Teşrin 1929

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Sevgili Salih 'çiğim,

Seni Sirkeci Garı'ndan uğurlarken bana "Buralar sana emanet." demiştin. Ben maalesef emanetine sahip çıkamadım. Bildiğin üzere Amerika'daki buhran her yeri sarstığı gibi bizim işlerimizi de sarstı. Fransa'da durum nasıl bilmiyorum ama son iki aydır fiyatlar düşüyor ve malları alt fiyattan satıyorum. Çünkü başka ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Kapalıçarşı'daki diğer tekstilciler ellerindeki malları satabilmek adına fiyatları düşürünce ben de hâliyle düşürmek durumunda kaldım. Sensiz ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Bu kaygıların yanı sıra seni çok özledim. Artık yokluğuna ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Seninle son on bir aydır sadece mektuplaşabiliyorum ve ayrıca yüzünü görememek, sesini duyamamak beni derinden etkiliyor. Bana dediğin gibi iş yazışmalarını telgraf aracılığıyla yürütüyorum ama sen de fark etmişindir ki son zamanlarda bizim mektuplarımız da makbuzlar, iş yazışmaları ile doldu. Artık buna katlanamıyorum. Yüzüne söylemek istediğim ama söyleyemediğim o kadar çok şey var ki...

Senden Fransa'daki işleri bırakıp İstanbul'a dönmeni istemek bencilce, biliyorum.

Senden tek isteğim yanımda olman.

Seni her şeyden daha çok seven eşin,

"Nil" in

Hastalığından bilerek bahsetmemişti elbette. Kendisi bile hastalığının adını ağzına almamıştı ve zaten Salih Bey'i endişeye düşürmek gibi bir niyeti de yoktu. Onun yerine yalan söylemeyi seçmiş, Amerika'daki ekonomik buhrandan dolayı işlerinin kötü gittiğini söylemişti. Üstelik bu yalanda doğruluk payı da vardı. Son haftalarda dükkâna daha az müşteri uğrar olmuş, yurt dışından kimseler yazmadığı gibi, çiftçiler pamuklarını pahalıdan satmaya başladığından az pamuk almakta, az aldığı pamuktan da az kumaş elde edip üretilen kumaş rulolarını da rekabetten ucuza satmaktaydı.

Mektubunu bir kez daha gözden geçirdikten sonra hırıltılı bir nefes aldı Nilüfer Hanım. Bir daha öksürdü, bu sefer ciğerlerin doluluğunu hissetmişti. Mektuba kan sıçrayıp sıçramadığına baktı, kan yoktu. Yutkunduktan sonra çekmeceден bir zarf aldı ve zarfı kontrol etti. Yeni zarflardandı bu, mühre gerek yoktu çünkü yapışkanı vardı. Yazdığı mektubu zarfa dikkatlice koydu, ardından yapışkanı yaladı ve zarfı kapadı. Zarfı alıp yatağına doğru yöneldi.

Yorgundu hem zihinsel hem de fiziksel olarak. Zarfı komodinin üzerine koyduktan sonra yatağına içine girdi. Son on bir aydır olduğu gibi yine yapayalnız olduğu bu akşam saatinde battaniyeyi üzerine çekti ve bir yün yumağı gibi bacaklarını kendisine doğru çekti. Ancak diğerlerinden farklıydı bu akşam. Yastığına sarılarak ağlamaya başladı önce sessizce. Kendine daha fazla hâkim olamayıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Hıçkırıkların arasında öksürük krizine girmemek için elinden geleni yapsa da bir hıçkırık, iki hıçkırık derken öksürmeye başladı. Gözlerinden süzülen yaşlar, şimdi üzüntü veya özlem gözyaşları değil, öksürüklerin ona verdiği acının gözyaşlarıydı. Ardı arkası kesilmeyen öksürükler tüm konakta yankılanıyordu. Konaktaki hizmetçiler bu öksürükleri duymuş, yatak odasının kapısının önünde toplanmış ama içlerinden biri bile kapıyı açamamıştı. Yüzlerinden okunuyordu duydukları korku ve endişe. Çünkü hizmetçiler Nilüfer Hanım'ın muayenesine kulak kabartmışlardı ve bir şeylerin yolunda olmadığını kalplerinde de hissetmişlerdi. Bir süre sonra Nilüfer Hanım'ın öksürükleri dindi, odadan derin nefes alış sesleri duyuldu. Hizmetçiler birbirlerine baktılar, bakışmanın ardından konakta uzun süredir hizmet veren Gülizar kapıyı çaldı ve yanıt beklemeden hemen içeri girip ışığı yaktı. Gülizar, çeyrek asırdır bu konaktaydı, Nilüfer Hanım'ın çocukluğunu bilirdi. “Nilüfer Hanım?” diye seslendi Gülizar sehpadaki sürahiye yönelerek. O sırada sehpaда duran kanlı mendili, mendildeki kanın damla damla yayılmış olduğunu görüp durumu oracıkta anlayıverdi ama bir şey demedi. Sürahidен bir bardak su doldurduktan sonra Nilüfer Hanım'a doğru yöneldi, yavaşıca bardağı uzattı. Nilüfer Hanım bardağı aldı, yudum yudum içmeye başladı. Gülizar, Nilüfer Hanım'ın yastığına bir bakış attı ve yastıktaki kan tanelerini de hemen gördü. Bakışlarını yeniden Nilüfer Hanım'ın rengi atmış yüzüne çevirecekken komodinin

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

üzerinde öylece duran zarfa bakakaldı. Bir şey düşünmeden sordu: “Postalanacak mı bu?” “Evet.” diye fısıldadı Nilüfer Hanım boğuk bir sesle. Gülizar başını eğip zarfı aldı, “Pekâlâ, sabah ilk iş postaneye bıraktırırım.” dedi. İçinden Nilüfer Hanım’a nasıl yardım edebileceğini sormak geçti ama sormadı, sormadı. İyi geceler dileyip odadan ayrıldı. Yine yalnız kalan Nilüfer Hanım derin bir ah çekip nefesini verirken öksürmemek için dua etti. Duaları kabul olmuş olsa gerek öksürmedi. Sonra da uykuya daldı. Ertesi gün, Nilüfer Hanım gününü yatakta geçirdi. Kahvaltısını, öğle ve akşam yemeklerini odasında yedi.

Saniyeler dakikaları, dakikalar saatleri, saatler günleri, günler de haftaları kovaladı ama Salih Bey’den yanıt gelmedi. Nilüfer Hanım’ın sağlığı ilerleyen haftalarda daha da kötüye gitti ve zamanla Salih Bey’e mektup yolladığını bile unuttu. Yine böyle bir günde, Nilüfer Hanım öksürük krizindeyken hizmetçiler susmuş, birbirlerine bakıyordu. Küçük fısıldamaların başladığı anda birden konağın kapısı çalındı. O sırada kapıya en yakın olan Gülizar’dı ve yaşının da vermiş olduğu yavaşlıkla yapıya doğru yöneldi. Kapıyı açınca donakaldı. Salih Bey’di gelen. “Merhaba Gülizar Ana.” dedi Salih Bey. Gülizar’a sadece o öyle hitap ederdi. Kim bilir, yaşındandır belki de. “Hoş geldiniz, Salih Bey. Geleceğinizi bilseydik...” Salih Bey, Gülizar’ın sözünü kesti. “Nilüfer konakta mı?” diye sordu lafı uzatmadan. Olanların farkındaymış gibi gözükiyordu. “Evet... Ben, şey...” diye mırıldandı Gülizar kapıyı açıp kenara çekilerek. Önce Salih Bey içeri girdi, ardından da bavulları taşıyan iki adam... Bütün bunlar yaşanırken Nilüfer Hanım alt katta olanlardan habersiz, nefes nefese kalmış bir hâlde, öylece uzanıyordu. “Paltonuz...” demeye yeltendi Gülizar ama Salih Bey kulak asmadan doğrudan üst kata çıktı. Ahşap basamaklarda halı olmasa koşar adımların ağırlığı büyük ihtimalle bütün konakta yankılanacaktı. Salih Bey yatak odasının kapısını tıklattı. Nilüfer Hanım bir hizmetçinin kapısını tıklattığını düşünerek cılız bir tonla “Gel!” diyebilirdi. Salih Bey kapıyı yavaşça araladı ve girmeden odaya bir göz attı. Oda dağınıktı. Hizmetçiler de korkularından -Gülizar hariç- giremediği için böyleydi odanın hâli.

Salih Bey adımını içeri attı. Nilüfer Hanım kafasını bile çeviremedi, ta ki ahşap parkeden gelen o kundura sesini duyana kadar. Kafasını çevirdi ve yüzü zaten beyaz olmasaydı, büyük ihtimalle beti benzi şimdi atmış olurdu. İşte o an Salih Bey'in kalbi sızladı. Anladı ki bırakıp gittiği eşi, hayat arkadaşı, "Nil"i vereme yakalanmıştı. Nilüfer Hanım'ın gözleri doldu, Salih Bey'in durumu kavrayıverdiğini sezmişti. Salih Bey bir şey demeden paltosunu çıkardı ve Nilüfer Hanım'ın yanına oturdu. Önce ne diyeceğini bilemedi. "Niye mektupta bir şey yazmadın?" diyebilirdi o an. Nilüfer Hanım titredi. O kelimeden nefret ediyor, onu duymak, anmak istemiyordu. Çünkü kabullenememişti aslında. "Ben... Şey... Seni... Seni endişelendirmek isteme..." diye başlayabilmişken söze, birdenbire şiddetle öksürmeye başladı. Salih Bey hızlı düşünüp cebindeki kumaş mendili Nilüfer Hanım'a uzattı, Nilüfer Hanım hemen mendili kaptı ve öksürmeye devam etti. Biraz sonra kendine biraz gelince Salih Bey'e baktı, mendil de kan dolmuştu. Salih Bey'in de gözleri doluydu şimdi. Nilüfer Hanım "Neden cevap yazmadın?" diye sordu kısık sesindeki hafif bir sitemle. "Yazdım, telgraf çektim. Hiçbiri mi ulaşmadı sana?" Başını sağa sola çevirdi hayır der gibi. "Zarftan hemen anladım bir tuhaflık olduğunu... Yapışkanda kan vardı. Allah aşkına, Nil! Sence bütün bunlar, her şey senden daha mı önemli? Niye yazmadın bu durumunu?" "Ben öldükten sonra..." Salih Bey hemen Nilüfer Hanım'ın sözünü kesti. "Hayır, öyle şeyler söyleme sakın!" "Ben öldükten sonra sadece işimiz kalacak!" diye çıkıştı Nilüfer Hanım. Oda bir süre sessizliğe büründü. "Özür dilerim." diye mırıldandı Salih Bey ve devam etti. "Hiç gitmemeliydim. En azından... Belki sık sık ziyaret etmeliydim seni. Şimdi ne desen haklısın." Derin bir nefes aldıktan sonra kaldığı yerden devam etti. "Seni çok özledim." "Ben de..." Oda yeniden sessizliğe büründü. Aniden sanki Nilüfer Hanım'ın hastalığını sıkıp yok etmek ister gibi ona sınımsız sarıldı. "Keşke... Keşke en başından beri yanında olabilseydim... Keşke bunların hiçbiri olmasaydı." diye mırıldandı ağlamaklı bir tonla. Nilüfer Hanım'ın gözleri doldu ve gözyaşları Salih Bey'in omzuna düştü. "Seni seviyorum." diyebilirdi sadece. Salih Bey ağlamaklı bir sesle yanıt verdi: "Ben de seni... Hem de çok..." Güçlü kalmaya çalıştığı çok

belliydi ama o da dayanamadı, ağlamaya başladı. Ağlaştılar uzun uzun, hasret giderir gibi.

Zaman çok hızlı geçip akşam oluvermişti bile. Nilüfer Hanım ile Salih Bey, on bir aylık ayrılığın ardından kavuşmanın mutluluğunu buruk bir hüznle yaşadılar. Bu şartlarda kavuşmuş olmak ağırdı aslında. Nilüfer Hanım'a da ağır gelmiş olacak, durumu bazen ağırlaştırıyor, öksürük krizleriyle iyice bitap düşüyordu. Salih Bey ise sadece onun sırtını sıvazlayıp mendil uzatabiliyor, öksürükleri durunca da ona bir bardak su verebiliyordu. Elinden sadece bu geldiğinden bir yandan kendine, bir yandan da bu illete lanet okuyordu. Her krizin ardından Nilüfer Hanım'la acı acı bakıştılar. Salih Bey sevdiğini kaybetmekten kahrolurken Nilüfer Hanım da onu böyle üzdüğünden kahroluyordu.

Günler böyle aynı acı ve çaresizlikle geçerken dükkânı satışa çıkarmışlar ve sonunda bir alıcı bulabilmişlerdi. Salih Bey paltosunu giydi, kısa bir vedadan sonra konaktan ayrıldı. Nilüfer Hanım, Gülizar'a yaklaşip sordu: "Bulabildin mi?" "Evet." "Güzel." "Emin misiniz?" "Eminim." Ardından Gülizar, Nilüfer Hanım'a mendile sarılı bir şey verdi. Ne olduğu pek de anlaşılmıyordu. Nilüfer Hanım üst kata, odasına çekildi. Salih Bey'e gönderdiği mektuba şahit o masanın başına geçti, yazmaya başladı:

4 Birinci Kanun 1930

Biricik Salih'im,

Öncelikle yaptığım şeyi kendim için yaptığımı bilmeni isterim. Beni koşulsuz sevdiğin için sana yeterince teşekkür edemem. Ve ben biliyorum ki ölümünden sonra bile beni sevmeye devam edeceksin. Yapma! Elinden gelen her şeyi zaten yaptın. Artık yapabileceğin başka bir şey yok. Özur dilerim, bencilliğim ve korkaklığım için beni affet!

Seni çok seviyorum.

"Nil"

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Nilüfer Hanım mektubu yazarken kendine hâkim olamamış, gözyaşlarını da mürekkep gibi kâğıda bırakmıştı. Camdan dışarıya, Boğaz'a son bir kez daha baktı. Derin bir nefes alıp kesik bir öksürükten sonra masadaki mendile elini götürdü ve mendili yavaşça açtı. Ardından mendil üzerinde öylece duran altıpatlara gözlerini dikti. Bir nefeste titreyen elleriyle onu kavrayıp yavaşça masadan kaldırdı ve buz gibi soğuk namluyu şakağına dayadı. Horozu geriye çekti. Durdu. Kalbi aralıksız atıyordu. “Affet!” diye mırıldandıktan sonra çekti tetiği. Ses yankılandı konağın içinde, çatıdaki kuşlar uçtu.

GAZZE'YE BİR MEKTUP

P yine her zaman olduğu gibi yatağıma uzanmış, sosyal medya algoritmama ayak uydururken, sanaldan katılabileceğim bir yarışmaya denk geldim. Belirtilen siteye girip başvurumu yaptıktan sonra yarışmaya katılan kişilere biraz göz attım. Yaklaşık beş dakikanın ardından siteden bir mesaj geldi. Yarışmanın yalnızca Türkiye için olduğunu sanırken bana mesaj gönderen kişi Gazze'dendi. Mesajına bakmak için siteye girdim.

“Merhaba, yarışmaya başvurduğunu dair bir bildirim aldım. Neden bana bildirim geldiğini soracak olursan, bu yarışma birbirimizle tanışmamızı istiyor.” demişti mesajında. Ben de ona şu şekilde karşılık verdim: “Merhaba, açıkçası evet, bana neden mesaj attığını merak etmiştim. Birbirimizle tanışmamızı istemesi de bence güzel bir şey. Bu sayede hem farklı bir ülkeden yeni biriyle tanışıyorsun hem de yarışmanın daha hırslı geçmesini sağlıyorsun.” dedim ve gönderdim.

Aynı gün içerisinde birbirimize çokça mesaj attık, birbirimizi daha çok tanımaya çalıştık. Tam iki hafta boyunca uyanır uyanmaz sanal arkadaşımla konuşmaya başlıyorduk. Fakat bir sabah arkadaşıma yine yazdım. On beş dakika geçti, yazmadı. Otuz dakika, bir saat derken gece oldu. Artık uykum gelmişti. Akşama kadar belki yazar diye onlarca mesaj attım, ama hala hiçbir şekilde mesajlarıma geri dönmedi. Odamda hala Vela'nın bana mesaj atmasını beklerken, babam bana salondan gelmem için bağırdı. Koşarak yanına gittiğimde Filistin'de bir soykırım çıktığına dair haberler son dakika olarak veriliyordu. Aklıma ilk gelen şey arkadaşım Vela oldu. Haberleri izlerken en çok onun için

endişelendim. Haberler sürekli yenileniyordu, sürekli yeni bir yer bombalanıyordu. Bir hafta boyunca hep arkadaşıma belki yazar diye mesajlar atmaya devam ettim. Ancak hiçbir şey yazmayarak sessizliğini korumaya devam ediyordu ve soykırım her geçen gün daha da şiddetleniyordu.

Yarışmanın başlamasına son yarım saat kala bana yazı sitesinden bir mesaj geldi. Tam da düşündüğüm gibi mesaj Vela'dan gelmişti. Hemen açtım siteyi, fakat mesajı Vela değil, annesi yazmıştı. “Kızım birkaç hafta önce bir yarışmaya başvurduğunu söyledi. Onun adına çok sevinmiştim. En büyük hayali yazar olmaktı. Bu süreçte çok ünlü yazarlarla tanıştı. Bana da önceden biraz sana bahsetmişti. Sen bizim Gazze'de olduğumuzu biliyorsun ve şu anda Gazze'de bir soykırım olduğunu da biliyorsun elbette. Bir haftadır bu zorlu şartlar altında yaşamaya çalışıyoruz. Maalesef ki Vela, bu soykırıma yenik düştü ve onu kaybettik.”

Gözümden yaşlar bir bir dökülüyordu. Vela ile aramda gerçekten çok derin bir manevi bağ kurmuşum, ancak buraya kadarmış.

Sevgili Küçük Dostum,

Bu satırları yazarken yüreğimin bir kısmı alev alev yanıyor, çünkü senin gibi minik bir ruha ve bedene sahip, gülmeyi en çok hak eden sizlerin tüyler ürperten sesler altında, eğer şansınız varsa yaşamantz, eğer yoksa ölmenize maalesefki şahit olmak zorundayız. Sana, huzur içinde olman dileğiyle yazıyorum. Senin gibi masum bir çocuğun savaş acıları arasında kaybolmuş olması, bizler adına çok acı verici. Bil ki seninle birlikte dünyanın masumiyeti de kayboldu. Yaşamın tadını henüz alamamışken aramızdan ayrıldığın için çok üzgünüz. Senin yaşında bir çocuğun parklarda, bahçelerde eğlenmesi, okula gidip derslerine çalışması gerekiyorken bu vahşi çatışmanın kurbanı olman, yüreğimizi derin bir hüznle dolduruyor. Bil ki dünya, bir ışığı daha kaybetmenin acısıyla sarsılıyor. Belki de bu mektubu yazma nedenim, savaşın sebep olduğu acı görüntülere dikkat çekmek ve birlikte daha iyi bir dünya inşa etmek için

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

duyduğumuz sorumluluk duygumuz ve bu husustaki çabalarımızı birleştirmek istemenden kaynaklanıyor. Savaşın yol açtığı insanlık dramını anlatarak, barışın ne kadar değerli ve kırılğan bir hazine olduğunu vurgulayabilirim.

Savaş, masum insanların yaşamlarını etkileyen bir felakettir; evsiz bırakır, sevdiklerinden ayırır ve geleceği belirsizleştirir. Elektriksiz veya susuz hatta başka birinin evinde dahi duramazken, siz küçük bedenlerin sokaklarda, elektriksiz, susuz, yiyeceksiz ve üstünüzdeki bir parça kıyafetle kışın ürperten soğuğu altındayken, bizler kullandığımız elektrikten, içtiğimiz bir damla sudan, boğazımızdan geçen her lokmadan ve giydiğimiz kıyafetlerden utanıyoruz. Babamın anlattığı bir hikayeden bahsetmek isterim. Bir gün cennetkilere sormuşlar, "Dünyaya geri dönmek ister misiniz?" Onlar da, "Biz zaten cenneteyiz, neden geri dönmek isteyelim?" demişler. Şehitlerin bulunduğu kısım kalkmış, demişler ki, "Biz gitmek istiyoruz." Peki, neden gitmek istiyorsunuz? diye sorulmuş şehitlere. "Çünkü şehit olurkenki tadı cennet vermiyor," demişler.

Ve sen şu an yalnız kendi bayrağın ve vatanın için değil, bütün insanlık adına şehit oldun. Evet, bu dünyada refaha eremedin, ama inan bana, cennette en yüksek mertebesin. Savaşın nedenleri karmaşık olsa da, senin gibi masum canların bu bedeli ödemesi, insanlık adına büyük bir kayıptır. Belki de bir gün, barışın ve sevginin hakim olduğu bir dünyada, bu tür mektuplara ihtiyaç kalmayacak. Ancak şu an, senin adın ve hayatın, içimizde bir boşluğa işledi. Senin adını bilmeyen birçok yabancı yürek, bu trajik kayıp için ağlıyor. Umarım cennette, gökyüzündeki yıldızlar arasında huzur içindeindir. Belki de bir gün, dünya barış içinde olacak ve çocuklar her yerde güvenle büyüyecek. Senin gibi masum yüreklerin hatırası, bizlere hep bir umudu hatırlatacak. Yüreğimizdeki boşluğu artık dolduramayız belki, ama seni unutmamız mümkün değil. Işıklar içinde uyu küçük dostum.

Seni çok seviyoruz.

Mektubu yazmayı bitirdim ve bize belirtilen mail adresine attım. Telefonu bir daha almamak üzere bıraktım, yatağa uzandım ve tavanı izlerken kendi kendime konuşmaya başladım. İnsanlar nasıl kolaylıkla suçsuz ve masum insanlara kıyabiliyorlardı? Bir insan demek aile demek, aile demek vatan demekti bana göre. Bir insanın kaybı, özellikle de masum birinin ölümü, memleketin ortak hüznü olmalıydı. Bu ne yazık ki dünyada artık görülmeyen bir şeydi. Sahi, insanlığı nerede ve ne zaman yitirmiştik? Cebimizden bilyelerimizi kaybeder gibi kaybettiğimiz insanlığı ve vicdanı mumla arar olduk. Üstelik her zamankinden daha da çok ihtiyacımız varken...

KAÇIŞ

“Dosyaya eklemek istediğiniz başka bir kanıtınız var mı?” diye sordu Hâkime Hanım. “Evet, efendim, son olarak Berna Aksu’nun abisi Okan Andıç ile 26 Ekim 2020 tarihinde yapmış olduğu telefon görüşmesinin kayıtlarını eklemek istiyoruz.” diye ekledim. Davacı tarafın avukatı ayağa kalkarak “Dört sene önceki telefon görüşmesinin bu duruşmayla alakası olamaz!” diye itiraz etti. Ben ise hemen söze dâhil oldum. “Dinleyeceğiniz bu kayıтта daha dört sene öncesinden planlanan bir komplo olduğunu göreceksiniz.” Hâkime Hanım. Ölüm sessizliği oluştu mahkeme salonunda. Mahkemeye yirmi dakika ara verilmesi kararı aldı hâkim. Müvekkilimin yanına oturdum. Yüzünde suçlu olduğunu gizlemek istercesine sahte bir tebessüm vardı. Gerçi alıştığım bir gülümsemeydi bu. Yedi yıllık avukatlık kariyerimde girdiğim her dava sonunda karşılaştığım zafer öncesi rahatlamanın verdiği tebessümdü bu.

Arada dışarı hava almaya çıktım. Sonrasında yani davayı kazandıktan sonra ne yapacağımı düşündüm. Adam gerçekten suçluydu, karısı ona komplo kurmamıştı; sadece yıllar önceden abisinin bir önerisiydi. Kadının bunu o konuşmada “Düşüneceğim.” diyerek onaylaması işimize yaramıştı. Buna rağmen kadın böyle bir şey yapmadı. Evet, adam da haklı değil ama yapılacak bir şey de yoktu. Benim mesleğim buydu. “Suçlu da olsa

suçsuz da olsa kim daha fazla para verirse onu savunuyorum, sonucu ne olursa olsun.” diye geçirdim içimden.

Duruşma salonuna girdik, yerlerimize oturduk. Müvekkilim kulağıma eğilerek sordu: “Ben ne olacağım şimdi, tutuklu yargılanmayacağım değil mi?” Kendimden emin bir tavırla “Siz daha önce hiçbir davayı kaybettiğimi gördünüz mü? Şehirdeki en iyi avukat olduğum gerçeğini de unutmayalım isterseniz.” dedim. Üç hakim salona girdi, yerlerini aldılar. Yüzleri kireç gibi bembeyaz olmuş davacı tarafa bakıyorlardı. Ayağa kalktık. Yargıçlarla beraber yerimize geri oturduk. Davacı tarafın avukatı olayın farkına varmıştı ki “Seni lime lime edeceğim!” dercesine bir bakış attı bana. İşte mesleğimin en sevdiğim tarafı da buydu. “Ne zannettin şehrin en iyi avukatının dava kaybettiğine mi tanık olacaktın?” gibisinden bir bakış attım ben de. Yargıçlar davalı tarafın yani bizim suçsuz olduğumuzu açıklar açıklamaz salonda bir kargaşa çıktı. Bir taraftan alkışlar kopuyordu diğer tarafta ise Berna ve abisi Okan Andıç söz dalaşına giriyordu. Sonra davacı tarafın avukatını gördüm. Salondan çıkmak için kapıya yönelirken o ihtişamlı bordo renkli salonun kocaman sanki 19. yüzyıldan kalma gibi görünen ahşap kapısının içinden yüzünden düşen bin parça geçiyordu. Onu yakalamak için hızlıca müvekkilimin sıcak yapış yapış terli elini sıkıp o kocaman çirkin yüzü tekrardan görmek zorunda kalmayacağım için sevindim. “Umarım bir daha görüşmeyiz Aydan Bey.” deyip ufak bir tebessümle salondan ayrıldım.

Avukatı yakaladım “Hey!” diye arkasından seslendim duymadı, hızlı adımlarla ilerleyip sırtına dokundum. “N’oldu Avukat Hanım beni mi takip ediyorsun yoksa?” dedi.” “Tabi canım, gizli hayranımın ben aslında.” dedim ama dalga geçen ses tonuma biraz bozuldu gibi oldu. Sonra devam ettim “Şaka falan bir yana, tebrik ederim. Elinden gelenin en iyisini yaptın sonuç olarak.” Daha da bozuldu. “Şehrin en iyi avukatı mı diyor bunu?” diye devam etti. “En çok neyi seviyorum biliyor musun?” dedim. “Bilmek istemiyorum.” diye karşılık verdi. Hiç aldırış etmeden devam ettim.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

“Şu salondan çıkarken karşımdaki avukatın yüzünde beliren çaresiz, gergin ve en çok da kabullenmiş ifadeyi çok seviyorum. Kısacası başarmayı, karşımdakinin kaybetmesini çok seviyorum.” dedim. Tam arkasını dönüp bir şey söyleyecek gibi oldu fakat taksi gelmişti. Son model kan kırmızısı Ferrari Roma Spider’ıma binerken telefonum çaldı. Neredeyse telefon rehberimde kayıtlı olan herkes arıyordu. Arabamı çalıştırıp radyoyu açtım. Her yerde adım geçiyordu. En sevdiğim kısımlardan birisi daha. İstanbul’un en işlek caddelerinden geçerek şehirden uzak evime geldim. Bin bir farklı çeşit çiçek olan bahçemden geçip garaja girdim. Salonun oradan geçip posta kutusuna baktım. “Kaç yılına gelmişiz artık kim mektup yollar ki?” diyerek posta kutusunun içinden Ferrari’mlle aynı renkte olan zarfı açtım. Kan kırmızısı renkteki kâğıtta bembeyaz harflerle:

*Saygıdeğer Şehrin En İyi Avukatına,
Vicdanın buna nasıl el veriyor?
Nasıl kafanı huzurla yastığa koyabiliyorsun?
Nasıl düşünmüyorsun?*

*Saygılarımla,
Gizli “Fanın”*

“Aman... Kesin prim yapmak isteyen gazetecilerden biridir.” diyerek kendimi rahatlatmayı denedim fakat derinlerde bir yerlerde içime oturmuştu kâğıtta yazanlar. “Kim yazmış olabilir ?” diye düşündüm. “Bu zamana kadar haksızlık yaptığım insanlardan biri olabilir miydi?” diye geçirdim içimden. Ama daha da önemlisi neden yazılmış olabilir böyle bir mektup. İlk neden olarak aklıma mesleğim geldi mecburi olarak suçluyu da savunduğum davalar geldi ama alnım akıyla çıkmıştım o davalardan. “Verilen karardan memnun olmayan birileri yazmıştır.” dedim. Kafaya çok takmamaya çalışarak kendime akşam yemeği hazırlamaya gittim. Izgarada sabahtan marine etmeye bıraktığım bonfileleri kızarttım, yanına da hardallı patates salatası yaptım. Tek başıma karşımdaki cama bakarak yedim yemeğim. Yağmur yağmaya başlamıştı ben de

yağmurdan hoşlanmadığım için perdeleri kapattım. Kitabımı okuyup erkenden uyudum.

Sabah saat altı buçuk gibi uyandım. Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladım. Sessiz ama lüks evimin merdivenlerinden inip filtre kahvemi hazırlamaya mutfığa indim. Garip bir his vardı içimde, sanki izleniyormuşum gibi kafamda bir sürü insan beni çekiştirircesine bir şeyler bağıryorlardı. Rahat düşünemiyordum çünkü mektuba bağladım nedenini ve garaja indim. Bu sefer Ferrari'me binmek istemedim o yüzden 1955 model dışı gümüş gri, iç kaplaması ise gece mavisi rengindeki Mercedes 300 SL arabama binip Nişantaşı'ndaki ofisime gittim. İçeri girer girmez gözüm toplantı odasına takıldı. Üç tane iri yarı, kaliteli İtalyan takım elbisesi giymiş adam duruyordu. En ortadakinin sağ bacağını titriyordu, sağ tarafındaki adam ise ona bir şey söyleyip rahatlamasını sağlamaya çalışıyordu.

“Bunlar kim bu saatte?” diye sordum sekreterime. “Acil sizinle görüşmeleri gerekiyormuş.” diye yanıtladı. Koridordan odama geçerken “Beklemeleri gerektiğini söyledim fakat dinlemediler. Aniden odaya girdiler. Asistanıma beyefendilerin içecek bir şey isteyip istemediklerini sormasını istedim. Kabanımı odamdaki askılığa asıp toplantı odasına girdim. Ben içeri girince ayağa kalkma niyetinde bile bulunmadılar. Ben de o yüzden tanışmak için elimi bile uzatmamaya karar verdim. Neden burada olduklarını anlatırlarken bir şeyler oldu sanki kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu. Nefesim daraldı, sesler boğuklaştı ve gözlerim kararmaya başladı. Ne kadar belli etmemeye çalışsam da gergin olduğumu mimiklerimle belli ediyordum. Asistanım toplantıyı gelip bölmeseydi durum daha da kötü olabilirdi. Hemen lavaboya gidip yüzümü buz gibi suyla yıkadım. Bir anlığına rahatladığımı zannettim fakat bir faydası olmamıştı. Hayatımda ikinci defa böyle bir şeyle karşılaşılıyordum. İlki bu mesleği seçme nedenimdi şimdiki ise bu mektuptu.

Apar topar eşyalarımı alıp ofisten çıktım. Arabama binip biraz motorun ısınmasını bekledikten sonra yola çıktım. Nereye sürdüğümü bilmiyordum, direksiyon nereye götürüyorsa oraya gittim. Galiba birkaç kırmızı ışık cezası almış olabilirdim. Bir anda kendimi altında uçsuz bucaksız bir deniz olan uçurumun tepesinde buldum. Gökyüzünü kara kara bulutlar kaplamış gözyaşlarını döküyorlardı. Ben de bilinçsizce gözyaşlarımı dökmeye başladım. Bütün hayatım gözümün önünden geçmeye başladı bir anda. On bir sene önceki olay geldi aklıma, beni hukuk okumaya iten olay. Uluslararası ilişkiler ikinci sınıfım. Bir akşam, bilinmeyen bir numaradan mesaj gelmişti. Bir tehdit mesajı. Attığı konuma iki saat içinde üç milyon dolar getirmem gerektiğini söylediler, bir de arkadaşımın içinde olduğu bir video. Zengin bir ailenin çocuğu olunca istediği parayı bulmam kolay oldu. İki saat içinde attığı konuma geldim ve parayı eline verdim. O parlak renkli gözleriyle gözümün bebeğine bakarak o yağmurdan çamurlanmış kahverengi ayakbımasıyla arkadaşımı uçsuz bucaksız denize bıraktı. Ne yapacağımı bilemedim nefesimi kontrol edemiyordum. Hüngür hüngür ağlıyordum.

İki ay sonra arkadaşına bunu yapan adamı yakaladı polisler. Mahkemede yargılanacağı gün ben de oradaydım. Adam akli dengesinin yerinde olmayışı gerekçesiyle akli dengesi yerinde değil raporu alıp ceza almadan yargılanmıştı. Bütün dünyam kararıştı o günden sonra. Uluslararası ilişkileri bırakıp hukuk okuyup bu tür olayların önüne geçmek istedim. Sadece haklının yani suçsuzun yanında olup onları savunacaktım ama şartlar buna da izin vermedi. Suçlu suçsuz fark etmeksizin herkesi savundum. Maalesef bu zalim, patavatsız ve vicdansız kişiye dönüşmüştüm artık.

Ben böyle bir son istememiştım hayattan. Bu kadar düşüncesiz olmayı istememiştım ben. Bütün bu renklerin solup gitmesini, çiçeklerin hayata küsmesini, gökyüzünün bu kadar hüznünlü olmasını istememiştım ben. Davayı kaybeden avukata “Şu salondan çıkarken karşımdaki avukatın yüzünde beliren çaresiz, gergin ve en

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

çok da kabullenmiş ifadeyi çok seviyorum. Kısacası başarmayı, karşımdakinin kaybetmesini çok seviyorum.” demek istememiştim. Onlar kadar acımasız olmayacaktım ben. Yine başaramadım, o gün arkadaşımın ölümüne engel olamadığım gibi acımasız bir insan olamamaya da engel olamadım.

Gözyaşlarımı silip arabamı çalıştırdım. Eve gitmek için yola çıktım. Eve girer girmez yapacağım ilk iş baroya avukatlıktan istifa ettiğimi belirten dilekçeyi yazmaktı. Bunu yapmadan önce asistanımı aradım. Kendisine bu ofisin artık onun olduğunu duvarlarını o sıkıcı koyu gri renginden başka istediği renge de boyayabileceğini söyledim. İlk başta biraz tereddüt eder gibi oldu, ne diyeceğini bilemedi fakat sonrasında çok fazla teşekkür etmeye başladı ki ocakta yemeğin yandığını bahane ederek ancak kapatabildim telefonu. Sonra emlakçıyla konuşup bu korkunç evimden kurtulmak istediğimi söyledi. Sanki herkes evimin satılmasını bekliyormuşçasına hemen alıcı bulduk. Evden gelen parayı kimsesiz çocuklar ve kadınlar için kurulan bir derneğe bağışladım. Sonra bütün eski müvekkillerime teker teker onlar hakkında ne düşündüğümü ve davalarının nasıl sonuçlanması gerektiğini söyledim. Çoğu kişi yüzüme yüzüme küfrederek telefonları kapattı fakat bunların hiçbiri umrumda olmadı çünkü daha hafif hissetmeye başlamıştım. Arabalarımı küçük kardeşimin garajına bıraktıktan sonra banka hesabımda bir süredir biriktirmiş olduğum parayı alıp son model fabrika çıkış renkli Keonigsegg Gemera'mı alıp dünya turuna çıkmaya karar verdim.

Bunca sene geçmişimde yaşamış olduğum şeylerle, o acı gerçekle yüzleşmek onlardan kaçmamak için çok uğraş verdim fakat onlara direnmeye çalışırken kendi benliğimi, hayatımın renklerini ve duygularımı kaybettim. Şimdi ise bakın ne yapıyorum. Hayatta hep korkularımızla, geçmişimizle yüzleşmemiz gerektiğini söylerler ama bunu yaparken sonuçlarının neler olabileceklerini söylemezler. Ben ise artık kalmayı değil kaçmayı seçiyorum,

hayatımın renklerinin geri gelmesini, duygularımı geri kazanmayı, vicdanlı olmayı, kendime geri dönmeyi seçiyorum.

SON DAKİKA

“Şehrin en iyi avukatı şehri terk etti!”

Parsu ailesinin en gözde kızı -şehrin en iyi avukatı Ecem Parsu- çok ani bir kararla yerini asistanı Ayla Yaprak’a bıraktı.

KANDAN MÜREKKEP

“Nereden başlayacağımı bilmemek, bilememek en büyük hayat törpüsüdür insanı yiyip bitiren. Bu mektubumda nereden başlayacağımı bilmeyerek yazıyorum sana. Şimdi benden oldukça uzaklarda ve senin nereden geldiğini bilmediğim o yere dönmüş vaziyettesin. Şimdi nerelerdesin bilmiyorum. Ben neredeyim, ondan da emin değilim. Her şey silik ve uğultulu. Tek bildiğim mektuplar. Senden ve benden ibaret olanlar...”

Bir kapının önünde, birbirinden pek de uzak olmayan tarihlerde yazılmış biriktirilmiş mektuplar. Birkaç satırında alınacak izlenim, bir dosta veyahut sevgiliye yazılacak türden olması. Fakat mektupta yazanların devamı okunduğunda ikisine de yazılmayacak türden uzak bir o kadar da yakın. Hepsi özenli zarflarla hazırlanmış. Üzerinde bir isim yok, sadece tek bir harf. “A”ya.” Ve gönderen adresi.

“Bu adresi araştıralım. Mektupları gönderen her kimse, sorguya çekelim.”

Her mektupta da iki gün arayla, yanıt verme gayesinde olan paragraflar yazılmış. Karşılıklı bir konuşma süregeliyor. İşler buraya kadar oldukça normal gözüküyor. Modern çağın eski çağlara olan aitliğini yitirememiş, mektupla iletişim kuran iki insan!

Fakat henüz bir hafta öncesinde yazılmış bir mektubun bu kapının önünde ne işi olduğuna dair sorular bizleri harekete geçiren şey oldu. Evin sahibi bir ay önce öldürüldü. Bir hafta önce gelen mektup kimden geldi? Asıl mesele, mektup sahibine soru soran kim?

“Adres buraya çok da uzak değil amirim. On beş dakikalık bir mesafe.”

Arabaya bindik ve yol boyunca yazılan mektupları okudum. Hepsi birbirinden karmaşık fakat her defasında sorulan soruları cevaplamaya yönelik yazılmış mektuplardı. Ölen birine kim mektup yazar ki? Ya kafayı üşütmüş ya da bu kişiyle dalga geçen biri var.

Gönderenin adresine geldik. Kapıyı çaldık.

“Kapıyı açar mısınız? Polis! Sizinle görüşmemiz gereken bir konu var.” diye seslendim.

Sonrasında kapı açıldı. Sarı kısa saçları ve yorgunluktan şişmiş gözleriyle, hırkasıyla önünü kapatırken yüzündeki sorgulayıcı ifadenin aşikâr olduğu genç bir kadın kapıyı açtı.

“Buyurun, konu nedir?” dedi titrek sesiyle. Elimdeki mektupları gördüğüne bir hayli şaşırılmış olmalıydı.

“Bunları, Bunları neden..?”

“Konuşmak istediğimiz konu da tam olarak yazdığınız mektuplarla alakalı.”

İçeri geçtik. Gördüklerim karşısında hayretle evi ve kadını gözlemlemeye başladım. Evin her yerinde duvarlara asılı, yerlere saçılmış binlerce mektup vardı. Gönderen “A.”

Konuya tam olarak başlamadan önce, en son ne zaman mektup aldığını sordum.

“12 Ocak günü almıştım. 14’ünde tekrar gönderdim. Genellikle bir hafta sonra yanıt alıyorum ondan. İşleri yoğun oluyor. En azından öyle yazmıştı. Hayatta yapılması gereken çok şey var, derdi mektuplarında. Ben de oradan anlamıştım işlerinin yoğunluğunu. Fakat siz tam olarak neden geldiniz? Onunla ilgili bir şey mi oldu?”

Son soruyu sorarken gözleri parladı ve titremeye başladı. Ölmüş birinden bahseder gibi değildi. Fakat gönderdiği mektuplar, ölmüş

birinin evinin önüne yığılmıştı. Her şekilde bağlantısız olan bu durum karşısında tam olarak ne ile karşılaşacağımı bilmiyordum.

“Size gönderilen mektupları getirir misiniz? En azından en son yazılmış olanlardan birkaçını.”

Aceleci adımlarla kalktı ve mektuplardan birini koridordaki halının üstünden alıp getirdi. Halının üstü o kadar dağınıktı ki yerde mektup pulları, zarflar, tükenmez kalemler ve kağıtlar sergileniyordu resmen. Mektubu açmadan önce en başından beri beni yiyip bitiren o soruyu sordum.

“Neden ölmüş birine mektup yolluyorsunuz?”

Birden gözlerime kilitlendi ve şaka yaptığımı düşünerek yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. Ciddiyetimi kavradığında ağzından belli belirsiz bir “Neeee! Anlamadım.” çıktı.

“Mektuplarınız, 911. sokakta bir ay önce vefat eden yaşlı bir kadının evinin önünde birikmiş vaziyette bulundu. Daha doğrusu işlenen bir cinayet söz konusu. Oldukça dikkat çektiği için komşular bizlere ulaştı. Öldürülen teyze ile bir bağlantınız var mı? Anladığım kadarıyla mektuplaştığınız biri var fakat yaşlı teyze olmadığına göre neden ısrarla mektuplarınızı sahibi olmayan bir evin kapısının önüne bırakıyorsunuz? Size mektup yollayan kim? Büyük ihtimalle size kendi adresini değil, ölmüş birinin adresini bırakmış olmalı. Fakat karşılıklı bir mektuplaşma süreci yaşandığına göre farklı bir adreste birikmiş mektupları okuyup size nasıl yanıt veriyor olabilir?”

Sorularım karşısında, benzi atmış ve gözleri her cümlem sonunda daha da kocaman açılmıştı.

“Tam olarak neyden bahsediyorsunuz? Ben ölen kişiyi tanımıyorum. Mektup arkadaşımınla mektuplaşıyorum ve posta aracılığıyla ona iletiyorum yazdıklarımı. Ölmüş olsa bana nasıl yanıt verebilirdi ki?”

“Zaten size yanıt verebildiğine göre bu kişinin bir ay önce öldürülen hanımefendi olmadığını biliyoruz. Sizin mektuplaştığımız kişiyi merak ediyoruz.”

Cümlelerim ağızından döküldükten sonra karşımdaki bakışlar bir süreliğinde donakaldı. Fikrimce o da kiminle mektuplaştığını bilmiyor gibiydi. Belki de bir oyunun içerisindeydi veya bir şeyin arkasına gizleniyordu. Mektupların hiçbirinde bir isim ve iddia ettiği “postane” aracılığıyla gönderilebilecek bir adres bulunmuyordu. Peki, adresi ve ismi olmayan birine neden bu kadar içten ve karmaşık şeyler yazmıştı? Aklımda binlerce soru vardı. Fakat diğer soru süreçlerimden ilk kez farklı bir aksiyon olarak o anlık bu konuyu kapattım. Çünkü iş sandığımdan daha da karmaşık olabilirdi.

“Pekala, sanırım biraz düşünmeye ihtiyacınız var. Daha sonra görüşmek üzere.”

Sarışın kadının evinden çıktık.

“Amirim, karakola götürmedik. Sorğu da çok kısa sürdü. Aklınızda başka bir şey mi var?”

Düşünmeden zihnimden geçenleri bir cümle ile aktardım.

“Onu izleyeceğim. Konuşarak çözülecek bir meseleye benzemiyor. Bence o da kiminle mektuplaştığını bilmiyor.”

Sarışın kadını, bir hafta boyunca gözlemlemek yerine ona yanıt geldiği gün titiz bir takipte bulundum. Bu bir haftalık süreç boyunca öldürülen yaşlı kadın cinayetiyle ilgili devam eden araştırmalarda hâlâ bir sonuç alınamıyordu. Otopsi raporu olmasaydı, zavallı kadının yüksek tansiyon veya şeker gibi yaşlılık hastalıklarından öldüğü düşünülebilir ve üzerinde durulmazdı. Kimsesi yoktu. Olay yeri incelemesinde ölen kadının üstünde herhangi bir DNA kalıntısı veya hırsızlık belirtisi saptanmadı. Sadece mutfaktan alınmış bir meyve bıçağıyla öldürülecek kadar kendiliğinden bir cinayetti. Sanki yaşlı kadın “öylesine” öldürülmüştü. Ve bir mektup

ilişkinin ortasında bulunmuştu. Kapısının önü Bay veya Bayan A. -her kimse-, ona gelen mektuplardan inşa edilmiş çöp birikintisiydi.

Sarışın kadının mektuplarını incelemeden önce evin önüne bırakılan mektupları incelemeye başladım. Her biri birbirinden alakasız ve bir akış belirtmediğini düşündüğüm anlamsız yazılardan ibaretti. Fakat çözülmesi gereken bir bulmaca çağrışımında da bulunuyor gibiydi. Aralarına henüz gönderilmediğini düşündüğüm A'nın da mektubu karışmıştı.

“Biliyorsun. Bu yol yürünmesi en karmaşıklardan daha da karmaşık olandır. Ayaklarının yere değdiği yollardan kaçabilirsin. Saklanması zor değildir. Fakat zihnin yolları o kadar farklıdır ki, birkaç mektup bile sana yolu öğretemez. - A.”

Tam bir hafta önce yazılmış bu kısa mektuptan geriye dalgın bakışlarım ve zihnimde beliren bir kıpırtı kaldı. Ve işte bu mektubu okuduktan bir gün sonra, sarışın kadının evinin önündeydim. Tam bir hafta geçmişti ve aritmetik olarak ilerleyen bu mektup iletişiminin bir diğerinin zamanı gelmişti. Gün boyunca evin karşısındaki bir büfede oturdum. Masamdaki kahve fincanları çeşitlendi fakat kadının evine gelen giden olmadı. Ne bir posta dağıtıcısı ne de gizemli A.

Kadın da dışarı çıkmamıştı. Arada sadece penceresinden dışarı baktığını gördüm. Beklediği biri varmış edası vermiyordu. Bu durumu anlamlandıramıyordum fakat en azından onun evde olduğundan emindim.

Büfede akşama kadar oturmaya devam ettim. A'nın mektubunu tekrar tekrar okudum. Hiçbir şey anlamadım ama çok şey anlattığından oldukça emindim. Kendi düşüncelerime dalmışken kadının oturduğu apartmandan çıktığını gördüm. İçtiğim kahvelerin hesabını hızlı bir şekilde masadaki peçeteliğin altına sıkıştırırdıktan sonra hemen takibe koyuldum.

Yol aşına olduğum bir yoldu. Bu yolu yaklaşık bir aydır gelip gidiyordum. Burası cinayetin işlendiği evin sokağıydı.

Tam olarak da tahmin etmekten korktuğum lokasyonda adımları durdu. Elindeki poşetten bir zarf çıkarttı. Yaşlı teyzenin kapısının önünde koydu. Karanlıktan yüz ifadesini tam olarak göremesem de sakince ve tek kelime etmeden işini bitirip gittiğini izledim. Zarfı koyduktan sonra arkasını döndü ve kayboldu. Uzaklaştığından kesin bir şekilde emin olduktan sona hızlı ve sabırsız adımlarla kapının önündeki zarfı aldım.

“Ne yani, burası tam olarak mektuplarını bıraktıkları bir buluşma yeri mi?” acaba diye düşünüyordum içimden. Sarışın kadının postacı yalanını uydurduğunu anlamak zor olmamıştı. Bildiği tek adrese getirmişti A’ya yazdığı mektubu.

En başından beri algılayamadığım sorun tekrar tekrar zihnimi bulandırdı. Aralarındaki iletişim bir mektuptan çok daha fazlası mıydı? Mektupların bu adreste birikme sebebi neydi?

Sarışın kadını takip etmeye devam ettim. A’nın buraya gelip mektubu alacağını düşünmek saçmalıktı. Belki de bana oynanan bir oyun söz konusuydu.

Kadın yine bildiğim bir yol üzerinde sakin adımlarla ilerliyordu. Evine gidiyordu işte. Apartmanın karşısındaki ağaçların arkasına gizlenip eve girişini izledim. Her şey bir yere kadar normaldi. Ta ki, posta kutusuna bir şey koyduğunu görene kadar.

O, eve girdikten sonra koşar adımlarla posta kutusuna vardım. Gördüğüm şey karşısında zihnimde tarif edemediğim türden bir anlam karmaşası yerini aldı. Zarf ve içinde bir mektup.

Tekrar titreyen ellerimle gecenin ikinci mektubunu açtım. Cümleler karşımdaydı, kâğıtta sergileniyordu. Odağımı topladım ve okumaya başladım:

“Kana bürünmüş düşünceler kalemimin mürekkebi,
Karanlık odada kendine yabancı biri.
Hem orada hem burada,
Kendi kendine çukur kazdığı yeri.
Kendinden asla kaçamazsın.”

A.

Okuduğum bu anlamsız cümleler sonrasında gözümü alamadığım harf “A” sıcak gecenin ortasında döktüğüm soğuk terlerin sebebi oldu. Kalbim hızlı bir şekilde atmaya başladı. Ne düşünmem gerektiğini, ne yapmam gerektiğini bilemedim. Bu mektubu nasıl ve nereden almıştı? Yol boyunca onu takip ettim! Bu mektup nereden geldi?

Tüm bu düşünceler, içinde bulunduğum saniyeleri asırlara çevirirken demir kapının açılma sesi ve üst katlardan inen bir gölgenin yansımısını fark ettikten sonra hızlıca dışarıya koşmaya başladım. Tekrardan ağaçların arkasına gizlendim ve saatimi kontrol ettim. Mektubu posta kutusuna koyduktan bir saat sonra tekrar inmiş ve geri almıştı. Bu sefer gerçekten benimle oynanan bir oyun olduğunu düşündüm ve arkasından gitmeyi planladım. Artık her şey çözülmeli ve bu son iki saatte yaşanan şeyi bana açıklamalıydı! Sakince arkasından merdivenlere ilerledim. Kendi kendine tekrarladığı cümlelerini algılamaya çalışırken o elinde tuttuğu mektuba odaklanmış ve kapısını kapatmayı dahi unutmmuştu. Gizlice eve girdim.

“Sonunda. Sonunda cevap verdin.”

Tekrarlayıp durduğu şey buydu. Anlam veremiyordum. Daha sonra büyük bir heyecanla masasına oturdu. Evde yerlere yığılmış ve en son geldiğimden daha da fazlalaşmış mektupların hıştırtısından kaçınmaya çalışarak uzun koridordan sessiz adımlarla yürüdüm. Odasının önünde gizlice durdum ve onu izlemeye başladım. Masasının başına oturmuş mektubu okuyordu. Benim de ezberlediğim aynı cümleleri tekrarladıkça tekrarladı. O sırada kapısının önündeki bir kâğıt parçası dikkatimi çekti. Sessizce kâğıdı elime aldım.

Ön sayfasında yarıda kalmış tek bir cümle,

“Kendinden asla kaçamaz-”

“Kendinden asla kaçamazsın, öyle değil mi? Her şeyi yok edebilirsin, ama gerçekte yüzleşmekten kaçamazsın. Kana bürünmüş düşüncelerin içinde kaybolmuşsun fakat kaçamazsın.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Kendine yabancı biri olmaya devam edemezsin, gerçek seni bulur. Çukur kazdığın yerde, içinde gizlenen gerçek seni bulur. Seni ele geçirir ve yüzleşmek zorunda bırakır. Kendinden kaçamazsın çünkü gerçek her zaman seninle birlikte ortaya çıkar.”

“Hanımefendi.”

Korkudan sıçradı ve arkasına döndü. Beni görmeyi beklemiyordu ama artık her şeyi anlatmalıydı.

“Ben de size gelecektim. Bana tekrar mektup yazdı. Yine anlaşılmayan türden bir şeyler. Az önce posta kutumdan aldım. Bugün yollamış olmalı. Ne tesadüf! Ama siz buraya nasıl..?”

Sözünü kestim. “Dalga mı geçiyorsun sen? Tüm gece hatta tüm gün evinin önünde seni izledim. Takip ettim. Kendi mektubunu yaşlı kadının evine götürdün. Onun mektubunu posta kutuna sen koydun.”

Delirmişim gibi gözlerimin içine baktı.

“Ne? Ben tüm gün evdeydim. İki saat önce de uyuyordum. Az önce uyandım ve posta kutusunu kontrol ettim. Yanılıyordunuz.”

Sinirime hâkim olamadım ve elinden tutup sertçe çektim.

“Yürü diyorum sana. Polis memurunu meşgul etmek neymiş, gör!”

Onu yaşlı kadının evine götürdüm. Ve tam kapının önüne geldiğimizde,

“Neresi burası? Bu gece geldiğin yer! Mektupların biriktiği yer! Yaşlı kadının öldürüldüğü yer! Burası neresi, söyle!”

Korkmuş bir ifadeyle etrafına bakındı, sonra bana dönüp gözlerimde bir şey aradı.

“Ben... Ben gerçekten tüm gün evdeydim. Bu durumla ilgili gerçekten hiçbir fikrim yok.”

Yüzündeki ifade, gerçekten kafası karışmış birinin ifadesiydi. Bir an için onun söylediklerine inanmak istedim, ancak takip ettiğimden ve gözlerimle gördüğümünden emindim.

O gece orada ikimiz de birbirimizin gözlerine baktık. Anlamaya çalıştık. Anlaşılabilecek şey hiçlikten ibaret olsa da ortada çok şey vardı. Ortaya çıkacak birçok şey...

1 AY SONRA

Elimde baktığım test sonucuna dalmışken aklımdan bu soruşturmanın detayları film şeridi gibi geçmişti. Fakat artık daha iyi anlıyordum. Mektuplardaki yazılar incelenmişti ve adli tıp kurumundan bilgi gelmişti.

Kâğıtlardaki parmak izleri birbirleriyle aynı kişi yazmış gibi uyuyordu.

Zaten, aynı kişiydi.

İki farklı rapor. Her birinde aynı parmak izi.

Mektupları yazan ve cinayeti işleyen.

Karanlık odada kendine yabancı biri, mürekkebinden kan damlatmaktaydı. Her şey başından beri belliydi.

Yaşlı kadın, sarışın kadın tarafından öldürülmüş, A tarafından ortaya çıkartılmıştı.

İkisi de aynı kişiydi. A, kadının kafasındaki bir kişilikten ibaretti.

Kadın, işlediği cinayeti zihninde A ile bastırmaya çalışırken,

A, cinayeti mektuplarla ortaya çıkartmıştı.

Cinayet neden işlendi hâlâ bilmiyoruz. Çünkü katilin kendisi de bilmiyor. Erişilen kamera kayıtlarından görüldüğü kadarıyla, bir

haftalık aralıklarla kendisine ve kapı önüne bıraktığı mektup görüntüleri mevcut. Ve parmak izleri...

Kendi kafasında silip bastırıldığı cinayetten geri kalan arkasında bıraktığı mektuplar oldu. Kendi kendine yazdığı mektuplar...

Adliyeden akıl hastanesine sevk edilirken göz göze geldiğimizde evinde bulunan son iki mektup kafamda yankılanmaya başladı.

“Bugün birini öldürdüm. Kendimi öldürdüm sandım.”

“Bugün kendini öldürdün, birini öldürdün sandım.”

*Her şey, sonunda A'nın da dediği gibiydi işte,
İnsan herkesten kaçır ama kendinden kaçamazdı.*

GÜN IŞIĞI KİTABININ SAYFALARI

“Adil! Bak ne buldum. Çok güzel bir zarf.”

“Bir bakayım İzgi. Bu mektup babama gelmiş, açıp baksak mı acaba? Çok meraklandım.”

“Başkasına gelen mektupları okumamalıyız ama çok istiyorsan bakalım, ben de heyecanlandım.”

Güneşin alay edercesine parladığı sınırsız bir yaz gününde beklenmedik bir şekilde kapımda bulunduğum bir mektup bana yıllar öncesinde bulunduğumuz o mektubun buruk hatırasını anımsattı. Mektubu ikimiz birden açmaya çalışırken yırtılıveren kâğıdın feryadını, yaşımızın verdiği acemilikle mektupta yazanı çat pat okuyuşumuzu ve sonra gözleri dolan Adil’in yaşadığı şoku anımsadım. Zihnimdeki kurallara karşı gelerek çocukça bir heyecanla zarfı açmaya teşvik ederken sanki yırtılan kâğıtla arkadaşımın kalbindeki ilk yarayı açıyordum. Paramparça anılarım aklıma bir bir hücum etmeye başladı, elimdeki süslü zarfı açmaya cesaret edene kadar mazinin derin sularına daldım.

Adil ile ilkökul yıllarında çok iyi anlaşırız, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi, ailelerimiz de sık sık bir araya gelirdi. Zamanımızın neredeyse tamamını birlikte geçirirdik. Beştaşından saklambacına çeşit çeşit oyunlar oynar, elimize geçen her şeyi bir oyun aletine çevirirdik. Evlerimizde bulunduğumuz abur cubura âdeta saldırır, parklarda, bahçelerde gezer, ağaçlara tırmanıp topladığımız meyveleri yerdik. Okulda derslerimizi pürdikkat dinlemeyi de ihmal

etmezdik. Çocukluğumuzun en unutulmaz günlerini birlikte geçirmiştik. Tabii o zamanlar bir anıyı unutulmaz yapanın yalnızca yaşattığı mutluluk değil, zihinde bıraktığı silinmez hüznün çizgileri de olabileceğini henüz öğrenmemiştim.

Bugün olduğu gibi sıcaklığın ortalığı kavurduğu bir haziran günü öğrencilerin birbirine karışan çığlıkları okul bahçesini çınlatıyordu. İlkokul beşteydik. On bir on iki yaşlarına has çokbilmiş tavırları takınmaya başlamıştım, Yavaş yavaş gençliğe adım atıyordum. Annem ile babam kısa bir seyahate çıkmışlardı, beni de yanlarına almamalarına içlerimmişim. Evimizin yakınlarında ikamet eden bir akrabamızın yanında kalıyordum ve belki de birkaç yıl öncesinden kaynaklanan bir ön yargıyla son derece yalnız ve endişeli hissediyordum. Açığa vurmasam da zihnimin bir köşesini kurcalayan düşünceler her an bana da bir mektup gelivereceğini, hayatımın altüst olacağını fısıldıyordu. Bu fikirler kafamda dolanırken boğucu sıcak üstüme çökmüştü. Okuldaki zamanımın pek iyi geçmemiş olması da cabasıydı. Son dersin bitiş zili çaldıktan sonra koridorda ağır adımlarla yürüyordum. Ayağıma bir kalem takıldı. O gün kontrolünü elden bırakmış olduğum zihnim için bardağı taşıran damla oldu bu. Kalemî hafifçe ittim. Hayatta istemediğimiz durumların tekrarlanışını hatırlatırcasına her itişimde geri geliyordu. Nihayetinde dayanamayıp kalemî hiddetle aldım. Birkaç saniye içinde ortadan ikiye ayrılmıştı. Bir süre yürüyünce karşıma çıkan Adil- o sıralar bana pek pas vermiyordu- arkadaşlarıyla gülüşerek merdivenlerden iniyordu. Bir şey arıyor gibi görünüyordardı. Adil seslendi:

“İzgi, sen buralarda sarı desenli bir kurşun kalem gördün mü?”

Elimde tuttuğum, ikiye yarılmış kaleme baktım. Anadolu kilimlerindeki benzer sarı motiflerle bezenmiş oldukça hoş bir kurşun kalemdi. Kendimden beklemeyeceğim bir şekilde aniden elimdeki kalemî Adil’in önüne düşecek şekilde yere fırlattım. Dudaklarımdan dökülen cümleyi şu an hatırlamak bile içimde keskin bir sızıya yol açıyor:

“Öksüz çocukların sonu da böyle olur zaten!”

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Adil'in yüzüne yerleşen güvenmiş ifadeyi gördüğüm gibi seri adımlarla oradan uzaklaştım. Dostuma karşı o cümleyi kurduğum anda hissettiğim anlamsız zevkten dolayı bir vicdan azabı duydum. Şimdi dönüp baktığımda anlıyorum ki dizginlenmeyen duygu ve düşünceler kırıcı davranışlara dönüştürmek için sadece küçük bir kıvılcıma ihtiyaç duyuyor. Daha acısı, bu davranışların muhatabı çoğu zaman en sevdiklerimiz oluyor. O eğitim-öğretim yılının tamamlanmasıyla oturduğumuz mahalleden taşındık. Bir daha ne Adil'i ne de eski sokağımın tanıdık yüzlerini gördüm. Yalnız ara sıra hatıralarım beni ziyaret etti.

Kitap sayfası çevirir gibi geçen on dokuz yılın ardından pencereden sızan gün ışığının parlak kollarının altında tek başıma apartman dairemde oturuyordum. Epeyce küçük balkonumun camlarının ardındaki uzak mı uzak ağaçları seyrederken bir yandan süpermarketten aldığım -çocukluğumun meyvelerine hiç benzemeyen- lezzetsiz elmaları kemiriyor bir yandan da gelen elektronik postalara göz atıyordum. Kapı çaldı. Açıp baktığımda kimseyi göremedim fakat yıpranmış, işlemeli bir kutu ile karşılaştım. "Kargomu getiren çalışan oldukça çekingen biri olmalı." diye geçirdim içimden. Kutuyu elime aldım, üzerindeki asma kilidi açmaya uğraştım. Birkaç dakikalık başarısızlığımın ardından aklıma yaklaşık yirmi yıl evvel Adil ile oynadığımız bir oyunda kullandığımız küçük anahtar geldi. Önce kutuyu açan anahtarın o olabileceğine ihtimal vermedim, sonra elimdeki tek çare gibi duran bu fikri denemenin zararı olmayacağını düşündüm. Odamdaki her köşeyi dip bucak aramaya giriştim. Uzak bir köşede de olsa küçüklüğümün hatırına hâlâ sakladığım oyuncak sepetinin içinde ışıldayan ufak anahtara rastladım. Anın verdiği heyecanla çabucak anahtarı deliğe yerleştirdim. Kutuyu açtığımda içime tarifsiz bir rahatlama hissi yerleşti ne var ki bu hissiyat ancak kutunun içindeki sarı zarflı mektuba gözüm ilişene kadar sürebildi. Üzerinde bir not bırakılmıştı: "Canı yanan can dostundan". Bunu da gördükten sonra mektubun Adil'den geldiğine emin oldum. Bunca yıldır bir kez bile görüşmediğim, sesini işitmediğim eski arkadaşım şimdi niçin aramamıştı da bana bu mektubu gönderiyordu? Daha birçok soru zihnimi kurcalarken ilkokul anılarım aklıma üşüşmeye başladı. Zihnim beni geçmişten günümüze kâh neşe veren kâh

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

ağlatan bir yolculuğa çıkardı. Uzun uzadıya düşündükten sonra içimi kemiren merak duygusunun da yardımıyla mektubu açmak için ihtiyaç duyduğum cesareti topladım. Bu sefer zarfı yırtarken fazlasıyla dikkatli davrandım, kâğıdın o feryadını bir kez daha duymak istemiyordum. Yavaşça mektubun yazılı olduğu kâğıdı çekip aldım, dışarıda parlayan güneşe bir anlığına yüzümü dönüp derin bir nefes aldıktan sonra katlı mektubu açıp tane tane okumaya koyuldum.

Değerli Arkadaşım İzgi,

14 Haziran 2003

Kaç yıl oldu görüşmeyeli? Neredeyse yirmi, değer mi? Umuyorum ki şimdi sen bu mektubu okurken hayatında mümkün olduğunca çok şey yolundadır -her şey demiyorum çünkü fikrimce bu durum hiç kimse için pek olası değer. Bunca yıldır dünyada neler neler değerdi; insanlar, nesnelere, meknlar ve o meknların ilerinde yaşananlar bambaşka şimdi.

Hatırlıyor musun, kken bizim evin bahçesinde babama gönderilen mektubu birlikte okumuştuk? O gün belki de ocuk Adil'den kalan en kederli anıyı barındırıyor. Van'daki akrabalarını ziyarete giden annemin vefat haberini, kavurucu bir yaz günü, okuduğumda nasıl yıkıldığımı belki o gün anlamamışsındır. Çok düşkün olduğum annemin yokluğu yaşamımı öylesine zorlaştırmıştı ki babamın kendi çapındaki çabalara hiç fayda etmiyordu. zerinden aşağı yukarı beş yıl geçtikten sonra dahi ocuk kalbim yaşadığı acıyı unutamıyordu. Tutunmaya alıştığım tek dal da bana onurumu zedeleyerek yüz çevirmişti, sonra hayat rüzgârıyla ağacından koparak uzak diyarlara uçmuştu. Yapabileceğim hiçbir şeyin kalmamış olduğu fikrine kapıldım uzunca bir süre. Hayatımın birkaç yılını bocalayarak geçirdikten sonra etraflıca düşünüp bir karar verdim. Daha önce kurmadığım hayaller kuracaktım; öğrenecek, çalışacak, bir hedefe varacaktım. Ümit ettiğim her şeye kavuşamadım elbette ama fena sayılmayacak bir üniversitede okudum, şimdilerde ise severek yaptđım bir işim var. Mektubuma cevap yazabilir misin bilmiyorum, yine de merak ediyorum. Sen neler yapıyorsun? Vardđın yerle varmak istediğin yer aynı mı?

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12. yk Yarışması

Elindeki mektubu kaleme alırken çeşit çeşit düşünceler zihnimde bir sağa, bir sola koşuyor. Bu mektubu neden yazdığımı soruyor olabilirsin. Hayatlarımızın bir hikâyeye olduğunu, o hikâyenin tüm unsurlarını çevremizdeki kişilerle bizim kurguladığımızı düşünüyorum. Benim öykümden de rol oynayan pek çok kişi var: annem, babam, dalına tırmanıp kendileriyle sohbet ettiğim ağaçlar... Sen de onlardan birisin, yol arkadaşımsın, adımın anlamdaşısın. Annemin vefatını biliyorsun, babamı da yakın zamanda kaybettim, diğer karakterlerim arasında ise doğrudan konuşabileceğim ve beni anlayacağına güvendiğim bir tek sen varsın. Ne acıdır ki ben de yavaş yavaş hikâyemin çözüm bölümüne geliyorum. Henüz erken olduğunu düşünebilirsin, her hastalığın dermanının bulunduğu günleri ben de görebilmek isterdim doğrusu. Hikâyem bitmeden bir zamanlar çok sevdiğim karakterlerimden birine derdimi dökmek istedim. Mektubunu yazdığım kalemi de kutunun içine bırakıyorum. Son kez yüz yüze konuştuğumuz zaman beni bir kalemle yaralamıştın, şimdi belki yaramın derinliğini anlamışsındır. Sakın içinde hüznün rüzgârları esmesin, amacım seni pişman ve mutsuz hissettirmek değil. “Söz uçar yazı kalır.” denir ya hani, ne kadar doğru. Sözlerin etkisi yüzleşebilirsen azalır, bir mektuptaki yazıyı ise kolay kolay silip atamazsın. Hikâyemin tesirini arttırmak için uçacak bir sözle ya da silinecek bir mesajla tamamlamak yerine onu başlangıcına da uygun olarak kalıcı bir mektupla sonlandırmak istedim. Umarım bu arzum gerçekleşen hayallerim arasında kendine yer bulur.

Mektuplarda ve hatıralarda görüşmek dileğiyle eski dostum...

Mektubu okumayı bitirince derinlere dalmış bakışlarımı tekrar pencereden dışarı çevirdim. Dolmuş gözlerimden usulca süzülen yaşlarla anlaşmışçasına sakın sakın yağmaya başlayan yaz yağmurunu seyre daldım.

HAYALLER VE SON

İlk ve son defa, nasılsın?

Bu mektubu yazmadan önce çok düşündüm. Çünkü pişmanlığımın üstüne yapılan bir hata olarak görüyorum bunu. Sana nasıl sesleneceğimi veya ne diyeceğimi bilmiyorum. Sen benim dünyamdın. Herkesten uzak, sessiz, saf özel bir yerimdin. Oysa sen bana hiçbir zaman o gözle bakmadın. Hep bir yabancıydım senin için, değil mi? Birkaç tesadüf bakıştan ibaretti. Peki, onlar gerçekten tesadüf müydü?

Seni ilk gördüğüm an sanki tanıyormuşum gibi hissettim. İlk görüşte aşk derler ya. O bir bakış ve histen ibaretti her şey. Bence bu da öyle başladı. O gün hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Sadece seni görmüş olmak bile yetiyordu bana. Bu koca dünyada beni anlayan birinin olması iyi hissettirmişti. Gözlerin, gözlerindeki o şeyi gördüm ben senin. Vücudundaki bıkkınlık bile kapatamazdı onu. Sen de bana tanır gibi bakıyordun. Biliyordum. Bu yüzden umudumu hiç yitirmedim. Kimi tanımak istesem bir cinayeti çözmeye başladığım bu yerdeki tek umudum sendin. Ama yapamadım. Korktum. Alacağım cevaptan ve bunun bütün dünyayı yıkacağından çok korktum. Daha sonraları korkmaktan korkmaya başladım. Ve aklıma sürekli sen gelmeye başladın. Girdiğim her kalabalıkta, okuduğum her kitapta, dinlediğim her şarkıda ve düşlediğim her hayalde. Hayalimde yaşadım ben geleceğimizi. Bu mektubu neden diye sormak için yazmıyorum. Sadece açıklamak istediğim birkaç konu var ve bilmen gerektiğini düşünüyorum.

Sana gerçekten teşekkür ederim. Benim için paha biçilemez bir deneyimdin. Benim her şeyimdin. Fakat her zaman ihtimallerin

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

heyecanı olarak kaldın. Bazen soruyorum kendime: Neden bu kadar sevdim seni? Neden bu kadar değer verdim sana? Sadece ikimize ait olan şeyler var gibi hissetmişim. Sadece ikimizin anladığı, sadece ikimizin bildiği... Keşke oyunlar oynamasaydık (oynamasaydım). Keşke kendime ve sana karşı dürüst olabilseydim. Zamanımız bitmeden önce yapabilseydim eğer...

Bugün İstanbul'dan dönüyorum ben. Eşyalarımın hepsini toparlayamadım ama uçağım bu akşam kalkıyor. Aslında bu şehri çok seviyorum. Kendimi bildim bileli burada yaşıyorum ve benim evim burası. Herkesin trafiğinden ve kalabalığından şikâyet ettiği bu şehirde ben kendimi hatırladım. Yeniden yaşadığımı hissettim. Değer vermeyi, sevmeyi, üzölmeyi, kazanmayı ve kaybetmeyi öğrendim. Ama bazen nefes almak gerekiyor. Geçmişten ve pişmanlıklardan kurtulabilmek için heyecanı ve sevinci de unutmak gerekiyor. Kaçışı olmayan bir bedel. Aşk buymuş demek ki! Bedellerden ibaretmiş. Bu yüzden aşk cesurların işi. Ben hep bir korkak oldum. Kaybetmemek için risk almadım. Üzölmemek için sevmedim. En büyük pişmanlığımı bu. Eğer buradan gitmezsem anılarımın peşimi bırakmayacağını biliyorum. Her ne kadar çok sevsem de seni, hislerimi öldürmek zorundayım. Daha önce de denedim ama sanırım zamanı değılmiş. Sence şimdi yapmalı mıyım?

Sen de seviyordun. Sen de benim gibi seviyordun hem de. Her şeyi verebilecek, her fedakarlığı yapabilecek kadar. Ama beni değıl. Onun yerinde olabilmek için nelerimi vermezdim bir bilsen. Peki, sen biliyor muydun neden sevdiğini? Bir sebebin var mıydı sevmek için? Yani onu ilk gördüğün an mı emin oldun? Veya 3 sene boyunca aralıksız düşledin mi onu? Okuduğun her şiirde, dinlediğin her şarkıda, girdiğin her kalabalıkta aklında mıydı? Ya da bazen onu hiç unutamayacakmış gibi hissediyor musun sen de? Ben hissediyorum çünkü. Ben bütün bunları hissederken sen adımı bile bilmiyordun benim. Tek bir sohbetimiz bile olmadı seninle. Seni görmeyen birine âşık olmak ne demek biliyor musun sen? Cevabını bildiğin fakat belki bir ihtimal olur diye sormaya devam ettiğin soruların olması? Ümitsiz bir şekilde umudun peşinden koştum ben.

O tren hiç gelmedi. O şans hiç verilmedi bana. Ben ise her sabah aynı saatte, aynı yerde o treni bekledim. Ne kadar saçma bir durum değil mi? Neden bekler ki bir insan gelmeyeceğini bile bile, imkânsız olduğunu göre göre? İhtimallerin heyecanıydı beni ayakta tutan. İronik bir durum.

Madem artık son ve kartları açık oynuyorum, bence tanışmanın vakti geldi. Birazcık kendimden bahsetmek istiyorum. Geçirdiğim son 4 sene hayatımın en zor zamanları oldu. Heyecanımın, isteklerimin, azmimin ve mutluluğumun yerini bambaşka şeyler aldı. Kendimi tanıyamaz olduğum zamanlarım bile oldu. O günlerden sonra hiçbir olayın güzel taraflarına odaklanmadım. Hep bardağın boş tarafını gördüm. Korkmaya başladım. Bir daha o kötü zamanlara dönmek için risk almamaya, adım atmamaya başladım. Çünkü o günler ya beni geriye döndürecekti ya da olduğum yerde öylece bırakacaktı. İşte aslında hayal kurmaya başladığım zamanlar tam o sıralardı. Belki hayal kurarsam en azından kendime ait bir yer oluşturabilirim diye düşünmeye başlamıştım. O kadar fazla hayal kurdum ki, o kadar fazla gelecek düşledim ki içinde hayat olan... Ama yetmedi. Ben ne zaman ileriye doğru bir adım atmaya çalışsam onlar beni hep daha da güçlenerek geriye çektiler, eskiye döndürdüler. Bunu fark ettiğim gün, kendimden kaçmaya başladığım gün oldu. Bir başlangıcı olduğunu fakat sonunun nereye gittiğini bilmeyerek çıktım bu yola. Ağaçtan düşmüş ve rüzgârda savrulan bir yaprak veya markette annesini kaybetmiş bir çocuğun çaresizliği yoktu üstümde. Göğsümde bir boşluk hissediyordum. Hiçbir şeye üzülememenin, sevinememenin verdiği duygusuz bir boşluk...

Sonra sen geldin. Bir anda, hiç sormadan... Anahtarlarımı çoktan kaybettiğim için bu gelişine engel olamadım. Ama iyi ki de olamamışım. Sen, bana beni yeniden hatırlattın. Kendimden parçalar buldukça aslında umudun hiç gitmediğini ve oralarda bir yerlerde beni beklediğini fark ettim. Senin de sorunların vardı. Babanla ve çevrenle yaşadığın problemleri anlamak zor değildi, her şey gözlerinden anlaşılıyordu zaten. Ama sen bunların seni yaralamasına izin vermiyordun. Ne olursa olsun istediğin şey için

mücadele etmeye devam ediyordun. Sana bu yüzden âşık oldum galiba. Mükemmel değildin, insandın ve gerçektin. Kaybolanlarla başladık biz. Kaybolanların geri gelmesiyle. Ama hala çok zor biliyor musun? Tam zamanını beklediğin o gecenin gelmeyeceğini bilerek şarkı söylemek, söylemeye devam etmek çok zor. Melodiyi biliyorum, sözlerin hepsi ezberimde ama eksiksin.

Yağmurda yürümekten de korkmuyordun. En çok sevdiğim yönlerinden biri buydu. Ne zaman yağmur yağsa insanlar ya şemsiye alırlar ya da o gün bütün planlarını iptal ederler ve evde otururlar. Onlar için bir engeldir yağmur. Senin için değildi. Ne adımlarını hızlandırırdın ne de dinlediğin müzikten vazgeçerdin. Yaşardın sadece. Bilmiyorum hatırlar mısın, senin için bir anı bile değildir büyük ihtimal ama bir okul çıkışı çok sağanak yağıyordu. Gelen otobüsler o kadar doluydu ki binmek mümkün değildi. Sonra seni gördüm. Yolun karşı tarafından yürüyordun. Metro ile okul arası çok uzun bir mesafe değil. Ben de yürümeye başladım. Seninle yürüyebilmek için. Hâlâ hatırlıyorum o günü mesela. Üstündeki montu, kulağındaki kulaklığın rengini, o her havada giydiğin klasik siyah beyaz ayakkabını...

Her okul çıkışı Taksim'e giderdin. O kadar gizli ve güzel yerlerini bilirdin ki Beyoğlu'nun, İstanbul'u sevmemek mümkün değildi. Ben seninle bu hayatı yeniden yaşamak istedim. Bir akşamüstü insek mesela Çukurcuma'dan aşağı doğru denizi görene kadar otursak, geç saatlere dek anlatsak birbirimize her şeyi, güvensek hiç sorgulamadan... Kötü mü olurdu? Birbirimiz dışında hiçbir şeye bağlı olmadan yaşasak... Hayat bizi nereye götürürse sabahında orada olsak... Ben bütün bu hayallerimde yalnızdım. Ama hep seni düşündüm. Hep seni yazdım. Hep seni dinledim. Bir daha kimseye karşı böyle hissedebileceğimi zannetmiyorum. İlk ve sonum olacaksın sen benim.

Yarın öleceğimi bilsem son kez ve hiç düşünmeden çıkar karşına konuşurdum. Anlatırdım bütün hayallerimi sana. Seni ne kadar çok sevdiğimden bahsederdim. Bana hissettirdiğin her duygudan, yazdırdığın her şiirden... Seni korkarak sevdim ben. Saf sevdim.

Beni sevmeyeceğini bile bile sevdim. Üç sene kim dayanabilir bu kadar? Üç sene kim her gün görmezden gelinmeye alışabilir? Kim bu kadar zaman olmayacak bir şey için her gün heyecanlanabilir? İçimdeki çocuk sevdi seni, küçüklüğüm. Hala seni gördüğüm zaman heyecanlanıyorum. Her ne kadar kaçıp unutmaya çalışsam da senin bir gelişine bakar bütün mazi. Bir sözünle, bir cevabınla şekillenir bütün gelecek. Belki de çok saçma buldun bütün bu okuduklarını. Zamanım varken de bu yüzden söyleyememiştin sana. Saçma bulup dalga geçersin diye. Keşke söyleseydim diyorum şimdi. Sonunda üzölmek olsa bile söyleseymişim. Yaşamayan daha acıymış çünkü. Peki ya olsaydı ne olurdu? Ya bütün bunları sana zamanında ve yüz yüze söyleyebilseydim? Seni dünyadaki her şeyden çok sevdiğimi sana itiraf edebilseydim sen de sever miydin beni? Aramızdaki bütün engelleri kaldırır mıydın? Gerçekten sadece birkaç tesadüf bakışmadan mı ibaretti yoksa her şey? Ben buna inanmıyorum. Bir şey vardı ve bunu ikimiz de biliyoruz. Ama artık bitti. Sen şimdi neredesin ve ben burada böyle...

Bunun da burada böylece bitmesi gerekiyormuş demek ki. Hiç başlamadan... Hâlâ içimde kalan ve seninle konuşmak istediğim binlerce soru var. İnanıyorum ki eğer gerçekten bir şey varsa yollarımız yeniden kesişecek. Belki burada belki de başka bir evrende... Ama şu an değil. Onca şey söyledikten sonra sana anlamsız gelebilir ama veda etmeden önce son bir soru sormak istiyorum sana: Bir hoş çakal kadar bile mi sevmedin beni?

YAZGI

Güneşin şiddetini hissettirdiği, soğuk havaların yalnızlığını çektiği dünyanın ücra bir köşesinde olan küçücük bir beldede doğdum. Adım Asaf. Atalarım asırlar önce zulümden kaçıp bu beldeye sığınmışlar. Asırlarca bu toprakları ekip biçerek hayatlarını sürdürmüşler. Babam da bu âdeti sürdürüp bize miras kalan toprakları işliyordu. Ergenlik çağıma girdiğimde babamla beraber tarlaya gitmeye başladım. Bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatırdı. Bazen anlamazdım, hata yapardım. Kızardı babam, istemezdi hata yapmamı. Haklıydı da onun tek çocuğuydum bu da omuzlarımın üzerinde büyük bir yük olduğu anlamına geliyordu çünkü asırlardır dedelerimin mesleği olan toprak işlemeyi sürdürebilecek tek varis benim. Babam omuzlarımın üzerindeki yükü bilirdi. Beni sürekli motive etmeye çalışır, yalnız bırakmazdı.

Ergenliğimin haylaz dönemlerinde bir gün babamla her zaman olduğu gibi tarlaya gitmiştim. Babamın başı hastalığından ötürü ağrımaya başlamıştı. O yüzden işleri bana emanet edip evin yolunu tutmuştu. Heyecanlanmışım, daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Gençliğin verdiği onaylanma isteği ile bana emanet edilen işleri elimden geldiğince iyi yapmaya çalıştım. İşlerim bitince evin yolunu tutup yürümeye başladım. Tam o sırada bir silah sesi çınlattı gökyüzünü. Alışık değildim bu çınlamaya, garipsemişim. Etrafıma bakınca sesin çocukluğumdan beri girmemin yasak olduğu tarladan geldiğini fark ettim. Merak etmişim. O tarlada ne oluyordu da bu ses gelmişti? O tarlaya gidip merakımı gidermeye karar verdim.

Vardığımda tarlanın yıllarca işlenmemiş bir halde olduğunu gördüm. Biraz daha yaklaşıncı kafamdaki korku ve kaygı; gözlerimi sulandırmış, bana dilimi ısırtıyordu. Ama duramıyordum, Merak boynuma tasma takıp beni arkasından sürüklüyordu. Tarlanın ortasında büyük bir sera vardı. Seranın üstünde değişik bir bayrak gözüme ilişti. Şaşırılmışım, daha önce böyle bir bayrak görmemiştim. Bayrağın altında genç askerler kol geziyordu. Askerin üniformasının kolunda da bana yabancı gelen o bayrak vardı. O askerlerin yurdumuzda ne işi vardı? Merak içinde bakarken bir el beni ensemden tutup yere atmıştı. Korku içinde kalkmaya çalışırken dedemin ak sakalını görünce rahatlamışım. Dedem beni elimden sertçe tutup eve kadar tek kelime etmeden götürdü. Geceyi derin düşünceler içerisinde geçirdim. Her fikir almış eline kılıcı, mızrağını saplıyordu düşüncelerime. Ne aklıma hâkim olabiliyordum ne de yüreğime.

Ertesi gün uyandığımda sabah namazını kılıp babamla tarlaya gitmek için hazırlandım. Hazırlandıktan sonra babam yanıma gelip bugün tarlaya gitmeyeceğimizi beni farklı bir yere götüreceğini söyledi. Sakince onu onayladım. Traktörle yaklaşık iki saatlik bir yol gittikten sonra büyük bir ovaya vardık. Ovada yüzlerce kişi düşünmeden sorgulamadan arı gibi çalışıyordu. Hayretle bakarken babam işaret parmağıyla bana bir yer gösterdi. Orada gözüme daha önceden gördüğüm o bayrak vardı. Sormama fırsat vermeden babam hemen konuşmaya başladı. O bayrağın çok büyük bir devleti temsil ettiğini, o devletin dünyayı sömürüp insanları köleleştirmek istediğini ve hatta devletimize çeşit çeşit iftiralar atarak tarım alanlarımızı ele geçirdiğini, karşı çıkanları öldürdüğünü söyledi. Babamın bu sözlerinden sonra duyduğum silah sesinin karşı çıkan bir köylünün idamı olabileceğini düşünmeye başladım.

Rüzgârın ulumasından başka sesin duyulmadığı bir gece yarısı, kapımız çalındı. Yatağımdan kalkıp kapıyı açınca simsiyah giyinmiş korkunç gözükten iki adam gördüm. Selam dahi vermeden benden babamı çağırmanı istediler. Saatin geç olduğunu daha

uygun bir zamanda tekrar gelmelerini söyleyince bana dik dik bakıp konunun acil olduğunu söylediler. Emir verir gibi konuşuyorlardı. İçten içe korkmaya başlamama rağmen bunu belli etmemeye çalışarak babamı çağırmaaya gittim. Babam dışarı çıkıp evin önünde onlarla konuştu. Ne konuştuklarını duyamıyordum ancak babamı tehdit ettiklerini babamın da karşı geldiğini görebiliyordum. Konuşmaları bitince babam öfkeyle eve girip bu gece olanları kimseye anlatmamam konusunda beni sertçe uyardıktan sonra yatağına geri döndü. Ertesi gün tarladaki işlerimiz bitince babam bana yalnız kalmak istediğini söyleyip beni eve yollamıştı. Eve vardığımda uykusuzluktan ve yorgunluktan olsa gerek sızıp kalmışım. Uyandığımda anneme babamın gelip gelmediğini sordum. Daha gelmediğini duyunca hafiften kaygılanmışım. Dedemle beraber babamı aramaya çıktık. Tarlada pederimi bulamayınca civara bakmaya başladık. Çok aramamıza rağmen onu bulamayınca dedem beni jandarmaya haber vermeye gönderdi. Üzüntünün sırtımdaki ağırlığına rağmen durmadan koşuyordum. Koşarken yolun kenarında babamın hasır şapkasını gördüm. Şapkayı yerden alıp kokladım. Babamın kokusunu bastıramamıştı ayrılık kokusu. Gözyaşları içinde dedemin yanına gidip şapkayı verdim. Sonra da geçen gece olanları anlattım. Dedem ise babamın kaçırıldığını, jandarmaya gitmeyip kaçakçıların bizimle iletişime geçmesini beklemememiz gerektiğini söyledi.

Elemle geçen iki günün ardından dedeme kanla yazılmış bir mektup geldi. Dedem mektubu alıp yüksek sesle evin ortasında okudu. Mektupta çok yüksek bir fidye karşılığında babamın serbest bırakılacağını, fidyeyi vermediğimiz takdirde babamın öldürüleceği yazıyordu. Dedem mektubu okurken gözyaşlarının yanaklarından süzülüp mektuptaki kana karışmasına engel olamamıştı. Bizim bu parayı karşılayacak servetimiz yoktu. Evdeki üç kuruştan, küçücük tarlamızdan başka neyimiz vardı ki bizim?

Anam, büyükannesinden kalan bileziği bozdurdu. Dedemle benim ise tarlamızı alacak birini bulmak için yürümekten ayaklarımız nasır

tutmuştı. Kime gitsek nafile! Aziz tarlamızı değersizleştirmekten, küçümsemekten başka yaptıkları bir şey yoktu. En sonunda ümitsizce evde otururken kapımız çalındı. Babamı tehdit eden o iki adam tekrar gelmişti. Tarlamızı almak istediklerini söylediklerinde umudumuz tekrar yeşermiştir. Şartlarını duyana kadar! Evimizi de istiyorlardı. Çaresizdik ya babamın canı ya evimiz alınacaktı. Mecburen kabul ettik.

Günler sonra dedeme yine kanlı bir mektup geldi. Mektupta parayı bir çantaya koyup şapkayı bulduğumuz yere bırakırsak babamın özgürlüğüne geri kavuşacağı yazıyordu. Ne istedilerse sorgulamadan yaptık, ettik. Sonra da sakatlığından ötürü avlanamayan aç bir kurt gibi oturduk, bekledik. Günler yavaş yavaş geçti mahkumunun eleminden tat alan bir cellat misali. Sonrasında bir jandarma eri kapımızı çalıp bizi karakola götürdü. Bizi dar bir odaya aldılar ve babamın naaşını gösterdiler. O anı anlatabilmek çok zor. Anamın yürek yakan feryatları, dedemin sessiz hıçkırışları, gardiyanların taşları parçalayan kuru bakışları... Babamın naaşını aldık, yıkadık, temizledik sonra da toprağa verdik. Babamın cenazesi de ölümü gibi sessiz sedasızdı. Yoktu kimsemiz Allah'tan başka.

Ailemi geçindirebilmek için şehre taşındım. Ne bana yöneltilen o hor bakışlar ne yırtık pırtık kıyafetlerim umurumdaydı. İki derdim vardı şu kısacık ömrümde. Ailemi geçindirebileyim bir de intikamımı alabileyim. O caniler sevgili babamı öldürüp üstüne bir de topraklarımızı, evimiz elimizden almış olabilir ancak onlar Nemrut'u öldürenin bir sinek olduğunu unutmuşlar. Her gün alırım elime kâğıdı, kalemi yazarım canilere mektubumu. Belki de hiç ulaşmayacak mektubum. Belki de kabre benimle girecek. Belki de budur benim en büyük intikamım.

GİZLİ MEKTUP

"Neden hâlâ gelmedi." Hanım Sultan'ın aklından bir tek bu düşünce geçiyordu. Güneş batalı çok olmuştu. "Ya yoldayken bulunduysa." Hanım Sultan bunu düşünmemeye çalışsa da bir korku kaplamıştı içini. O an cama bir taş çarptı. Balkona açılan kapının büyük, geniş sol kanadındaki işlemeli, kalın kadife perdeyi aralayarak dışarı çıktı. Gözleri karanlığa alışmamış olsa da ağaçların arasındaki ulağın silüetini gördü. Ulak, elindeki mektubu hızlıca Sultan'ın sarkıttığı küçük sepete koydu. Sepeti yukarıya çekerken neredeyse nefesi kesilecekti. Mektubu aldığı gibi göğsüne sakladı, sepetin içine az önce yere saçılan goblen işleme iplerini doldurdu. Bağrıışmaları duydu ve dışarı çıktı. Hanedanlık askerleri ulağın etrafına sarmıştı. Sultan ne yapacağını şaşırıldı. Yardım etmeye çalışsa başı belaya girebilirdi, ses çıkarmazsa ulağı orada öldüreceklerdi. "Hanım Sultan'ım lütfen içeri girin, başka tehlikeler de olabilir." Hanedanın en çalışkan, en dürüst askerlerinden olanın bu sözü karar vermesini sağladı. "Durun, onu sakın öldürmeyin!" diye haykırdı. Askerler ulağı yakalayıp yere yatırmışlardı. Askerlerden en yüksek rütbeli olan "Efendim babanız, hükümdarımızın kesin emri vardır; sınırlarımız içine izinsiz gireni gördüğümüz yerde öldürmeliyiz." "N'oluyor burada?" Vezirin sesiydi bu. Rütbeli asker, olanları anlattı. Vezir, "Madem Hanım Sultan'ımız öyle istiyor, öldürmeyin, zindana atın, bizzat ben ilgileneceğim." dedi ve hükümdarına haber vermek üzere yol ayrımından sola saptı, onları yalnız bıraktı.

Ahlat Şah, masanın baş köşesinde oturuyordu. Elli sekiz yaşındaki bu fetih aslanı bir haritaya bakıyor bir de vezirin nerede kaldığını

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

merak ederek kapıyı gözetliyordu. Solunda komutanı harita üzerindeki figürlerle planlar yapıyor, bir yandan da notlar alıyordu. Kapı tıklatıldı; Ahlat Şah, mağrur bakışlarını odada oturanların üzerinde gezdirdikten sonra "Gir." dedi. Endişesi yüzünden okunan vezir, içeri girerken büyük bir telaşla kendine çekidünden vermeye çalıştı. Göbeğinin büyüklüğü nedeniyle kuşağı durması gerektiği gibi durmuyordu. Hem toplantıya geç kalmış hem de Ahlat Şah'ın sözüne karşı gelip bahçede yakalanan ulağın zindana atılmasını istemişti. Yutkundu, Şah'ın ezici bakışları tarafından hapsedilmişti. "Hükümdarım..." diyerek olanı biteni anlatmaya başladı. Ahlat Şah aslan heykelinin başlarıyla süslenmiş, kumaş kısımlarının ipekleri parlayan koltuğun arkasındaki duvara asılı Acem halısına gözlerini dikerek dinledi. Kafasında, kızımın bu durumla ne ilgisi olabilir, sorusuyla salonu terk etti.

Hanım Sultan, annesini on yıl önce, on iki yaşındayken kaybetmişti. Annesine çok benzerdi; ince, uzun yapısını ondan almıştı. Altın sarısı gür saçları, kendisine bakını mest eden iri mavi gözleri, bembeyaz tenine serpiştirilmiş çilleri vardı. Ahlat Şah güzelliğine, zekasına, yeteneklerine hayran olduğu eşinin erken vedasından sonra tüm sevgisini biricik kızına vermişti.

Ahlat Şah, kızının odasına gitmek için merdivenlerden çıkarken ulak, dört askerle birlikte elleri bağlı bir halde geniş, bakımlı, görenlere huzur, güven ve rahatlık veren, gecenin karanlığında seçilemeseler de rengarenk açan güllerin yaydığı mis kokular eşliğinde bahçede ilerliyordu. Kılıcını almışlardı ama ayak bileğine bağlı küçük bıçağını görmemişlerdi. Sağında ona çok yakın yürüyen asker omuz hizasına geliyordu. Ellerini bağladıkları ince zinciri tutan asker önündeydi. Saraya girmeden evvel kaçmak için son fırsattı. Aniden sağ dirseğiyle yanındaki askerin çenesine vurdu, dizine hızlı bir tekme attı, canı acıyan asker inleyerek olduğu yere yığıldı. Arkasındaki asker hemen kılıcını çekti. Tam saldıracakken ulak eğilerek takla attı, askerin ayağına çelme takarak dengesini bozdu, asker tökezleyince elindeki zincirle kafasına vurdu ve askeri bir çuval gibi yere serdi. Tam o anda solundaki asker kılıcını ona doğru savurdu. Ulak, elini kaldırıncaya kılıcın demir zincirle buluşmasından doğan tiz bir ses duyuldu. Zincir kırılmıştı. Ayak

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

bileğine bağladığı bıçağı aldı ve solundaki askerin koluna saptı. Yüzüne sağlam bir yumruk attı ve asker bilinçsizce yere düştü. Kılıcını kınından çeken son askerin gözlerinde ümitsizliğin gölgesi vardı. Ulak, yerdeki baygın askerin kılıcını alıp saldırıyı karşıladı, sol elinde olan bıçakla askerin dizini yaraladı. Asker bir anlık dalgınlıkla kanayan bacağına baktı ve ulak kılıcının kabzasıyla kafasına vurup onu bayılttı. Gözleri, doğduğundan beri dostu, sırdaşı olan Gölge'yi aradı. Zeki, çevik, süratli, cana yakın; yüksek sağrı, dayanıklı ve gösterişli bir yapıya sahip, küçük burnuna inat geniş burun delikleri olan Endülüs atı Gölge, sahibinin cılız ışığını tanıyıp harekete geçti. Ulak, atını güneybatıya, Akbes Beyliği'ne dört nala sürdü. Gölge'nin vücuduna yakın, aşağıda bulunan, uzun, gür kuyruğu rüzgâra doğru yol alırken bir anda gözden kayboldu.

Uzun boylu, sert yürüyüşlü, geniş omuzlu Ahlat Şah tahtında otururken elindeki mektuba bakıyordu. Dolgun yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Kurşuni gözlerindeki kıvılcım neredeyse mektubu yakıp kül edecekti. Şah'ın hiddetinin ve dehşetinin neyle sonuçlanacağını merak eden Vezir ve askerler taş kesilmişti. "Gün doğumuyla birlikte sipahiler yola çıksın, Akbes Beyliği'nin iki oğlunu da getirin bana!" emri ürpertici sessizliği bozdu.

Akbes Beyliği, Ahlat Şah hanedanlığına bağlıydı. Beyliğin büyük oğlu Uçluğ, Ahlat Şah'ın biricik kızı Hanım Sultan için yanıp tutuşuyordu. Uçluğ 'un kardeşi Tenes ise Akbes Beyliği'nin topraklarını büyütüp bağımsız bir hanlık olmasının hesabını yapıyordu. Ağabeyinin Hanım Sultan'a yazdığı aşk mektubunu ulak kılığına girerek hanedanlığa götürdü fakat kendince bir plan yapıp ağabeyinin mektubunu kendi yazdığı mektupla değiştirerek planını uygulamaya koydu ve şunları yazdı:

Hanım Sultan'ım,

Size karşı çok derin bir saygı hissediyorum. Babam çok yaşlandı. Yaşım geldi, rüştüm yetti. Yakında Akbes Beyliği'nin başına geçeceğim. Kendi hanlığımı ayırmam, kendi beyliğimde at sürmem

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

gerekiyor. Babanız, Ahlat Şah' ı ikna etmeme yardımcı olur musunuz?

Akbes Beyliği' nin Oğlu

Tenes şehir kapısından içeri girdiğinde gün batmak üzereydi. Ağabeyinin mektubu cebinde duruyordu. Taht odasına yöneldiğinde kapıda uzun boylu ama çelimsiz, neşeli ama soluk benizli, kumral, elmacık kemikleri belirgin, ince dudaklı, kahverengi, derin gözlerle bakan Uçluğ "Babacığım ben tahta geçmek istemiyorum. Beyliğin geleceği için kardeşim Tenes'in tahta geçmesinin daha iyi olacağına inanıyorum." diyen ağabeyinin sesini duydu. Uçluğ, kardeşi Tenes'i görünce çok sevindi. İki kardeş babalarına saygılarını sunarak huzurundan ayrıldılar. Ağabeyi " Mektubu verebildin mi kardeşim?" deyince yüreğinin derinliklerinde pişmanlık duysa da "Verdim ağabey." dedi. Ağabeyinin yüzünde oluşan gülümseme bir anda Ahlat Şah'ın askerlerinin geldiği haberini almasıyla yarıda kaldı. Uçluğ şaşırmişti ama Tenes nedenini anladı. Kendilerini bekleyen sipahilerle birlikte saraya doğru yola koyuldular.

Ahlat Şah ile Hanım Sultan taht odasındaiken sipahiler Uçluğ ile Tenes'i getirdi. Ahlat Şah, diz çökerek kendisini selamlayan iki kardeşe kaşlarını çatmış, gözlerinden öfke fişkırın bakışlarıyla bakıyordu. Elindeki mektubu önlerine atarak "Demek beyliğinizin bağımsız olmasını, büyük bir hanlık olmayı istiyorsunuz. Senelerdir süren refahınızın bitmesini, güvenli yaşamanızın sona ermesini istiyorsunuz. Bu hadsizliğe kızımı karıştırmaya nasıl cüret edersiniz." Tenes bir anda "Şah'ım topraklarımızdan elde ettiğimiz geliri yıllardır vergi olarak size veriyoruz, buna son verip sınırlarımızı genişletmeyi istiyoruz." Uçluğ olanlara anlam veremedi. Mektubunda masum yüzlü, iyi kalpli, tatlı gülüşlü, biricik sevdiğine olan aşkını anlatmıştı. Uçluğ daha fazla dayanamayıp "Şah'ım ben kızınız Hanım Sultan'ı yıllardır seviyorum, cesaretimi toplayıp size söyleyemedim; mektubu bu yüzden yazdım." dedi.

Tenes, ağabeyinin gözlerinin içine utanarak baktı; üzgündü ve pişmanlığı onu eziyordu adeta küçülmüştü ve titreyen elleriyle ağabeyinin mektubunu Ahlat Şah'a verdi.

Can yoldaşım Sultan'ım,

Yüreğime sığdıramadığım sevgimi mektupla anlatmakta zorluk çekiyorum. Sizi ömrümün sonuna kadar sarsılmayan bir aşkla seveceğim. İçimi dolduran bu aşkı daha fazla gizli tutamayacağım.

Sonucu ne olursa olsun babanız Ahlat Şah'a anlatacağım. Sizi çok sevdiğimi unutmayın.

Akbes Beyliği'nin Kara Sevdalı Oğlu

Ahlat Şah, mektubu okuduktan sonra kızına dikkatlice baktı. Kızının telaşlı halinden her şeyi anladı. İçindeki aşk ateşi, bu genç yürekte saklı kalan sırrı açığa çıkarıyordu.

Uçluğ, canı kadar sevdiği kardeşinin ihaneti karşısında yıkılmıştı. Bu genç ömründe kendisini bu kadar yaralayan başka bir şey olmadığını düşünerek Tenes'e ateş saçan gözlerle baktı. Tenes hatasının farkındaydı; başını öne eğerek "Üzgünüm!" diyebilirdi ama ağabeyinden bir cevap alamadı. Hanım Sultan, babasının kararını bekliyordu. Ahlat Şah gözleriyle Uçluğ'u işaret etti. Hanım Sultan soruyu anlamıştı, hemen kafasını salladı. Ahlat Şah, "Uçluğ, kızımın evlenmene izin veriyorum." dedi. Uçluğ'un yüzü gülüyordu ama kendini yarım hissediyordu. Çünkü hayatı boyunca en güvendiği insan onu beklemediği yerden vurmuştu.

Hanım Sultan'la Uçluğ birlikte yaşayacakları o mutlu hayata adım atarken Tenes hayatının sonuna kadar vicdanının kafesinde kendi cezasını kendine çektirecekti.

SİYAH ZARF

Her gece olduğu gibi bu gece de en az diğerleri kadar meşum geçmişti benim için. Muttasıl akan düşüncelerimden biri, belki de en hafifi, ay ve yıldızların bu karanlık çarşaf içinde yeterince parlamadıkları ve her ne kadar çabalasalar da asla yeteri kadar parlamayacaklarıydı. Çünkü bu karanlık, adeta bir kıyamet gibiydi. Kara, kapkara bir kıyamet. Bu kıyameti düşündükçe kanım çekiliyor, gözlerim körleşiyor ve bir nevi abuli nöbeti geçirmeye başlıyordum. Bedenim düşüncelerimden sıyrılmak için bana uykuya dalmam gerektiğini hatırlatıyor ben de bu emri yerine getirerek müzmin düş yolculuğuma başlıyordum.

Nihayet sabah olduğunda beni uyandıran şey ne üzerime doğan parlak ve hayat dolu güneş ne bu aydınlığın getirdiği masmavi, sonsuz gök denizi ne de meserretli cevval kuşların hayattan aldıkları keyfi anlattıkları şarkılarıydı. Beni uyandıran şey küçük, iğrenç, leş kokulu bir farenin cılız ve titrek sesiydi. Bu, fareyi ilk görüşüm değildi ancak yine de ilk defa görmüşçesine tiksiniştim ondan. Aslında, gördüğüm fareler içinde beyaz kürkü ve narin kuyruğuyla şüphesiz en güzel olanıydı. Bu güzelliği, onu öldürme ihtirasımı daha çok kamçılamıştı. Yataktan kalktım ve sabah ataletiyle o yaratılış garibesini aramaya koyuldum. Çok geçmeden gözlerim onun solgun gözlerine takıldı. Bunu fark etmişçesine aceleyle kaçışmaya başladı. Ona ulaşmak için adımlarımı hızlandırdım, ama daha önce de olduğu gibi yetişemedim. Fareyi elden kaçırmamın

verdiği üzüntü ve yalnızlığın hissettirdiği iptidai boşluk içinde mutfağa gidecektim ki kapının çaldığını duydum.

Münzevi olmamama rağmen pek fazla dostum olduğu söylenemezdi, komşularıyla ilişkim vasatın altındaydı, akrabalarımıyla çok uzun zaman önce konuşmayı kesmiştik. O vakitten beri hiç kimseden ne ses ne seda çıkıyordu. Ailemden geriye kalan tek kişi birkaç ay önce cepheye gitmiş olan oğlumdu. Bu yüzden kapıdaki yalnızca o olabilirdi.

Oğlumun yanık tenini, zarif bakışlarını ve o utangaç gülümsemesini özlemiştim. O daha iki yaşındayken annesi ölmüş, Tanrı bir sebepten ikimizi hayata karşı yalnız bırakmıştı. Karım öldükten sonra bu acıyla nasıl yaşayacağımı, ne yapacağımı bilememiş ve oğlumuzun getirdiği böylesine büyük bir sorumluluğu üzerime alıp alamayacağım konusunda epeyce düşünceli dahası kederli günler geçirmiştik. En nihayetinde Tanrı'ya kalbimi açmış, ona her şeyi anlatmıştım. Onun beni bu yeis vaziyetinden kurtaracağına inanmış ve oğlumuzu koruması için yalvarmıştım. Tanrı da bu yalvarışlarımı en başından beri duymuş olacak ki oğlum bana yine sağ salim geri getirmişti. Oğlum tekrar görebilecek, ona sarılabilecek ve onunla sohbet edebilecek olmanın verdiği sevinçle yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşmişti. Heyecanla, çarçabuk kapıyı açmıştım.

Kapıda beklediğimin aksine kimsecikler yoktu. Etrafa bakınmış ancak hiçlikten başka bir şey görememiş ve sessizlikten başka hiçbir bir şey duyamamıştım. Yüzümdeki kocaman gülümseme yerini yavaş yavaş ani bir kedere bırakmaya başlamıştı ki tam o sırada yerde siyah bir zarf görmüştüm. Nereden gelmiş olabileceğini düşünmeksizin hızla zarfı almış ve kuşkuyla açmıştım. Zarfın içinde buruşuk bir mektup vardı. Mektupta oğlumun el yazısıyla şu sözler yazılmıştı: “Baba, ben iyiyim. Tanrı bizimle.” Kâğıdın kalan kısımlarıysa göz korkutucu, sonsuz bir ölüm beyazlığı içindeydi.

Oğlumdan ansızın gelen ve kimin getirdiği belli olmayan bu kısacık mektup hakkında ne düşüneceğimi bilmeksizin bilinçsizce yalpalaya yalpalaya salondaki kanepeye oturdum. İçimde oğlumdan bir haber almanın getirmiş olduğu tarifsiz sevinç vardı elbet ancak bu mektubu bana kimin ulaştırmış olabileceğini ve neden bana kendini göstermek istemediğini düşünmeden de edemiyordum. Zihnim bu sessiz hengameden yorgun düşmüş olacaktı ki farkında olmadan uykuya dalmıştım.

Gece yarısı, içeri giren rüzgârın verdiği ürpertiyle uyanmıştım. Gün boyu hiçbir şey yapmamama rağmen her tarafım bütün gün içkence görmüşçesine acıyordu. Kendimi biraz olsun iyi hissetmek için oğlumun mektubunu sineme bastırmak istemiştim. Ellerimle etrafı yoklamış ancak mektubu bulamamıştım. Yere düşmüş veya rüzgârdan uçmuş olabileceğini düşünerek dikkatlice etrafa bakmış; mektubu bulamadığım her saniye nabzım daha çok hızlanmıştı. Nihayet telaş bütün benliğimi kaplamıştı, kalbim olması gerekenden çok daha hızlı atıyor, vücudum cehenneme girmişçesine kasıp kavruluyor, nefesim göğüs kafesime hapsolmuş gibi, kendine dışarıya çıkacak bir yol bulmaya çalışıyordu. O kara zarf üzerime gece gibi çökmüş resmen beni boğuyor dahası beni öldürmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. O sırada kolumda belli belirsiz bir acı ve uyuşukluk hissettim. Gözlerimin gördüğü en son şey o lanet farenin zafer edasıyla parlayan gözleri ve sonrası derin, sahipsiz bir karanlık idi..

Uyandığında etraf karanlıktı, üstümdeki uyuşukluk halinin yavaş yavaş bedenimi terk etmeye başladığını hissediyordum. Ani bir refleksle ayağa kalkmaya çalışmış ancak bileklerimde, beni geriye doğru çekerek özgürlüğümden alıkoyan o gaddar metal parçacıklarının soğuk dokunuşlarını hissetmiştim. Bilincim tam olarak yerine gelmemiş olmasına rağmen dışarıdan duyduğum sesleri az çok anlayabiliyordum. Bir erkek sesi, öfkeyle haykırarak:” Aylardır sana şu adama, oğlunun mektubunu okumaman gerektiğini öğretemedim! diyordu. Bu tehditkâr sesin

ardından gelen cılız ve titrek kadın sesiye tepkisizdi. Yalnızca “Müsaadenizle, hastanın ilaçlarını vermem gerekiyor,” demekle yetindi.

Kapı açıldığında yüzüme vuran yapay ışıkla irkilmiş ve huzursuzluk duyarak yerimde kıvrınmaya başlamıştım. Beni bu halden kurtaran “Sakin olun lütfen,” diyen beyaz önlüklü, solgun bakışlı hemşirenin sesiydi. Aklımdaki tek şeyi sordum ona, “Mektup” dedim. “Mektup nerede? Onu bana okur musun?” Hemşire yavaşça cebinden o siyah zarfı çıkardı ve okumaya başladı.

Son satırları da okumayı bitirdiğinde dünyam başıma yıkılmıştı. Mektupta oğlumun öldüğü yazıyordu. İnanamamıştım, gözyaşlarım fütursuzca akmaya başlamıştı, sessiz hıçkırıklara boğulmuştum. Bakışlarım donuklaşmış, vücudum istemsizce buz kesmişti ki bana çok uzaktanmışçasına gelen bir çift sözle hayata dönüvermiştim. Hemşire kız “Tanrı yanımızda baba,” deyip elimi tuttu.

MEKTUP

Titreyen ellerle yazı masamın başına oturdum. Tiftiklenmiş saman kâğıdını saran buruk küf kokusu, yer yer sökük keskin kat yerlerini çevreleyen kırmızı işlemelerini ve çatlak mührünü gölgeliyordu. Sızlayan burnumu, ani bir iğrentiyle çektim, alnımdaki birkaç yılgın kırışıklık hışımla kıvrıldı. Ellerime aldığımda peynir gibi ufalanmasından veyahut o pis kokusunun ebediyen üstüme sinmesinden korkuyordum belki de... Belki de yılların omzuma yüklenen ağırlığı altında bilinçsizce beklentilere kapılıyor, bencillik ediyordum; iki yüzünde de aradığım şeyi bulamamış olacaktım ki olduğu gibi atmıştım öteme, şimdiyse temas etmekten dahi kaçırıyordum. Daracak odamın duvarlarında durmaksızın gezdirdiğim gözlerim, tıpkı bir yaprak gibi incecik dokusuna her çarptığında nedensizce kısılıyor, yaşarmadan önce olur gibi kızarıyordu.

Sonraları gözüm yine o sandığa takıldı; kalın yığma duvarlardaki derin oyuklardan sızıp döşemenin donuk parçalarına düşen ışıksal hâlelere, güçsüz kemiklerimin baskıladığı gergin sırtıma değen hasır gömleğe, genzimi yakan acı bir kuruluğun yaşlarımı harlayışına, bir anda gelen kesik ve bıçkın hıçkırıklarına, gözlerime mil çeken hatıratın serzenişine, depreşen kuyularda karalara boğulmuş bahtsız gençliğime... Bir yerlere dalıp gitti bakışlarım. Öyle sıkı çattım ki kaşlarımı, buruşan alnımdan keskin bir acı yayıldı şakaklarım, yapma renkleri soldu, bozuldu dünyanın; böğrüme sapan saçmalar varmışcasına acı içinde iki büklüm

oldum; aciz boynum yavaştan öne eğildi, umarsızca bıraktım omuzlarımı aşağıya, ardından çöktü bedenim... Kuruyan bir mayıs böceği gibi büzüşüp bir yumak kadar toplanarak göçüverdim. Gergin gözlerim ardına kadar kocaman açıldı, sayıklar gibi oldum, tek bir noktaya diktim ufak yuvarlarını... Mektuba çevirdim yüzümü birden, başım gitgide yaklaşmaya başladı limoni meyaline. Zarfı açmak için doğruttum kollarımı, tezcanlı ellerim kendiliğinden ilerledi. İşte gözlerimin önünde, ellerimdeydi zarf, beklediğimden daha ağırdı, ruhsuz ve kötücüldü mayası. Tutması dahi külfetliydi, gececil bir kısrak gibi soluğumu tüketen, içten içe beni boğan bir kurum ve is yoğunluğuyla bezenmişti. Ateşlenen başımdan soğuk soğuk terler dökülmeye, göğsümdeki yara sancımaya başladı. Yerimde hafifçe doğrulurken daha bir kuvvetle sarsılmaya başladım, sıkı sıkıya sarıldım sonunda zarfa; ayaklarımın altından yer gittikçe çekilir, etrafımı saran tekinsiz boşluk kararıp silikleşirken yine bırakamazdım onu, düşmemeliydi sonsuzluğa, kayıp gitmemeliydi ellerimden... Bırakamazdım onu, ne şimdi ne sonra, belki de hiç... Şimdi değil, üstelik hiçbir zaman... Onu ne açabilirdim ne de sanki mümkünmüş gibi tasasızca bir kenara atıp gidebilirdim...

Düşüncelerimin ağırlığı üstüme çullanıp da bir anlığına varlığını unuttum; sonraları silikleşince sanrılarım, bakışlarım yeniden zarfa ilişti, şimdiye kucağımda daha da bir devleşmişti sanki; yaşlı ve bucaksız toprak kadar kuruydu narin kâğıdı, birinden saklamalıymışım hissine kapılıp parmaklarımla delercesine tuttum kenar köşelerinden. Oysaki en ufak bir zarar vermekten çekiniyordum, yırtılmasından, yok olmasında n, sonsuzlukta kaybolmasından, yine... İyice böğrümüne bastırdım kalın zarfını, sımsıkı kavradım gücüm elverdiği müddetçe, tüm varlığımla, kuvvetimle... Onunla bütünleşmek, bir olmak, varlığını hazmetmek istermişçesine yumdum gözlerimi; meçhul bir karanlıkta içime akan yaşlarım derin, içten sarsılışlarla oluk oluk döküldü gözlerimden, ağladım. Belki de saatlerce, gündüz geceye düşerken asırlar misali geçen uzunca bir vakit... Ağladım.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

BEKLENMEDİK BİR MEKTUP

Soğuk bir kış günü... Birkaç gün önce başlayan kar yağışı, hızını kaybetmeden nasıl başladıysa öyle devam ediyordu. Sönmüş sigara izmaritinde beliriveren griliğin rengindeki tül perdenin ardından karların gökyüzünden inişi, tepesi ışıldayan bir elmas parçası gibi gözüküyordu. Cam kenarındaki süt rengi mermerde birkaç avuç dolusu kar birikmiş, tepe hâlini alıvermişti. Daha da büyüyeceğe benziyordu.

Kendi vücudunu her ne kadar kalın kıyafetler ile sarıp sarmalamış olsa da dışarıdaki tipinin gazabına uğramış, birkaç gündür hasta bir hâlde yatmak zorunda kalmıştı. Cumartesi sabahı boğaz ağrısıyla başlayan rahatsızlığını hafife almış, geçer zannıyla işlerini bir an önce bitirmeye odaklanmıştı. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı, ertesi günün sabahı uyanır uyanmaz bütün vücudunu yatağa yapışmış vaziyette buldu, üstelik termometrenin metal kaplaması otuz dokuz sayısını gösteriyordu. Yüksek ateşin beraberinde getirdiği titreme, yorgunluk ve mide bulantısının yanına bir de öksürük eklenince durumun ehemmiyetini kavradı ve tek çareyi sıkı bir şekilde dinlenmekte buldu.

Tarih 13 Ocak'tı, çetin geçen kış günlerinin bir tanesinin daha içindeydi. Birkaç aydır ailesinden ayrı yaşadığından oldukça yalnızdı. Ev-okul-iş üçlemesinden başka bir şekilde günü dolmuyor,

akşam eve geldiğindeyse kasvetli bir yalnızlıkla baş başa kalıyordu. Bu iki ay önce tuttuğu ufak, biçimsiz, pis ruhlu apartman dairesi çok da yaşanılır gibi olmasa da ucuz fiyatından dolayı tercih etmişti. Keza işine ve okuluna da yakın konumdaydı. Ulaşım açısından eskisi gibi saatlerce yürümüyor, sabahın horoz ötmez saatlerinde kalkmak zorunda kalmıyordu. Esasında bu kasvetli evin kendisine şans getirdiği söylenebilirdi; hayatını düzene koymaya başlamış, uzun süredir beklediği bir firmadan kabul alıp kariyerini yola koymuştu. Bu son hastalık süreci istisna sayılırsa gayet güzel bir yaşama kavuşmuş denilebilirdi.

Bu raylarını koyduğu hayattaki tek eksiği, bir noksanlığı, yalnızlığıydı. Taşındığı konum itibariyle ailesinden ve tüm dostlarından uzaktaydı, onlarla görüşmesi pek mümkün olmuyordu. Doğrusu yoğun tempodan dolayı ne komşularıyla ne de yerel esnafla tanışabilmişti. Şöyle kendisine uzanacak sıcak bir kol, dertlerini dinleyecek bir kulak, iki yana gülümseyen bir dudak... İhtiyacını bilse de elde etmesi mümkün değildi. Her akşam eve geldiği zaman kendisinden başka kimsenin olmayışı, evin duvarlarından yansıyan tek sesin kendi sesi olması, gece yatmadan hırsız korkusuyla kapı deliğinden dışarı gözetlemesi... Yeni hayatı bu şekildeydi. Şimdiyse şiddetli bir hastalığa tutulmuş, yatağı başında kıvrandır olmuştu. Zihni sıkılmış, ruhu bunalmış, kalbi yorulmuştu; şiddetli öksürükler de cabası...

Üstündeki turuncu puantiyeli, oldukça kalın battaniyesini üstünden attı; ev terliklerini ayağına geçirdi, ilacını almak için mutfığa bir bardak su almaya gitti. Kısa bir süre sürahiye bulamamış olsa da dün gece yatak odasına koyduğunu hatırlayıp mutfaktan ayrıldı. Bu üç adımlık mutfak-yatak odası arası mesafenin ilk adımını atar atmaz evin kapısının tokmağı üç defa çınladı, kapı arkasından boğuk bir ses geliyordu:

-Hanımefendi, evde misiniz acaba?

Sesinden apartmanın kapıcısı olduğunu anladı-niye rahatsız edildiğini anlamasa da- bekletmeden kapıyı yavaşlayan bir ivme ile açtıverdi. Kanlanmış gözlerini, sümük akmaya devam eden burnunu ve halsiz suratını saklamaya çalışarak hırıltılı bir sesle yanıtladı:

- Buyurun beyefendi, ne oldu?

- Hanımefendi bu sabah size bir mektup geldi.

Bir mektup! Uzun olduğunu düşündüğü hayatında yıllardır bu kelimeyi kullandığını hatırlamıyordu. En son birisine yazdığı mektup, seneler öncesi bazı şehir arkadaşlarına yazdıklarıydı ve o zamandan şimdiye kadar mektuplarla hiçbir işi olmamıştı. Taramamış olduğu uzun saçlarını geriye atarak şaşkın bakan bir çift gözle sordu:

- Mektubun bana geldiğine emin misiniz? Ben kimseden mektup beklemiyordum.

- Evet, adres tam olarak sizin ev adresiniz. Zarfa da tükenmez kalemle isminiz yazılmış. Buyurun, kendiniz görün.

Denildiği gibi gerçekten de kendisine gelmiş bir mektuptu, hâlâ durumu kavrayamamış olsa da kapıcının kendisine uzattığı mektubu düşürmemeye özen göstererek sıkıca tutup aldı.

- Kusura bakmayın, bana mektup geleceğini hiç beklemiyordum. Bir de hasta olunca pek sağlıklı...

- Lafı mı olur! Hiç sorun değil. İnsan en güzel hediyeği en beklemediği anda almış, derler.

- Herhalde dediğiniz doğrudur. Neyse, teşekkür ederim size. İyi günler.

- Size de iyi günler.

Kapıcının merdivenlerden uzaklaştığını görünce tahta kulplu demir yığınının hızlanan bir ivme ile itti. Oluşan ses, evin zemini sallamaya yetmişti fakat heyecanından bunu önemsemiyordu. Göz yuvarlağını fayans zemine dikmiş, sadece bakıyordu. Öylece bir dakika kadar bekledikten sonra gözünü tavana kaldırdı, birkaç saniye daha ne yapacağını sorgular vaziyette bekledikten sonra içi içine sığmayacak bir vaziyette salonda uzanmış olduğu kanepeye geldi. İçindeki yünün darmadağın olduğu yastığının buruşmuş kılıfını elleriyle okşar şekilde düzeltti; yere düşürdüğü battaniyesini alıp dizine kadar çekti; avucundaki zarfı bir ayağı kırık, aile yadigârı, kahverengi sehpaye koyuverdi; kapanmakta ısrarcı gözlerine onay vererek başını aşağı indirdi ve zihnini dinlemeye çalıştı.

Bir mektup... Kim tarafından, hangi amaçla gönderildiğini bilmediği bir kâğıt parçası... Üstelik kimseden bir mektup beklemediği şu kıvrınır vaziyette olduğu hasta zamanında... Belki yanlış adresle teslimat buraya yapılmıştır, alıcının da ismi kendisiyle aynıdır; tesadüf ya, olmaz değil. Bir ihtimal şaka amaçlı insanların evine mektup gönderip heyecan arayan bir gencin gönderdiği zarftır; imkânsız mı, değil. En olası ihtimal ile... Zihnindeki düşünce bulutlarından bunalmış vaziyette kendine geldi, sehpaye koyduğu zarfı yapıştırıldığı yerden dikkatlice açtı. İçerisindeki kâğıdı alır almaz okumaya başladı.

Biricik Hande'm,

Doğrusu bu yazdığım mektubun kurallara uyup uymadığından habersiz bir şekilde kaleme alıyorum. Kulakları çınlasın lisedeki edebiyat hocam “mektup” konusunu işlerken sırtır vaziyette “Hocam ben kimseye mektup yazmayacağım, benim işime yaramayacak.” diye bir cümle ağzımdan çıkmıştı. Şu an, cuma günü saat akşam sekizi yirmi iki geçiyor, bu mektubu hayatta değer verdiğim tek insana yolluyorum. Hatalarımın affına sana sığınıyorum. Laf gevelemem bir kenara dursun; tüm içtenliğim ile soruyorum ki, nasılsın? Nerelerdesin? Ne yapmaktasın? Neler

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

yaptın? Bana bir bir anlatmanı dondurma yiyeceğine dair annesinden söz almış ufak bir çocuk sabırsızlığıyla bekliyor olacağım.

Ve ben... En son senle görüştüğüm 25 Ekim tarihinden beri İstanbul dışında olan ben... Yaklaşık iki hafta içerisinde İstanbul'a dönüyorum; şirketin istediği tüm analizleri, hesaplamaları, araştırmaları bitirmiş vaziyette şubat ayı başlamadan dönmüş olacağım. Doğum günü çocuğunun hediye paketlerindeki kurdeleyi her açtığı andaki gülümsemesi şeklinde ayrılma günümü bekliyorum. İzin alma fırsatım olsaydı mutlaka gelecektim fakat... İş süreci resmiyete dökülünce sürecin sonuna kadar burada kalmak zorunda kaldım.

Üç ayı aşkın vakittir seninle konuşamıyor, muhabbet edemiyor olmam o kadar canımı sıktı, o kadar hüzünlendim ki doğrusu tahmin edemezsin. Ben de seni anımsamak uğruna yıllar önceki ilk buluşmamızı aklıma getirdim. Bilmem hatırlar mısın fakat ben kendimi kalemi elime almışken tutamayacağım, madem bahsettim yazayım ben de.

Yılına hatırlamamakla beraber... 7 Kasım sabahı, saat yedi-sekiz civarı... Hafta sonu yeni bitmiş, pazartesi günüyle hafta başlıyor. Bir önceki gün akraba düğününe gitmemden mütevellit çok yorulmuş bir vaziyetteydim. Saatlerce ayakta yürümek zorunda kalmıştım, üstüne bitirmem gereken deli saçması ödevler... Doğrusu bugün bile bunalıyor bu sahne. Pazartesi günü gergin ruh hâliyle bindiğim otobüs de beni üzmemek adına(!) tıklım tıklım dolmuş, ben şoförün yanında ayakta durmaya çalışıyorum... Tam bu vaziyette iken ben öfkemi otobüsteki insanlara bakarak sindirmeye çalışıyorum; bakışlarım insandan insana sıcıyor, bir türlü sabit kalmıyor... Birisine bakıyorum ki o da bana bakmakta; yüzünde sıcacık gülümsemesi ile, gözlerini doğrudan gözüme getirerek bakıyor... O anın sıcaklığını hala kalbimin bir yerinde hissedebiliyorum; gülümsemem öfkemi dindiriyor, içimdeki kaskatı

buzulları eritiveriyor, ardından ben de gülümseme ile sana bakakalıyorum ...

Daha sonra otobüste karşılaştığımız vakitte ben tanışma faslını geçirdikten sonra konuşacak konu bulmak için havadaki buhardan, topraktaki azottan (çok önemliymişçesine) bahsederken sen hep ilgi içinde beni dinliyor, sorular soruyorsun. Birbirimize ısındıkça okul dışında buluşuyoruz ve uzun muhabbetlere dalıveriyoruz. Bir süre sonra birikimlerimizi birbirimizle paylaşıyoruz. Sen bana edebiyatı sevdireyorsun, öykü yazmamı sağlıyorsun; bense sana tarih ve felsefe anlatıyor, satranç oynamasını öğretiyorum. Bilgi gerçekten de böyle olsa gerek; azalmak bilmeyen, sürekli çoğalan bir hazine...

Böylece haftalar, aylar, yıllar geçiveriyor. Zaman nehirden akan su misali, elde tutmak ne mümkün! Fakat şunu tüm varlığım üstüne yemin ederek söyleyebilirim ki seni her tanıdığım saniyede, konuştuğumuz her anda anladım ki bu hayatta ancak sana âşık olabilirim. Senin de benimle aynı düşünceyi paylaştığını bilerek gülümsüyorum bunları yazarken. Tüm bunlar bir kenarda dursun, adresini aramak için çok yoğun çaba sarf etmem gerekti. Daha önce belirttiğim gibi burada hiçbir şekilde ulaşım mümkün değil -iki gün önce açılan postane haricinde-. Postanenin açılmasıyla kâğıt aldım ve şimdi de bu mektubu yazmaktayım. Şunu da söylemeliyim ki burada birkaç hikâye yazdım, gelince hepsini sana göstereceğim, o yüzden hazırlıklı ol.

Son olarak diyeceğim şudur ki senden mektup bekliyorum çünkü iki hafta daha böyle kalabileceğimi düşünmüyorum. Zarfın arkasına postanenin adresini yazdım, unutmaya diyerek de tembihlemiş olayım, görüşmek üzere.

Seni Seven Yusuf Adlı Biçare

Mektuptaki her kelimeyi okuyuşunda gözünde biriken yaşları biraz olsun tutabildi, mektup biter bitmez ise artık kendini daha

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

fazla tutmayıp aralıksız bir şekilde ağlamaya başladı. Yaşlar avucunda tuttuğu zarfın kartpostal tarafına geliyor, damlalar akın halinde yumuşak kâğıdı ıslatıyor ve ıslatıyordu. Kapıcı doğru söylemişti, en beklemediği anda hayatında aldığı en güzel hediye almıştı: sevgi dolu yazılmış bir mektup. Kelimeyi birkaç kez tekrarladı; mektup, mektup, mektup... Öyle ki yıllardır kendisi için oldukça işlevsiz olan bu kelime bugün imdadına yetişmiş, can kurtarıcısı olmuştu. Şimdi ise yapılacak çok önemli bir iş vardı: Bir dolma kalem bulmak.

Soğuk havaya ve hasta haline aldirmaksızın sıkı bir şekilde giyinerek çevredeki kırtasiyelerden bir tanesine gitti fakat dükkânın girişindeki “Kapalı!” yazısı, kar yüksekliğinin yarım metreyi bulduğu bu hava koşullarında hiç de açık bir dükkân olduğunu düşündürmüyordu. Bu bulanık düşüncüyü önemsemeyerek yoluna durmaksızın devam etti. Bir kilometreden fazla yürüdü, botlarıyla kar çukurlarını deşmek zorunda kaldı. Sonunda bir tane büyük bir milyoncu buldu, tereddütsüz biçimde içeri girdi. Üç katlı büyük mağazada ihtiyacı olup da bulamayacağı tek bir eşya yoktu fakat bununla ilgilenmiyordu; okul gereçlerinin satıldığı ikinci kata çıktı, bir köşede hizalanmış olan çeşit çeşit kalemleri gördü, bir tabureye oturup incelemeye başladı.

-Hanımefendi, dükkanımız kapanmak üzere. Acele ederseniz iyi olur.

Bu ses, kendisine biraz şaşkınlıkla ve heyecanla bakakalan mağaza personelinden geliyordu. Ansızın gelen bu ses ile irkilmiş olsa da yanıtladı:

-Hemen geliyorum, sizi bekletmeyeceğim.

Çoktandır karar kılmış olduğu dolma kalemi parmaklarının arasına alıp alt kata indi, gökyüzü lacivert tonlara boyanmıştı ve gerçekten de saat çok geç olmalıydı. Kasa başında duran dükkân sahibini gördü ve kalemi için kasaya ilerledi.

-Hanımefendi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama... Çalışanlarımın dediğine göre dükkânda iki-üç saattir köşede oturmuş, sayısız kalemi incelemekle meşgulmüşsünüz. Üstelik başka hiçbir eşyaya dokunmadan... Sağlığınız iyi mi yani?

-İyiyim bir sorunum yok benim.

- Peki karışmak gibi olmasın da... Bu sayısız uğraşla bulduğunuz kalemi niçin alıyorsunuz?

- Birisine mektup yazmak için aldım.

- Çok değerli biri olsa gerek, en azından öyle anlaşılıyor.

- O birisi, benim için en değerlisi.

Kar yağışı durmuş; hava, üstüne sıcaklık ceketini giymişti. Yine de dönüşü için gitmesi gereken uzun bir yol vardı önünde, pek uzun...

Eve vardığı ilk anda bedeni ve zihni arasındaki çatışmaya taraf olmaya çalışıyordu. Saatlerin yorgunluğundan uyumak mı, kalemi alıp cevap mektubunu yazmak mı? Fazla düşünmeden temiz bir kağıdı sehpayı koyup mektubunu yazmaya başladı.

MEKTUP VE SEBATIN MEYVELERİ

Çiçekçi'nin gözünden :

Bugün yanımdan geçip gitmemişti hızlı adımlarla, biraz dalgındı. Elindeki mektubun yalanmamış olmasına bakarsak teslim almamış, kendisi yazmış ama büyük ihtimalle henüz söyleyecekleri bitmediği için kapatmamıştı zarfın ağzını.

-Affedersiniz, bir gül yaprağı alır mıydınız?

Usta çiçekçilere şapka çıkaran performansım işe yaramıştı anlaşılın.

Gözleri odağını buldu kısa sürede. İlkin beni ilk defa gördüğünü sandı, sonra tanıdı. Az önce mayhoş mayhoş bakan gözleri şimdi canlı kanlı olmuştu. Sessizliği bozmak için hamle yaptım:

-Kaç yaprak vereyim isterdiniz?

-Üç, üç yeterli olacaktır ama yaprak olarak sattığınızı bilmiyordum.

-Arada sırada satılıyor ama bugün sizinle bir takas yapsak, siz bana mektubunuzun uygun gördüğünüz bir bölümü okusanız ben de size yaprakları ve belki de bir hikayeyi versem?

Bu anı bekliyordum. Yalnız şu anda ben bile heyecanlıydım, karşımdaki, bu garip teklifi alan kişinin durumunu tahmin edebiliyordum.

-Aa! Hiç beklemediğim bir teklif bu. Ama siz kalbi olan birisine benziyorsunuz. Yanılıyor muyum? Eğer yanılmıyorsam çok utanacağım doğrusu ama yine de dünyanın sonu olmaz benim açımdan. Rica ediyorum beni tanımamış gibi yapın eğer çok garip gelirse kulağımıza cümlelerim.

"Hahaha!"

Anlayışlı bir kakhaha koyuverdim.

-Merak etmeyin. Benim kalbim vardır. Hatta sandığınızdan daha çok bile olabilir.

Muzip bir gülümseme gönderdim. O da kakhaha attı.

-Peki, o halde size okuyacağım. Başlıyorum.

"Bazen seni diğer zamanlara kıyasla daha çok özleyorum. O vakitlerde bulabildiğim en yakın uygun zamanda eğer işte veya okulda isem postaneye ve kırtasiyeye uğrayıp pul ve mektup zarfı alıyorum. Ama sadece bir tane. Diğerlerinin, okul ve işteki arkadaşlarımla sana ev dışında yazdığımı bilmelerini istemiyorum. Sen benim için çok özelsin. Benim için kalbimde özel olanların kalbimdeki statülerini, bunları anlayabilecek herkesin bilmesini isterim. Diyeceksin ki neden saydığım yerdeki tanıdıklarına bahsetmiyorsun benden? Çünkü onların kalbi yok işlevine bulunmakta. Onlara sevdiceğimden bahsetmek sokağın ortasında birbirine aşkı ilan eden ya da platonik aşkına hayali olarak ilanı aşk yapan insanlardan farksız kılardı beni."

Soluklanmak için verdiği arada benim duygularımı ölçmeye de çalışıyordu. Ona cesaret vermek için,

-Evet, devamını, eğer var ise, heyecanla bekliyorum. Devam edin lütfen.

Mutluluktan havaya uçacak gibi gözüküyordu. Heyecanla kâğıdı tekrar eline alıp okumaya devam etti.

"Onların kalbi yok demiştim sevgilim, evet, onların kalbi yok çünkü uzun ya da kısa bir süre önce günlük hayatı usulünce yaşamayı bırakmışlar. Her şey her an olsun istiyorlar. İsteklerine anında kavuşmak... Hâlbuki bak bana, bak sana, bak bize: Aylar geçti ama biz hâlâ birbirimizi her gün hatta çoğu zaman haftalarca görmeden yaşayıp gidiyoruz. Anlık heyecanlarla yazdığımız sevgi -bazen de uzak kalmamızdan ötürü sitem veya kırgınlık- dolu duygularla başlayan mektuplarımızı yazarken birkaç cümlelik zaman içerisinde duygularımız stabil oluyor; ölçüsüz sevgi komasına sokmadığımız gibi birbirimizi, anlık kırgınlıklar yüzünden öfke ile ani kalkışlar yapıp zararlar oturuşumuz olmuyor hiç. İlla ki karşımızdakinin gönlünü alıyoruz birkaç kelime ile de olsa mektubun sonuna doğru. Üstelik sebat yemini ederek mektuplarımızı gönderiyor, sabırla bekliyoruz karşımızdakine ulaşmalarını. Bu sayede ilişkimizin huzur kalitesi yükselmiş oluyor."

-İşte bu satırları yazdım mektubumda.

Aşığın gözünden:

Beni başlangıçtan beri dikkatle dinleyen önünde çiçek standı bulunan abla oturduğu yerden doğruldu ve bana yüzünde ışıltılarla dolu bir gülümseme vererek baktı.

-Onu o kadar mı çok seviyorsun? değersiz sohbetlerde adını geçirip eskitmemeyi düşünecek kadar?..

-Evet, o kadar çok seviyorum. O benim biricik sevdiceğim.

Sözün burasında geçmişin hayallerine dalmak üzereydim. O da bunu fark etti.

-Peki ne başlattı sizin bu mektup alışverişinizi?

-Telefonların her anlamda daima yanı başımızda durduğu bu günlerde diğer çiftlerden bir farkımız olsun istemiştik. O da bu yöntemi önerdi. Başlangıçta birbirimize elektronik posta gönderiyorduk. Sonra aslında anlık iletişimin önemli olmadığı gibi birkaç saate bir iletişim kurmanın da o kadar olmadığını fark edip geleneksel posta göndermeye başladık. Birkaç aydır durum bu.

Anlıyorum, manasında başını salladı.

-Peki, ben sana anlatayım ister misin benim hikâyemi?

-Çok isterim!

Zaten mektuba bakmayı kestiğim andan beri ablayı ve çiçeklerini, onun giyim kuşamını süzüyor ve gelen geçenlerin gözündeki genel izlenimini tartıyordum kafamda. Hikâyesi sıra dışı olmalıydı.

“Ben aslında tüm gün burada değilim.” diyerek başladı sözlerine. Gezer gezer satarım çiçeklerimi, babında bir söz söyleyecek diye bekliyorken beni beklemediğim bir cümle ile şaşırttı:

“Ben çiçekçi de değilim. Aslında üniversite öğrencisiyim. Burada da bir proje icabı bulunuyorum. Günlük olarak çok az bir süre için insanların beni fark etmesini sağlayıp projenin amaçlarından birini gerçekleştireceğim. Yalnız senin de dediğin gibi insanların çoğu o kadar bağımlı ki telefonlarına, gözlerini ayırmadan yürüyorlar yollarda. Hatta benim buraya ilk geldiğim gün bölgedeki insanlardan birisi bana çiçeklerime ve kendime dikkat etmemi çünkü insanların çok dikkatsiz yürüdüğünü söyleyip beni uyarıştı. Gerçekten de ilk hafta kamuflaja benzeyen cansız renkli giysilerim ve duvarın sarmaşıklarının doğası ile uyum sağlayan çiçeklerim hiç fark edilmeyip çokça defalar üzerimize yürünme vakaları yaşadık,

ahaha! Neyse, hikâyeme geri dönecek olursam şansına burada dikilişimin ikinci haftasında seninle görüştük. Aslında az önce bahsettiğim üzere bir haftadır zaten buradayım ama üzerimdeki kıyafetleri evdeki eski ve solmuşlardan seçmiş, başıma da üniversitenin kostüm ve dekor bölümünden şapka ödünç almıştım. Buradan geçip de beni gören az kişinin de tamamına yakını beni, haklı şekilde, normal bir çiçekçi olarak gördü. Duvardaki grilikle kendisi, sarmaşıklarla da çiçekleri bütünleşmiş bir figürdüm ben. Arada oturup kalkan, bazen yağmur yağınca soğuktan titreyen... Sanki hayatı boyunca çiçekçi olmuş; öyle doğmuş, öyle giden birisiydim... Ötesinin olabileceğini düşünmediler. Hatta sen de!.. Bana tezgahıma dikkat etmemi söylerken elinde mektuplarını sıkı sıkıya tutuyordun yine. Hatta o sefer elinde kartpostallar vardı sanırsam. O andan beri dikkatim sende buradan geçtiğin her an. Bir an gelip de konuşacağımızı biliyordum. O ilk haftanın sonunda bu noktadan düzenli olarak geçebilecek herkes geçmiş olduğu için umutlarımın yapraklarının yavaşça sarardığını görüyordum, ilk ihtimali elemiştim. Kıyafet değişikliği yapacaktım. Her şeyiyle bir çiçekçi olmak tezimi kanıtlayacak ortamı bana sunmayabilirdi. Bu hafta senin de gördüğün üzere renkli bir sonbahar kombini ile geldim. Sen de beni bu sefer daha bir fark edip, benim bir tip değil karakter olduğumu görmüş oldun. Hayattaki herkes birer karakterdir aslında. Sadece kafamızın uyuştugu bir insan bize tip olmaktan daha uzak gelir benim fikrimce. Bu nedenle bu projeye başladım. Aslında konumuz ‘Bir mektup arkadaşı nasıl bulunur?’ idi. Birine mektup yazmak ve onu gönderip alıcının okumasını beklemek sabır gerektiren bir iştir. Süreç içerisinde sebatını bozup ani dönüt isteğinin yan etkileri olarak telefona sarılıp operatöre mektubun ulaşip ulaşmadığını, ulaşmasına ne kadar zaman kaldığını sormaya yeltenebilir insan. Dahası şu veya nedenle mektup yazmış insanlar çoğu zaman gönderme zahmetine bile girmezler; girseler bile bu eylemlerini bir ekstra olarak görüp meramlarını telefon ederek ya da elektronik posta, mesajlaşma uygulamaları gibi daha modern dünyadan araçlarla tekrarlayıp kısa sürede gelecek olan yanıtlarını beklemeye koyulurlar. Ama bence

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

eğer insan yeterince sabra sahipse ya da bu sabrı mektubu bekleme sürecinde kazanmışsa, her türlü mektubunu postalayıp cevabını da teslim almışsa bu sürecin ve eylemin verdiği zevki mektubun teknolojik muadili sayılabilecek elektronik postada bulamaz bir daha. Yalnız dediğim gibi bu zevki tatmış insanlar genellikle mektup arkadaşı ararlar. Bunun da en yaygın yöntemi ortak ilgi alanına sahip kişiler bulabilmek için ilgili blog sitelerini ziyaret etmektir. Bu nedenden ötürü olsa gerek diğer öğrenciler daha güncel yöntemlerden olan mektup arkadaşı bulma site ve uygulamaları üzerine yazdılar araştırma raporlarını. Ben ise daha özgün ve daha önce denenmemiş bir fikir uygulamak istedim. Onu eyleme dökmek, belki de uygulayan ilk kişi olup insan doğasının arkadaşlık üzerine eğilimlerini de gözlemlemek... Proje fikri ile beraber aklıma bir mekân da gelmişti, Dolmabahçe ile Beşiktaş Meydanı arası duvarda bekleyecektim. Kavşağa da yakın olması nedeniyle benim açımdan hep bir özel olmuştur. Haliç'in yeni tarafındaki Avrupa Yakası İstanbul 'unun merkezidir bu yol bence. Üstelik önemli bir yerli yabancı turist noktası olmasının yanı sıra üniversite ve okulların da arasında bulunan bir mevki olması onu daha da ideal kılıyordu emellerim açısından. Proje için bol vaktim olduğundan resmi izinleri de alırken gereken bekleme süresi önemli olmayacaktı. Bu arada izin dilekçelerini de geleneksel posta yoluyla gönderdiğimi belirtmiş olayım. Uzun süren bekleme süreci sonunda değmişti. Birini bulabilmişim, insanlarla onların meslekleri, hayattaki statülerine bağlı kalmadan iletişim kurabilen birini... Dahası bugün elinde ağzı açık şekilde taşıdığım mektup zarfı da mektupların sana ait olduğu, senin kendin yazdığına dair şüphelerimi doğruladı ve bu sohbet açılmış oldu.”

-Ne hoş bir hikâye varmış burada durmanızın arkasında. Sizin adınıza sevindim. Anladığım kadarıyla beklediğinizden kısa sürede proje amacına ulaştığınız, artık raporunuzu yazabilirsiniz ve ödevinizi erkenden halletmiş olursunuz!

-Evet, öyle olacak gibi görünüyor hakikaten de.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

-Size bir soru sorabilir miyim?

-Tabii, projeye mi alakalı olacaktı?

-Kısmen...

-Şimdi merak ettim doğrusu, evet, buyrun, hazır ve nazır bir şekilde bekliyorum sorunuzu.

-Sizi mektup yazmaya iten şey ne olmuştu? Sadece bir ödev konusu olamaz sizin için mektup ve mektuplaşmak.

-Çok güzel bir soru sordunuz. Ben ilk mektubumu anaokulunda okuma yazmayı öğrendiğim zamanlarda anneme yazmıştım geniş ailemin beni teşviki ile. Bu iş hoşuma gittiği için ilkokul boyunca sürekli olarak ev halkına mektup yazar, zarflara koyar sonra da evin posta kutusuna atardım. Her hafta, ikişer üçer mektup yazmaya zarf mı dayanır? Bir yerden sonra evdekilere eski kullanılmış zarflar içinde mektup göndermeye başladım. Bir sonraki aşama uzakta yaşayan anneanne ve babaannelerdi. Hatta onlarınkini biraz büyüdüğümde kendim gidip postaneye verdim. Zamanla hayat yoğunlaşmaya başladı ve de zaman daha da değerlendi. Maalesef ki bu geleneği sürdüremedim sonraki yıllarda. Arada sırada tek tük kartpostal atarım sadece, o da bayramdan doğum gününe. Derste hocam bu konuyu dönem projesi olarak verince çok heyecanlandım. İçimde bir şeyler kıpır kıpır etti. Dayanamayıp birkaç gün mütemediyen ne yapacağım üzerine kafa patlattım. Bir anda geldi fikir ve artık işte buradayız...

-Ay, ne hoş, benziyor hikâyelerimiz. Ben de o karşılaştığımız ilk gün babaanneme kartpostal gönderiyordum. Halam beni aramış, geçen ziyaretinde babaannemin benim gezdiğim yerlerden kart atmamı istediğini bana söylemesini tembihlediğini iletti.

-Hakikaten, şu eski topraklar olmasa acaba bu geleneği sürdürüyor olur muyduk biz teknoloji kuşağı çocuk ve gençleri olarak?

-Pek emin olmasam da bu kadar yaygın olmazdı sanıyorum, sonuçta alışkanlıklar görerek edinilir. Yüz yüze de görmeseydik bir kitap yahut filmin bize bunu öğretmesini bekleyecektik ki ölme eşeğim ölme, yaza yonca bitecek...

Düşünceli düşünceli başımızı salladık ikimiz de. Ekleyecek bir şeyim daha vardı benim. Gülümsedim.

-Unutmadan, hâlâ mektup arkadaşı arıyor musunuz?

Gözleri parladı.

-Evet, elbette!

Mektup sabır işidir, tıpkı her dostluk ilişkisinde olduğu gibi. Mektuplaşmalar da ansızın başlar, arkadaşlıkların kuruluşunda olduğu gibi. Bu arkadaşlığımız da mektuplar sayesinde dostluğa evirilecek gibi görünüyordu. Hepsini zaman ve sebat gösterecekti.

TEK SES, TEK NEFES

Maziden Atiye Mektup

Hayattaki bütün gayesi, bilmediklerini öğrenmeye ve öğrendiklerini de başkalarına öğretmeye çalışmak olan bir edebiyat öğretmeniyim ben. Orta halli ancak oldukça kültürlü ve değerlerine önem veren bir ailede yetiştim. Bu milli değerlerimizi de gelecek nesillere aktarmayı vazife bildim. Çünkü ben büyüklerimden öyle gördüm, büyüklerim de atalarından öyle görmüşler. Geçmiş, geçmişte kalmıştır diye düşünmem. Her zaman geçmişten çıkarılacak bir ders olduğuna inanırım. Fakat geçmişle günümüzü karıştırmamaya da özen gösteririm. Geçmişimizde edindiğimiz tecrübelerle dayanarak bugünü doya doya yaşamayı savunur, anı yaşarken de geleceği göz ardı etmemeye dikkat ederim. Tıpkı atalarımız gibi...

Serin bir ekim ayında, haftanın ilk günü okula doğru emin adımlar atarken göğsüm gurur, ruhum huzur doluydu. Öğrencilerimi yeniden görmek bir yana, onlar için haftanın anlam ve önemine dair bir ders vermeyi düşünüyordum ve bu beni olduğumdan daha güçlü, dik gösteriyordu sanki. İlk ders başlamadan hemen önce, her hafta yapıldığı gibi, İstiklal Marşı okunmak üzereydi. Bu anı her yaşadığımda içime bir huzur dolar, geçmişim ve an'ımla gurur duyardım. Bütün okulun tek ses, tek nefes; aynı ay yıldız altında birlik olması imrenilecek bir davranıştı bana göre. Bu yüzden pazartesi sabahlarını ve cuma okul çıkışlarını hep çok sevmişimdir.

Ders zili çalınca ilk 10/A'ya girdim. Öğrencilerin hepsi ders işleyeceğimi sanıp eşyalarını hazırlamaya başladılar ama yanıldılar. Bu hafta onlara verebileceğim tek ders, hayat dersiydi. “Çocuklar!” diyerek sözlerime başladım. “Biliyorsunuz ki şu an burada, bu rahatlık ve özgürlükle eğitim alabiliyor olmak hem sizler hem de gelecek nesiller için çok önemli. Bu ve bunun gibi koşulları sağlayıp refahımızı artıran kahramanlara, atalarımıza minnettarız. Cumhuriyet Bayramı'mızın yıl dönümünün yaklaştığı bu hafta bu konu üzerinde durmak istiyorum.” dedim. Hepsinin yüzünde büyük küçük birer tebessüm yakaladım. Başta Atatürk'ümüz olmak üzere bütün kurtarıcılarımızın ulaştıkları başarıları, kaybettikleri canları fakat yitirmedikleri umutlarını anlattım onlara. Çanakkale Destanı'ndan bahsettim. Zaten bildiklerini ben de biliyordum ama benim amacım öğretmek değil, olabildiğince tarihlerini hatırlatmaktı çünkü tarihlerini bilmeyen milletler yok olmaya mahkûm olurlar. Normal dersimde dinlemedikleri kadar dikkatle dinliyorlardı beni. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan teneffüs zili çaldı. Tam dersten çıkarken bütün sınıf “Ben size taarruzu değil ölmeyi emrediyorum!” diye bağırdı. Kuşlar ürktü yankılarından, benim yüzümdeyse ufak bir memnuniyet...

Sonraki dersim için hazırlanıyordum bu sefer. Şimdi 10/C için geçmişî günümüze getirme zamanıydı. İlk dersimde anlattıklarımı bu sınıfa da anlattım. Aynı ilgi bu sınıfın öğrencilerinde de vardı ve muhtemelen diğer sınıfta da olacaktı. 10/A'nın dikkatini Çanakkale Cephesi'ne çekmişken 10/C'ninkini biraz daha kurtuluş hareketlenmelerine çekmek istedim. Amasya Genelgesi'ni, Sivas ve Erzurum'u anlattım onlara. Bir açıdan da Atatürk ve arkadaşlarının o günün şartlarında yalnızca yaşayacakları günleri değil yaşatacakları geleceği de düşündüklerinin mesajını vermek istedim elimden geldiğince ve süre yettiğince tabii. Dersin sonlanmasıyla birlikte öğretmenler odasına doğru yol alacakken yine tüm sınıf hep bir ağızdan “Ya istiklal ya ölüm!” diye seslendiler arkamdan. Yüzümü göremeseler bile içinde bulunduğum ruh halinden haberdarları ve bu onları mutlu etmeye yetmişti.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Bugünlük son dersime giriyordum. İki sınıfta da beklentimi karşılayan tepkiler aldıktan sonra başım dik bir şekilde 10/B'nin yolunu tuttum. Bu sınıftan da büyük bir gururla çıkacağımı biliyordum. Kısaca milliyetimiz, hürriyetimiz ve başarılarımızdan

bahsettim. Daha sonra bu sınıfa tarihimizi derinden etkileyen, bizim biz olmamızı sağlayan hangi önemli olayı anlatabilirim diye düşündüm. Umutsuzluktan doğan umudu hatırladım o an. Mondros'un, Kurtuluş Savaşı'nın, içerisinde kaldığımız zor durumların ama yine de başımızı ne eğmediğimizin altını çize çize aktarmaya çalıştım onlara. Beni dinleyen kulakların, beni izleyen gözlerin sayısı arttıka kendi içimde daha da motive oluyor, daha vatansever birisi gibi hissediyordum. Bu his o kadar gerçekti ki dersin bittiğini zilin almasıyla zor idrak ettim. Öğrencilerim de öyle olacak ki kısa bir süre yerlerinde kaldılar. Bu şaşkınlık geçince de tüm sesleriyle "Geldikleri gibi giderler!" diye haykırdılar. İşte beni asıl gerekliğime döndüren şey onların bu coşkusu oldu.

Yavaş yavaş hava kararmaya başlarken benim çıkış saatimin geldiği anlaşılıyordu. Son zil de az önce çalmıştı. Okul binasından çıkınca çantamı içeride unuttuğumu fark ettim. Tekrardan içeri girmek için arkamı döndüğümde bütün sınıflarımı bir arada gördüm. Ellerinde bir büyük yazı duruyordu: "Benim naiz vücudum, bir gün elbet toprak olacaktır. Fakat Türkiye Cumhuriyeti, ilelebet payidar kalacaktır!" Hep birlikte bu anlamlı sözü bağırarak gönderdik evrenin sonsuzluğuna. Yer, gök inledi sanki. Tüm gün boyunca gördüğüm en güzel manzaraydı sanırım bu. Benim, değerlerimize ne kadar düşkün olduğumu bunca zamandır aslında hep akıllarında tutmuş olmaları beni çok etkiledi. Ayrıca bir ğretmen olarak Türkiye Cumhuriyeti'nin güvenli ellerde olduğunu görmek benim için her şeye değerdi. Bugün, hatta uzun bir süre boyunca, elde ettiğim en önemli manevi kazanç bu olacaktı. Ömer Seyfettin gibi abidelerden elde ettiğim bu kazancı maziden atiye taşımak benim vazifemdir. Maziden atiye selam olsun.

ANNEANNEME MEKTUP

Yaşama bağlılığın hayatın çeşitli dönemlerinde değişkenlik gösterebildiğini, senin ellerimden akıp gitmenle anladım anneannem. Genç bir kız olarak yaşam dolu, heyecanlı ve kıpır kıpır olan ben, senin gitmenle birçok şeyi sorgular olmuştum. Yaşamın anlamı en sorguladığım şeydi o sıralar. Gidişinin üzerinden üç ay geçmişti ama yaralar hafifleyeceğine daha da derinleşmeye başlamıştı. Yaşam koşuşturmasının düşünmeye çok da vakit bırakmadığı bu gençlik günlerimde yaşamın o kadar da ciddiye alınmayacak bir şey olduğunu seni kefeninle görünce anlamıştım. Çok mücadeleci, çok çalışkan, çok neşeli anneannem gitmiş ve yerine toprağa karışıp yok olacak o cansız beden gelmişti. Çabalamalar, hayatta kalma ve en iyisi olma mücadeleleri aklımdan geçerken küçük kardeşim elimi tutuvermişti. Onun o sıcak eli yaşamdan kopmamamı ve tekrar umut olmamı sağlamıştı. Yüzü “tekrar dön bu dünyaya, bak bu dünya yaşamaya ve ölmeye değer” diyordu kardeşimin. Sanırım o toparlanışım olmasa işler çok daha derinleşecekti anneannem. O gün tüm insanlar aynı cümleyi kuruyordu. Yalan dünya burası. Hiç bu kadar anlamlı gelmemişti kulaklarıma. Sen gitmiştin ama sen sanki hiç doğmamıştın, sen gidince balkonun, çiçeklerin ve bahçen yapayalnız kalmıştı. Sanki sen onları hiç sulamamışsın, sanki o duvarın dibindeki ayak uçları aşınmış küf yeşili sandalyende hiç oturmamışsın gibi bir anda silinmiştin bu dünya hayatından. Varlık ve yokluk çok acayip kavramlar olarak karşıma çıkmıştı seni yitirişimle. Bir varmış bir yokmuş olmuştun anneannem.

Her beden ölüme aynı yakınlıktadır demişti babam. Ölüme yakınlığının en çok arttığı gün olmuştu senin ölüm günün. Çok uzak olduğumuz hayatlar, çok uzak sandığımız ölümler yanı başımızdaymış meğerse anneannem. Yazdığım bu mektubu da okuyamayacaksın. Ben bu mektupla sana hasretimi, seni arayışımı anlatırken sen kim bilir hangi bahçelerde bir çocuk sevinciyle koşuyor olacaksın. Benim güzel, tatlı anneannem.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

SESSİZ MÜZİK

Ufak yapılı, füme ceketli, sıradan kahverengi saçları ve gözleriyle bir kız bindi otobüse. Kulaklarında kulaklıkları, elinde karton kaplı defteriyle. Kısa bir süre etrafına bakındı. akşamüstü işten dönen yorgun bakışlı iş ceketli insanların üzerinde gezindi gözleri önce. Neredeyse hepsi demirden çubukların üzerine sarılı plastik bağlara güçlkle tutunmuş, dengelerini ancak bulabiliyor gibi görünüyordu. Sonra sırtlarında çantalarıyla, ellerinde telefonları, kulaklarında aynı kendisinininkine benzeyen kulaklıklarıyla üniversite öğrencilerini seçti keskin bakışlı gözleri. Hemen hepsi koltukta oturan yaşlıların yargılayıcı bakışları arasında ter ve parfüm kokulu koltuk aralarında ilerledi. Tam camın karşısına kendini denk getirdi ve terli elleri soğuk sarı demirlere tutunarak başını bir an olsun camdan çevirmeden ayakta durmaya başladı.

Otobüs yavaşça duraktan kalktı ve homurdandı, silkelendi, arkasında dumanlar bırakarak ilerlemeye başladı. Kız bir anlığına bulanıklaşan manzaradan başının döndüğünü hissetti. Midesinde bir çekilme hissiyle demire daha da sıkı tutundu elleri. Neden sonra camdan ayırdı bakışlarını; çevresini izlemeye başladı. O sıradan kahverengi gözler benzersiz bir açıklıkla taradı etrafını. İnsanların yorgun gözleriyle kesişti o bakışlar; sonra hiç ses çıkarmayan ama hareket eden dudakları inceledi. Ne söylediklerini anlamaya çalıştı- bu onun en bir önemli uğraşısıydı şu aralar. Eller yoruyordu çünkü. Ellerine baktı-kemirilmiş tırnaklarına, lekeli cildine baktı. Gözleriyle tüm dünyayı elde etmeye, emmeye çalışan kız nedendir bilinmez kapattı panjurlarını ellerine. Her daim olduğu gibi kaçırıverdi gözlerini ellerinden. Halihazırda her insan bakıyordu o ellere, kendi baksa ne bakmasa ne.

Dikkatini yeniden topladı fakat bu sefer başkalarının ellerine odaklandı. Yalnızca kısaç olarak kullandıkları o ellere, vücutlarının yalnızca mühim fakat hayati kıymeti ruhani kuvvetine ağır basan elleri inceledi. Sonra tekrar dudaklara, kulaklara kaydı gözleri. "Ne ilginç," diye düşündü. "Her şey için farklı uzuvlara sahipler. Bunu pek doğal bir ihtiyatsızlıkla, neredeyse bir küçümseme ve doğallıkla karşıyorlar." Düşünceleri onu boğmaya başladığında gayriihtiyari kıvrılmaya, düşüncelerini anlatmaya başlayan ellerini durdurdu güçlükle. Gözleri dolmaya başladığında her gün yaptığı gibi ilk durakta indi kız. Arkasına baka baka gördüğü ilk yolda yürümeye başladı. Her yer aynıydı ne de olsa. Her yol aynı yere çıkıyordu. Elleri kulaklarına gitti. Hayali kulaklıklarını çıkardı ve tüm seslerin evine döndüğünü hayal etti her zamanki gibi. Kuş seslerini duymaya çalıştı önce. Sonra akmayan ırmağın şırıltısını, şehrin hiç dinmeyen gürültüsüyle beraber düşledi. Nereden bilsin ki ikisinin beraber gelmeyeceğini?

İrmak şırıltısının korna sesleriyle karışmayacağını bilemedi kız. Aynı ayrı yahut beraber duyma zevkine varamamıştı hiç bu sesleri. Olsundu, yine de kulaklıkları ellerindeydi işte. Tüm sesler vardı onun için. Kutusuna yerleştirdi ve cebine attı sessizliği. Kafasının içinde çalan müziği dinleyerek evine yürüdü. Nasılsa bir şekilde bulurdu yolu, her gün yaptığı gibi...

Tozlu yollarda adımlarken yalnızlığı, elindeki ucuz saman kağıdından oluşan anıları yoldaşlık ediyordu ona. İncecik yazısı naif bir kişiliğin ilk izlenimlerini verirken insana, her satırın başındaki titrek harfler belli ediyordu duygu dünyasındaki kargaşayı. Sakin adımları yeri göğü inletircesine sessiz; yeri göğü ağlatırcasına hazindi. Bir taraftan yürüyor, bir taraftan yazıyordu kız. Aklına gelen her saniyeyi benzeri görülmemiş bir açlıkla harflerine geçiriyor, her bir harfe susuz, her cümleye açmışçasına bir acele ile yazıyordu. Sanki her bir saniyeden intikam alıyordu kayda geçirerek. Sanki sessizliğin verdiği acıyı alacaklıymışçasına suçluyor, sessizliğin kapısını "güm, güm, güm!" diye vuruyordu.

Sevgili Dostum,

Bilirsin sana yazmayı severim. Ellerimin arasından inatla kayıp giden zamanın kaydını tutmayı da öyle... Bazen tüm bunları hastalıklı zihnimin bana oynadığı kirli oyunlar sanıyor, onları kirli mektuplara çevirdiğim için ve dahası bu kirli anıları seninle paylaşma cüretinde bulunduğum için kendimden ve yaralı ruhumdan nefret edecek hale bile geliyorum. Yaşadığımı hayal ettiğim yarı aydınlık, ağzından güneş ışıklarının sızdığı o loş mağarada umarım sen de beni, ruhumun beni yargıladığı kadar yargılamıyor, ayıplamıyorsundur umarım.

Bazı geceler senin varlığın ile ilgili hoş olmayan, sevimsiz düşüncelere; şüphelere kapılıyorum sevgili dostum. Bilinçaltımın bana oynadığı o acımasız ve soğuk oyunların yapış yapış, ıslak elleri boğazımı sıkarak gibi oluyor. Ne zaman böyle hislere kapılısam zamanı sayıyorum. Yitirdiğim her bir zaman kırıntısı o eli gevşetiyor sanki. Bomboş kabuğumun içinde geçen mahpus hayatımın bir zerresi daha geçiyor. Benim için iyi gelişmeler. Dünya sustuğundan beri her şey çok değişti. Anneciğimin sesini unutamalı, rüzgârın uğultusunun içime doldurduğu özgürlüğü tatmayalı ise yıllar oluyor. Seslerle beraber tatları, kokuları ve duyguları da unutuyorum galiba. İçinde ben mi sıkıştım bu viranenin yoksa ben mi viraneyim? Sessizlik beni tüketiyor. Yazdıklarım benim bu viraneden tek çıkış yolum yahut tek ilacım. Umuyorum yeniden ayağa kalkacağım. Bu satırları bir çift gözün okşuyor olması bana umut veriyor, yanımda olduğun için sana müteşekkirim. Mektuplarım şu an için senin tarafından en az benimki ile yarışabilecek bir sessizlik ile karşılanırsa da, onları okuduğunu düşünmek ve en kısa zamanda yanıtını beklemek tabiatımda var olan pek bir doğal özellik. Lütfen bağışla beni, umutlarımı ısrarla öldürmediğin için. En kısa zamanda yanıtını bekliyorum. Sevgiler...

Işın BATIŞ

Mektubunu özenle katladı kız ve yenilenmiş; taptaze bir umutla önündeki yola baktı. Birdenbire hava aydınlandı sanki, adımları tüy gibi hafifledi bir anda. Dudaklarını bu sefer nim fakat içten bir

gülümseme çekiştirdi. Yüzünü mkemmeden çevreleyen ipek saçları daha bir parladı. Kısa bir süreliğine huzurun sesini duyar gibi oldu. Rüzgârın uğultusunu duyamasa da güneşin ışıltısı kafasında söyledi aryasını. Müziği duyamasa da hissetti. Kulaklarıyla değil hem de, kalbiyle hissetti. Adres bölümünü hep boş bıraktığı mektuplarının kendisine sağladığı mutluluğa bir kere daha şaşırdı. Basit bir mektubun, bilinmeyene yolculuğu umut aşıladı ona. Sevindi sebepsizce. Kalbi en az adımları kadar hafiflemiş bir şekilde yoluna devam etti, hayat yoluna...

MOR ŞAPKALI

Sevgili Eşime;

Serin bir temmuz sabahı, uzandığım yerden kalktım. Rüzgâr sakince eserken, yaprakların hışırtıları eşliğinde cır cır böceklerinin seslerini duydum. Yaz mevsimini, yaz mevsimi yapan en büyük şeylerden biri budur bence. Bir işe odaklanmışken cır cırların sesini duyduğumda daha huzurlu veya daha kıymetli bir anım oluyormuş gibi hissediyorum. Belki sadece bana oluyordur fakat bu duyguyu çok seviyorum. Oturma odamdaki toz tutmuş kilimin üzerinde uyuyakalmış, muhtemelen gece üç civarı daha fazla dayanamamış, bitkin düşmüştüm. Ayağa dikildiğimde her tarafım karıncalanmıştı. Kendimi tutamayıp hafifçe esnedim, hem vücudumu esnettim hem de uykumu alamadığım için esnedim. Aylardır dokunmadığım pencere kendi kendine salınıp açılmış, içeriye hafiften çiseleyen yağmur, bana nedendir bilinmez ama yaşama dair umutlu günlerimi daha çok özlem dolu kılıyordu.

Bazen aldığım kararlar ve seçimler hakkında endişe duyabiliyorum yanımda sen olmadığın için. Nefes egzersizleri yapıyorum öyle olunca, eskiden yaptığımız gibi. Normalde asla böyle şeylerin işe yaradığını düşünmüyordum. İşe yaramasından değil de bence sen diyorsun diye işe yarıyordu. Zaten bana ufacık gülümsemen bile ben mutlu oluveriyordum.

“Seçimlerimde tereddüt ediyorum” demiştim, ama bazılarında etmiyorum. İçimdeki ses onların doğru olduğunu söyleyebiliyor. En emin olduğu seçim ise kelimeler. Ben onları seçtim, bunlardan ziyade, parlak iki kahverengi gözü seçtim. Herkesin aksine bambaşka bakan, bambaşka gülen hatta otuz iki dişiyile güldüğü

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

zaman dünyayı başka bir deyişle benim dünyamı, çiçek bahçesine çeviren birisi. Ben seni seçtim. Aslında ben bu harika seçimimi, kelimelerle anlatmayı seçtim. Veya şu şekilde söyleyeyim, anılarımı unutmayı değil, onları yazarak hayata katmayı, geçmişimi kâğıt ve mürekkeple yeniden filizlendirmeyi seçtim.

Bir sahil evinde yaşıyorum, karşımda uçsuz bucaksız bir deniz, üstümde bulutlarla kaplı masmavi bir gökyüzü, sağımda ve solumda ise kokusuyla beni büyüleyen ağaçlar...

Temmuzun ortası...

Her şey sanki yeniden filizleniyor...

Ben mi tekrar büyüyorum?

Yoksa büyütüyor muyum?

Kahverengi mi yoksa mavi de mi kayboldum?

Bilmiyorum ama üzülüyorum...

Sakinim ama içim yanıyor...

Bazen de ağlıyorum...

Yalnızlığımı...

Mutluluk... Mutlu muydum?

Sadece bilemiyordum...

Ya da cır cır böcekleri gibi sesler çıkartıyordum kendi içimde. Kendi kendime... Sensizliğin içinde, sessizliğin sesinde. Bazen de gülüyorum, gülsem dahi bir garip gülüyorum, eski gülüşüm gibi olmuyor. Durup kalıyorum sonra diyorum;

“Şimdi ben neden güldüm?”

Belki de gülmemeye alışmıştım ama alışkanlıklar da bir süre sonra bozulamaz mıydı? Düşündükçe daralmıştım, en iyisi iş başına koyulmaktı.

Daralmamak için seçimlerim için ilham almaya giderdim. Geçenlerde de Galata Kulesine gittim. Kuleye çıkıp manzarayı seyrediyordum, yanımda bir adam belirdi. Bana öylece bakıyordu.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Dış görünüşüm bir tık farklı gelmiştir diye düşündüm en başta. Saçlarımı açık bırakmış ve normale göre daha çok takı takmıştım. Oldukça büyük, kenarları soyulmak üzere olan mor bir şapkam, kalın siyah gözlüklerim, yanımdan hiç ayırmadığım kahverengi, kulp kısmı neredeyse kopmamak için direnen, bavula benzer bir çantam vardı. Diğer elimde ise not defterim vardı kullanmak için. Ancak o kadar da göze batmıyordum herhalde. Adam bana halen bakıyordu. Bir yetmiş boylarında, kır saçlı ve esmerceydi. Sade kıyafetler giymişti. Bakışlarımı çekmeyince bir iki adım ileriye doğru yaklaştım ve *“Galata bugün zırhını kuşanmış bir şövalye gibi değil mi?”* dedim. Bunu derken hafif bir rüzgâr esti. İstemsizce saçlarım dalgalanmıştı, film sahnesinde gibiydik resmen. Adam korkar bir ifadeyle geri adımlarla yavaşça kuleden ayrıldı. Konuşmamıştık bile. Hemen uzaklaşması beni üzmüştü. Bu da böyle bir anı... Sadece seviyordum. Gözlem yapıyorum ve seçtiğim şeyi gerçekleştirmek için uğraşıyordum. Bundan haberin yok ama ben aslında bizim için uğraşıyordum, insanlar beni tuhaf karşılarsa da gözlemlediklerinde ne yapıp ettiğimi bilemiyorlardı elbette. Ben, ben oluyorum ve içimden gelen sesi dinleyerek insanların fikirlerine aldırış etmeden işimi yapıyordum. İlhamımla birlikteydim. Onu yanımdan ayırmıyordum, belki de senden geriye kalıp her zaman benimle geldiği içindi. İlhamımı bırakmaya hiç ama hiç niyetim yoktu.

İşte geçen hafta da evden çıktım ve şehir meydanına doğru yol aldım. Elimde bavulum, bir yandan da umutlarımla çıkmıştım. Keşke beni öyle görebilseydin. Gözlerimin içi parlıyordu mutluluktan. Hemen meydandaki otobüs durağına geldim. Çok aceleliydim ama heyecanımı da bastırmaya çalışıyordum. Dışarıdan ne kadar ciddi dursam da içimdeki çocuk çok coşkuluymuştu. Vızır vızır geçen arabalar, car car telefonda konuşanlar, bip bip korna sesleri, ardi arkası kesilmeyen, durmak bilmez gürültü... Bunlara aldırış bile etmiyordum. Çünkü asla moralimi bozmamalıydım. Hava da bir hayli bunaltıcıydı. Güneş öylesine parlaktı ki asfaltta yürüdüğü zaman ayakların sanki kaynar suya değmiş gibi

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

yanıyordu. Resmen buharlaşacak gibiydim. Ayakta zor duruyordum. Bu sıcaklıkta bir de nem kendi gücünü koruyordu, üzerime giydiğim beyaz gömleğim yoktu resmen. Bana yapışmıştı, terler içinde kalmıştım. Benzin kokusu da çok fenaydı. Ani hız yapıp egzoz dumanı çıkaranları da anlayamamıştım bir türlü. Hiç değişmezdi bu klasik. Ancak bugün diğer günler gibi olmayacaktı. Kararlıydım. Beni de yukardan izlediğini biliyordum, gülümsemeye çalışıyordum. Kalbim sızlıyordu, her güldüğümde içim kötü oluyordu ama gözyaşlarıma hâkim olacaktım, en azından senin için bunu yapmaya çalışacaktım. Bavulumu taşırken sağ kolum ağrısa, sızlasa da emek dolu bir bekleyişim vardı. Bir yayınevine gidecektim. Evet! En son kilimin üzerinde yorgunluktan düşüp uyuduğum zaman bunun için uğraşıyordum.

Elimi cebime attım ve katlanmış küçük kağıdımı çıkardım, üstünde yayınevinin adresi yazılıydı. Bir taksiyle gitsem hiçte fena olmazdı, kalabalık ve sıcakta otobüsü çekecek gücüm kalmamıştı. Kaldırımın en ucuna geldim ve elimi öne doğru uzattım. Normalde taksi geldiğinde bunu yapmam gerekirdi ancak güneş öylesine bir yansıma yapıyordu ki, yer ışıllı parlıyordu, ben ise hiçbir şey göremiyordum. Tam uzattığım o an hemen önümde sert bir frenle bir araba duruverdi. İlk başta taksidir diye düşündüm, ama sivil bir araçtı. Siyah film çekilmiş camları yavaş yavaş açılmaya başlarken içeride saçları ve sakalları kırlaşmış, yeşil güneş gözlükleri ve turuncu saati göze çarpan orta yaşlı bir adamın oturduğunu fark ettim. Gözlüklerini burnunun en ucuna kadar indirdi, konuşmak için boğazını temizledi.

“İsterseniz gideceğiniz yere kadar bırakabilirim.”

“A-a aslında bir taksi bakıyordu-”

“Ya atlayın bırakayım hemen, sorun olmaz.”

İsrarının üzerine bir şey söylemedim ve arabaya bindim. İçerisi çok hoş kokuyordu, yani lavantayı andırıyor gibiydi fakat güven verici bir havası vardı. Alttan hafif bir klasik müzik çalıyordu. Aha! Bu kişi gerçekten ilginç olabilirdi, şu sıralar hiçbir anlam ifade etmeyen rap şarkıları dinleyenlerle dolup taşardı memleket. Ama klasik bir farklıdır öyle değil mi? Yolculukları ve muhabbetlerini oldukça severdim. Genelde taksiciler ekonomi ve siyaset mevzularından konuşurdu, bu da ortalığı geren can sıkıcı bir olaydı. Ancak bu sefer bunun değişeceğine inanıyorum. Sanırım iple çektiğim o an gelmişti.

“Beyefendi, ne tarafa doğruydunuz?”

“Bakırköy’e doğru gidecektim.”

“A! Ne tesadüf ben de o tarafa gidiyordum zaten. Bu arada konuşmaya saçma bir başlangıç yapmaktan çekinerek:

“Saçlarınız çok hoş görünüyor. “

“Ah, teşekkürler kendime has olduğunu söylerler.”

“Evet, öyle görünüyor, bende kendimi yansıtmak isterdim, açıkçası çok üşengeç olabiliyorum.”

“Ya aslında bakımında da öyle bir şey yok, zamanla alıştıyorsunuz, siz de yaşlı durmuyorsunuz ama saçlarınız kırılmış, zor bir işte mi çalışıyorsunuz?”

“Yok, hayır, mesaiden diyebiliriz, siz neler yapıyorsunuz?”

“28’ime yeni bastım, sanatçı olmaya çalışıyordum diyebilirim.”

“Kendinizi bulabildiyse ne mutlu size!”

“Tam olarak değil sanırım, istediklerimi yapabiliyor olmama karşın halen içimde anlam veremediğim bir boşluk var.”

“Hmm! Şey gibi mi? Otobüs gelmez diye duraktan ayrılırsınız ama yürürken önünüzden geçiverir, ne ileri gitmek istersiniz ne de geri, öylece kalırsınız.”

“Aynen tam olarak bu! Ya da birisinden vazgeçmek ile beklemek arasından kaldığın ince çizgi gibi, en sonunda da ikisini aynı anda yapıyormuşçasına kalırsınız. Ne yapsam boş geliyor, belki de haz eşığı ile ilgilidir, henüz bilmiyorum.”

“En iyisi akışa bırakmak gibi, üstüne gidildikçe daha kötü bir hal alabiliyor.”

“Haklısınız, bırakmak lazım. Bu arada ne iş yapıyordunuz?”

“Öğretmenim, felsefe öğretmeni. Gerçi bu aralar bırakmayı düşünüyorum.”

“Aslında güzel bir meslek, neden bunu düşündünüz ki?”

“Uğraşamıyorum artık, tası tarağı toplayıp sessiz bir yere gitmek istiyorum.”

“Öğrenciler zorlayıcı olabiliyor, zorlandığım için ben de sakin bir yerlerde yaşıyorum.”

“Peki, daha iyi oluyor mu?”

“Pek sayılmaz, kendimle baş başayım, arada bir buralara uğruyorum. Şehir hayatı gerçekten yoruyor.”

“Katılıyorum, beni anladığınız için de gerçekten teşekkür ederim, öğrencilerin de bir suçu yok aslında, yaptıkları tek şey ebeveynlerini kopyalamak.”

“Teknoloji içerisinde kaybolmuş insanlar, birbirlerini umursamayan aileler... Gerçekten çok acı.”

“Maalesef öyle, ben de sizin gibi çok az kişiyle karşılaşmıştım.”

“Ben de öyle, çok memnun oldum, laf havada kalsın diye demiyorum. Uzun süredir biriyle böyle konuşmamıştım, gerçekten iyi geldi.”

“Yav! gel bir de bana sor. Anlatamadığım şeyleri yazıyorum. Elimin ağrısını geçtim, artık kafam kaldıramayacak.”

“Al benden de o kadar.”

Bu adam gerçekten inanılmazdı, konuşmak her ikimize de çok iyi gelmişti. İnsan ne kadar da çabalıyordu anlaşılacak için. Anlaşılamamakta çok fazla yıpranmasına sebep oluyordu.

“Can Bey değil mi?”

“Aa! Evet, nereden bildiniz?”

“Bavulunuzun etiket kısmında yazıyordu.”

“Evet, Can. Ama siz Mor Şapkalı diyebilirsiniz.”

Can olsam dahi, sevdiklerim bana Mor Şapkalı derdi. Aslında bu lakabı kullanmamın sebebi sendin. Gidişinden sonra herkesin bana böyle seslenmesini istemiştim. Tanıdıklarım bana böyle sesleniyordu ve kendimi oldukça iyi hissettiriyordu. Söylediğin her şey benim için bir anlam ifade ediyordu. Güldüğün zaman bir farklılık vardı. Herkes gibi değildi, insanlar ya kendini diğerlerinden üstün görüp küçümseyici gülüyor ya da sadece gülmek için gülüyor. Anlamsız gülüşlerin içinde parlayan bir gülüş daha vardı, otuz iki dişliyle yüzündeki masumluk, gözlerindeki parıltıyla bana yansiyordu. Genelde insanlar bunu aptal ve komik bulur. Ancak ben o gülüşü her gördüğümde sanki gülümseyen bir yüze değil de gül bahçesine bakıyor gibiydim. Benim güllerim... Canımdan çok sevdiğim güllerim... Güllerimin gidişinden beridir, bu haldeyim diyebilirim. Hayatı seviyordum, o günden itibaren kaybetmiş gibiyim tüm yaşama hissimi...

12 Haziran akşamı çarşıdaydık, geziyorduk. Gezmeyi çok severdin, gördüğün tüm çiçekçilerde durur, mor gördüğün her çiçeği koklamadan durmazdın. Mor rengi çok severdin. Sen çiçekleri koklarken ben de arkandan alışveriş poşetlerini taşımaktan terler içinde dikilsem dahi, senin yüzündeki neşeyi hissediyor ve enerji ile doluyordum. Daha sonra bir dükkâna girdik, dış cephesi o kadar eski püskü duruyordu ki, insanların pek tercih etmeyeceği bir görünümdeydi. Ancak sen içeriye çok büyük bir hevesle girmiştin, senin hevesinle ben daha da neşelenmiştim. Fakat o kadar büyüülecek bir durum da yoktu, sadece sıradan bir dükkâna girmiştik. Mor renklere karşı büyük bir ilgin olduğu için gördüğün her mor şeye bakıyordun. Daha sonrasında gözünü raflarda gezdirdin ve mor bir şapka gördün, şapka oldukça büyüktü, göze hemen çarpan bir büyüklüğü vardı. Ön kısmında büyük siyah bir şerit ve üzerinde çizgiler bulunan bu şapkayı, yüzündeki o kocaman gülümsemeye alıp bana doğru gösterdin. Normalde böyle dikkat çekici şeyleri sevdiğim söylenemez ancak senin sevincin bana şapkayı sevdirmişti. O günden sonra, evet o şapkayı satın aldığımız günden sonra, asla kafamdan eksik etmedim. Evden her dışarıya çıkışımda, sadece yanımda onu götürüyordum benim için anlamı çok büyüktü. İnsanlar bunu garip karşılarsa bile çok sevdiğim birisi bana armağan ettiği için benim açımdan büyük bir değeri vardı. Değeri söyleyerek belirtmem ancak sürekli takışımdan ve her taktığımda aklıma bu anının gelmesinden bunu anlayabilirsin. Gerçekten benim için apayrı bir boyut ve içimde oluşan o neşenin de tanımı yok. Keşke şimdi burada olsaydın ve şapkayı çıkarmadığımı görseydin. Sana çok çok teşekkür ediyorum ve ilerde de bir gün görüşürsek teşekkürlerimi tekrar sunacağım. Ne kadar, gerçekten ne kadar konuşsam az. O mutlu günlerimizi çok özledim meleğim...Yok yok olmaz. Birazdan seni mutlu edeceğim. Elimi gözlerime götürüp hemen siliverdim. Tekrardan gülümsememi yerine koydum.

“Niçin gidiyordunuz Bakırköy’e”

“Aa, bir yayınevine uğrayacaktım.”

“Şu çarşının arkasında kalanı mı diyorsunuz?”

“Evet, bilindik bir yer.”

“Aslında orda tanıdığım bir iki arkadaşım var. İsterseniz size eşlik edebilirim.”

“Elbette.”

Dakikalar önce tanıştığım bu adam benimle gelmek istiyordu, kendisini kırmadım. Hızlıca yol aldık. Yaklaşık on dakika içinde yayınevine geldik, içeriye girdik ve beklemeye başladık. O bekleme yerinde beklerken ben görüşmemi yaptım. Zaten alelacele bir hava hakimdi. Konuşmam çok da uzun sürmedi. Merdivenlerden indim. Bir elimde kağıtlar, diğerinde bavulum vardı. Güçlükle taşıyordum. Tir tir titriyordum. Yok, hayır! Kötü geçmemişti. Aksine iyi bir görüşmeydi, olumlu dönütler almıştım. Sadece acıyordum kendime. Keşke senle birlikte gelebilseydim diyordum her seferinde. Hayat seni benden çok erken almıştı. Bilmiyorum belki bunun için henüz çok erkendi. Üstünden çok zaman geçmesine rağmen alışamamıştım. Alışmak da istemedim. Sensiz olunca tek değil, yarım kalmıştım. Yarım olmamak için yaşadığımız şeyleri kağıtlara döktüm, hepsini tek tek yazdım. Ama yapamıyorum ömrüm, bu da yeterli değil benim için. Adam hevesle aşağıda beni bekliyor, ben merdivenlerde kendimi ağlar halde buluyordum.

Yokluğuna mı ağlıyordum?

Diğer yarımın olmayışına mı?

Yazmıştım sayfalarca hatıra

Yoksa hatıralar mı beni yazmıştı?

Ömrüm olmadan nasıl dolduracaktım ömrümü

Ömrüm olmadan nasıl tamamlayacaktım yarımı?

Gözlerimi silip aşağıya indim. Biraz toparlanmıştım. Adam ise beni heyecanla bekliyordu.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

“E? Ne dediler?”

“Sanırım oldu bu iş!”

“Çok sevindim! Bir kutlama yapmamız gerek!”

Hafifçe gülümsedim, sanırım biraz da olsa başarmıştım ha ömrüm? Bizi filizlendirmiştım. Bu henüz başlangıç, merak etme Mor Şapkalın bizi yaşatacak. Hep birlikte olacağız. Sayfalarımnda, yazılarımda her bir kelimeimde seni, beni, bizi yaşatacağım, hiç kuşkun olmasın. Ömrümüze ömür katacağım. Görüşürüz ömrüm, nurlar içinde uyu!

Sevgilerle, Mor Şapkalın...

BİR ASRA ÇEYREK KALA

Gözlerimi hafif hafif açarken pencereden yansıyan ışık gözlerime vurdu. Işık kâfi gelmiyordu bozulan gözlerimdi ya neyse...Evimin pencerelerini temizlemeyeli epey olmuştu. Temizlesem ne fark eder gözlerimin gördüğü mü var sanki? Hiç değilse şu aciz halimi dışardan gören olmasın. Bu ıssız evin önünden kim geçer, acınası halimi görenler yardıma gelir mi orası meçhul. Bir asrı devirmeme çeyrek kaldı. Zaten bu halimle de bir çınardan farksızım. Yaşlı ve yalnız. Yaşamak denilen gençlerin olsun ben sadece nefes almakla mükellefim...Kirli de olsa pencerelerim hala dışarıyı gösteriyordu elbet. Toprak yine ona en yakıştırdığım beyaz elbisesini giymişti. Tam sobamı yakmaya kalkacakken vazgeçtim. Üşümek de bu beyaz elbiseye özgü belki bu beyaz elbiseyi son kez seyrediyordum diye düşünerek üşümek istedim. İnsan yaşlanınca her yaptığının son seferi olma ihtimalini de düşünüyor. Belki de son kez bu havada burnumu kızartacaktım. Hem üşümesem ısındığım zamanki mutluluğumu nasıl yaşarım?

Toprağın beyaz elbisesi göz kamaştırıcıydı, ne göğe bakabiliyordum ne yere. Sadece ileriye görüyordum ama benim için ileriye pek de uzun gözükmüyordu. Belki de çok kişisel algılamamak gerek, Dünya, dünyada dünyaya yaptıklarımızdan utanmamızı, ne yerine ne göğüne bakamayacak kadar utanmamızı, istiyordur. Biraz daha etrafı seyrettikten sonra dışarıya çıktım. Karda yürümeyi küçüklüğümden beri severdim. İleriye bakınca yolum uzun gözükmüyordu fakat geride neler yaşadığımı biliyordum, yürürken

arkamı dönüp ardıma bıraktığım ayak izlerine baktım. Bunlar benim ayak izlerim değildi, giydiğim ayakkabının ayak izleriydi. Ardımda bir iz bırakmış olmak beni sebepsizce mutlu etti. O yüzden bunların ayakkabılarımın değil benim ayak izim olmasını istedim. Ayakkabımı çıkardım ve ayağımın üşmesine aldırış etmeden yalnız ayak yürüdüm. Yürürken aklımdan geçen tek şey iz bırakıyor olmaktı. Toprak beyaz elbisesini çıkarıncaya kadar burada bıraktığım izler yaşanmışlık belirtisiydi. Ama yağın kar eridiğinde buradan hiç geçmemiş olacaktım. Tıpkı beni tanıyan son kişi öldüğünde hiç doğmamış olacağım gibi. Ölümünden korkmazdım ama hiç doğmamış olacak olma fikri içimi ürpertti. Onca çabam, onca uğraşım yok mu olacaktı? Kendi halinde sıradan bir insandım. Bundan yüz yıl önce yaşamış kaç tane insanı biliyordum ki? Tüm bu korkularım yüz yıl sonraki benliğime şu mektubu yazdırdı.

“Bedenine değil ruhuna ithafendir yazdıklarım. Dünyaya ufak bir eser bırakmış olsan bile hiç yaşamamış olmazdın. Fikirlerin yaşardı. Sana bunları yazarken yaşlı bir bedene değil minik bir ruha yazdığımı biliyorum. Bunu bir sen biliyorsun bir de ben. Hani almak için gece gündüz çalıştığım araba var ya şimdi hurdaya çıktı. Duvarına çivi bile çakamadığım evinde şimdi başkaları yaşıyor. Kirlenmesin diye örtüsüz kullanmadığın koltuklar, vitrinden hiç çıkarmadığın takımlar şimdi neredeler? Zaman içinde değişen yaşam standartları, insanları değiştirmeye asırlar yetmiyor...Evet bir gün ruhun bedeninden ayrıldı. Sevdiklerinin bedenleri seni ruhunun olduğu yerde değil bedeninin olduğu yerde, mezarında, ziyarete gelebildiler. Ardından onlarda bedenlerinin ruhlarıyla ayrılması karşısında çaresiz kaldılar. Seni tanıyanlar unuttu, hatırlayanlar da öldü. Sonunda seni bilen bir sen bir de ben kaldık.”

Yazının burasını yazarken durdum. Hatırlanmak istediğimden emin değildim. Hatırlanmak istenmeye layık olabilmek için unutulmaktan korkacak kadar güzel yaşamak gerekir. Ben hayatta hep bir amaç aradım oysa belki hayatın amacı bu arayış halidir. Bu noktada yanıldım, anlayınca da geç kaldım... Yolun sonunu merak

ederken kestirme diye yanlış yolları seçtim. Önemli olanın yolun sonu değil yolun kendisi olduğunu unuttum. “ Hayatın amacını tıpkı senin gibi senden sonra da arayan çok oldu. Fakat cevaptan beklentisi yanlış olanın doğruyla arasındaki mesafe giderek artar. Böylelikle uzaklaşmaya başladın. Yolun doğrudan sapıp yanlışla keşişti. Hayat upuzun ve dopdoluyken anlamını aciz kelimelerde aramanın ne kadar mantıksız olduğunu niçin sorgulamadın? Hayat bir varış değildi sona gidilen yolda bir çırpınıştı. Anlamadın. Seni sona koşar adım götüren kendi ayaklarındı. Durmadın. Kalbini kırdıkların, kalbini kıranlar; siz aynı toprağı paylaşamazken toprak sizi paylaştı. Kendini ne de büyük sandın. En sonunda seni bağrına basacak olan toprağına sahip olmaya çalıştın. Toprağına sahip olabilmek uğruna toprağın paylaşacağı insanlarla iyi geçinemedin. Çokça hata yapıp azar azar ders çıkardın. En çok hata yapanınızı bilge sandın. Çok övündün, yalnız iyiliklerinle gurur duydun, kötülüklerin yüzünü kızartmadı. Ama çok sevdin, çok üzüldün yalnızlığa sığınmış korkak bir kalabalık oldun. En çok da sen korktun kalabalığından, en çok seni kabullenmedi kalabalığın. Kendini kendi kalabalığında kaybettin. Sonra kalabalığın ancak seni içine alabilecek kadar küçüldü. Kimi zaman başkalarından çoğaltmak için kendinden eksilttin. Hayat artılarını eksilerini yok etti. Bazı eksilerini yok etmeye artın kalmadı. Senden bin sen daha çıktı. Tüm bunlarla sen sen oldun. Sen olmak en çok ve yalnız sana yakıştı. Şimdi bu mektubu ne gariptir ki benim olmadığım bir zamanda bana yolluyorum. Ama dedim ya önemli olan yoldur diye, bana iyi gelen de bu satırları yazmak oldu. Bana hiç ulaşmayacak, göndericinin de alıcının da nitekim iletinin de ben olduğum bir mektubu yazmak...”

EKMEK ARASI SESSİZLİK

Bazı gecelerin sabahı olmaz. Sabahın olmayacağını bildiğin geceler sen sen olmazsın. O gün de bu düşünceyle yazıyordum bu satırları sana.

İçimdeki dinmez acıları mürekkebime batırıp çıkarırken bir yandan da özlemin kapladı yüreğimi. Yılların hırçın dalgalarında cebelleşip dururken sensizlik bedenimin alevlerini daha da körüklüyordu.

Korktuğum adama dönüşmüş, kendimle savaşımı bitirmeyi bir türlü başaramamıştım. Bir belki iki satır bir şeyler karaladım karalamadım bıraktım kalemi. Nedenini bilmediğim bir hırçınlıkla elime aldığım ilk şemsiyeyle dışarı çıktım. Sabahı olmayacak bir gecenin benliğimle savaşının tam ortasında olduğumu fark ettim. Yaktığım sigaramın dumanına çarpıp delen yağmur damlaları eşliğinde gitmeye başladım. Gitmeye başladım da nereye? En eskiye gittim, her şeyin başı ve hayatımda huzur namına olan her şeyin sonuna. Okmeydanı Piyalepaşa Mahallesi.

Attığım her adım geçtiğim her kaldırım benden bir parça taşıyordu. Fakat burası eski Piyalepaşa değildi değişmişti. Evet sokaklar aynıydı ama tanıdığım esnafların neredeyse hepsi ya batmış ya bırakıp gitmişti. Girdiğim her sokakta artık mahallede bir topun peşinde koşan umut dolu çocuklar değil de ellerinde sigaralar dert ve tasa içinde boğulan gençler vardı. Kimse eskisi gibi değildi. Olmayacaktı da. Yıllar bu varoş ve alt kesimin yuvası mahalleyi eskitmekle kalmamış, insanlardan insanları koparmıştı. En son

paketimdeki son 2 daldan birini alıp ağızıma götürürken okuluma uğramaya karar verdim. Bir arka sokağında kahvehanelerin silahlarla basıldığı Biber gazının kokusunun okul içinde herkesin soluduğu hava sanıldığı okuluma. Piripaşa İlköğretim Okulu. İnanın bana o bile çok değişmişti ya da belki ben yahut fikirlerim çok değişmişti eski masumiyetiyle bakamıyordum hiçbir şeye, önümde duran taştan bir anlam çıkartıyor, kendimi hüznün dolu bir gecenin içinde buluveriyordum. Ama tam o sırada karşıma çıkan şey bütün duygularımı bir anlığına aldı götürdü. Belki beni etkilediği kadar önemli bir şey değildi hatta hiç değildi ama o an bayrağımızı taşıyan beyaz eski direğin üstüne bağlanmış kırmızı alevli beyaz bisikleti gördüğüm an dondum kaldım. Durduğum yerde diz çöktüm ve sanki gözümün önünde tüm aile fertlerim işkence edilerek ölmüş gibi çığlıklar atmaya başladım. Avazım çıktığına bağıryor, gözyaşlarımı nehirler dolduruyordu. Son sigaramı da aldım ve yere sırtüstü yatarak gökyüzünü bütün kederimle izlemeye başladım. İnan ki Mete o mahallede birçok kez hatırladım seni. Boyadığın dükkan kepenkleri taşlara çizdiğin resimler ama tuttum kendimin Fakat o an o bisikleti görünce dayanmaya gücüm yetmedi inan.

Yokluğunda bir daha asla bisiklet sürmedim ömrüm boyunca nefret ettim o kahrolası meretten. Yılların eskitemediği dostluğumuzu 2 teker 1 gidonun ayırması gökyüzünde izlediğimiz yıldızların yerini şimşekli akşamlara bırakması. Yarım ekmek salçayla saatler boyunca dolaştığımız sokakların yokluğumuzda paslanması.

Velhasıl kelim Bugün gidişinin 15. Yılı can dostum Mete. Bir gün buluşacağız elbet. İzlediğimiz yıldızlarda bekle beni. Karşıladığın sofraya verdiğin yemek inan hiç önemli değil. Ben bu İstanbul'un toprağına biraz gözyaşı yarım ekmek ve bol sessizlikle gömdüm seni .

DENİZ FENERİ

Karadeniz her mevsim yağışı alırdı, öyle demişti biri bana uzun yıllar önce. Oysa bu bilmediğim mevsimde yanaklarım Karadeniz'den daha çok yağış alıyordu. Ağlamak çok insani bir durumdu elbette ama rutine dökülmüş gibi her gün ağlamak mantıklı değildi nezdimce. Ben ağlayamazdım aslında. En acıklı filmler, en kahreden haberler, en keder yüklü şiirler... Hiçbiri ikna edemezdi kristal gözyaşlarımı iç denizlerimden koparıp yanaklarımdan aşağı süzölmeye. “Duvar gibi,” derlerdi beni tanımlamak için kimileri. Şimdi görseler dudaklarından çıkmasa bile içlerinden “Bu kez de enkaz gibi,” derler miydi? Saymayı bıraktığım gözyaşlarımdan biri daha açık kahverengi parkenin üzerine düşüp candan bir küre misali paramparça olduğunda ve hiç var olmayan bu cam parçaları ruhuma saplanmış gibi canımı yaktığında düşünüyordum bunu. Düşünmek yeterli gelmediğinde ellerim titreyerek masanın üzerinde duran, hayallerim gibi adından sebep tükenmeyeceğine inandığım, tükenmek üzere olan kalemimi buldu. Yazım okunmayacak kadar kötüydü ama yine de tutundum çarpık mürekkep izlerine. Yazdım, yalandan da olsa kaygısızdım.

Önce bir şiir yazdım. Öylesine ben yoktum ki içinde yazdığımı ben bile inanmadım. Kağıdı buruşturup yere fırlattım. Bir öykü yazdım sonra, yere bir kağıt daha düşüverdi soluğumla. Sonra bir

kağıt daha, bir kağıt daha... Sadece kalem değil ben de tükenmek üzereydim elimde, aklımda hiçbir şey kalmamış halde koca bir kağıt yığınının ortasında otururken. Bağırmazdım, çağırmazdım, ağzımı açıp tek bir ses çıkarmazdım ben içimde çığlık çığlığa bağırın düşüncelerim olsa da. Sadece yazardım, feryatlarını sözcüklerle özgür bırakırdım. Ve şimdi içimde binlerce korkunç feryat yankılanırken yazamıyordum. Hep kendime yazardım, kendime anlatırdım yalnız benim anlayacağımı bilerek beni. Oysa şimdi kendimi kaybetmiş gibi hiçbir şey anlatamıyordum kendime. Bu kez bir ben bile yoktum.

Masanın başından kalkmak için sandalyenin kollarına ağırlığımı vererek doğrulurken bir zamanlar turuncu olan kahverengi duvarda en sevdiğim resmini gördüm. Ağaçların arasında, kimsenin bulamayacağı seni bulan bir yudum güneş yüzüne sanki hiç ıslıl ıslıl değilmiş gibi damlamış duruyordu. Gülümsüyordun, bütün dişlerini -hatta arka dişindeki o küçücük kırığı bile- görüyordum. Hiç olmadığım kadar bana benziyordum, ben vardın çünkü içimde. Verdiğim en muhteşem kararı o anı sonsuza dek içimde ve bu küçük çerçevede ölümsüzleştirmek. Ve sen yine boğulduğum karanlığımın içinden çekip aldın beni. Kalem elime aldım tekrar, bitene kadar yazdım. Sana yazdım.

Canım...

Öylesine bir sevgi sözcüğü değil bu, gerçeğimiz bizim. Sen benim canımsın, ama benden çok uzun zaman önce ayrılmıştın. Annem her “canım” dediğinde dudağının hafifçe kıvrılmasını, yanaklarında tomurcuklanan kızıl yaprakları ve her şeyini ama en çok seni... Seni çok özledim. Saçının alnına düşen hani o üflesen de hiç gitmeyen tek buklesini, sesindeki varlıkları sırrımız olan kuşları, sabah kahvaltısında önümde duran iki şekerli çayı çok özledim. Kendimi çok özledim. Seni unutmak üzereydim, öyle çok oldu ki yokluğunda kaybolmak üzereydim. Sensiz her şey eksik biliyor musun? Güneş eskisi kadar çok parlamıyor, balkondaki çiçekler açmıyor, lavanta kolonyası eskisi kadar güzel kokmuyor... Hiçbir şey eksilmedi aslında ama sen eksildin, ben eksildim, eksildik yalnızca... Çok az mektup yazdım ben hayatımda. Belki bazılarını okulda,

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

öğretmenlerin zoruyla yazdım. Bilirsin ben hep bir şeyler yazarım, kaybolurum dizelerde, satırlarda. Deneme, makale, öykü ve en çok şiir... Oysa bir mektubun hepsinden anlamlı olduğunu, hatta kaybolan her şeyi bir anda geri getirebileceğini bilemezdim. Her şeyi her şekilde anlattım, anlatabildim bugüne kadar. Ama sen... Ben hiç fark edemedim ki usulca kaybolduğunu, resimlerimin bir başkasının resimleri oluşunu, dizelerimin bir yabancıya dizelerine dönüştüğünü, senin sanki içimden ayrılıp beni bensiz bıraktığını fark edemedim. Her şeyi anlattım, seni anlatmayı atladım. Seni görmeyi atladım, duymayı atladım, sevmeyi atladım, sana anlatmayı bile atladım. Seni anlatmadığımı, sana anlatmadığım her an için affet beni. Beni bu dalgalarında savrulduğum denizimden alıp kurtar, bana yol göster daha önce yaptığın gibi. Deniz fenerim ol, ben dalgalara zaten razıyım. Bana iyi bak...

Kalemim bitti. Pencereden baktım puslu gökyüzüne. Göğün bir kabahati yoktu, puslu olan bendim. Bilmem kaç can yakan zamanın ardından ben filizlenmeye başlıyordun yine içimde ama bu sefer toprağım buna izin vermeyecek kadar kuruydu. Buna isyan edemeyecek kadar da yorgundum. Kağıdı bir zarfın içinde yastığımın altına koydum. Kaybolduğunda biliyordum, ait olduğu yerdeydi. Ben deniz feneri ufukta parlayan bir deniz olmuş, tamamlanmış bir vaziyette gülümserken gözyaşı parçalarının yanında, yerdeydim.

KAVUŞMA

Sene 2009

O sabah her yere gün aymıştı, Urumçi hariç. Dedim ya her yere gün aymıştı diye. O sabah Leyla'ya da gün aydı. Mutluluğunu yazsa roman, söylese destan olurdu. Yazmayı öğrenmişti çünkü. Evet yanlış duymadınız, Leyla artık yazabiliyordu. Bu onun için paha biçilemez bir mutluluktu. Bir sevdiği vardı onun, Tahirdi adı; para kazanmak, daha iyi bir hayat kurmak için kaç kıta atlayarak Urumçi'ye gitmişti. Leyla ise Anadolu'nun küçük bir kasabasında onun yolunu gözleyerek bir başına kalmıştı. Ne Tahir'le konuşabiliyor ne de bir kez yüzünü görebiliyordu. Elinde onunla konuşabilmek için ne bir telefonu ne de bir şeyi vardı. Çareyi mektup yazmakla buldu ama... 8 yaşındayken babası “Kızgın, okuyup da ne yapacaksın” diye onu okuldan almıştı. O günden sonra ne okuyabildi ne de yazabildi. Ama sonunda özlemi ağır bastı. Ve bir gün tam 21 yaşındayken cesaretini topladı ve bir ilkokula gitti. İlk bir utanıp sıkılsa da sevdiğini düşündü, her şeyi onun içindi. Topladı cesaretini, girdi içeriye. Sınıfta, onun gibi hayatında zorluklar yaşamış; hayatına eğitim diye bir şey girmemiş olan kadınlar oturmaktaydı. Her gün, daha Güneş doğmadan yola çıkıyor, gecenin bir vaktinde evine dönüyordu. Tam iki ay geçmişti aradan, yorgunluğu her yerinden belliydi. Ama artık sular seller gibi

okuyup yazabiliyordu. Bu onun için tarif edilemez bir mutluluk. Artık amacına ulaşmasına tek bir basamak kalmıştı. Mektubunu yazmaya başladı. Bir yandan ağladı bir yandan yazdı. Ertesi gün; belki bu onun Tahir'i için son kez şehre inmesi idi. Elinde mektubu, sırtında en sevdiği çantasıyla yola koyuldu. Nerden bilebilirdi ki yazmak için aylarını verdiği o mektup Tahir'in eline ulaşmadan o bu dünyadan göçüp gidecekti. Tahir Urumçi de bir haber ajansında görevli olarak çalışıyordu. Ta ki o karanlık güne kadar; insanların dil, din ve ırk farklılıklarından ötürü zarar verildiği gün. Masumların arasında Tahir de vardı. Tam altmış bir tane kurşun yemişti. Leyla haberi ertesi günü süt almaya giderken karşısındaki televizyondan aldı. Kalbinde büyük bir patlama olmuştu sanki. Koşarcasına eve gitti. Ne yapacaktı, onsuz nasıl yaşayacaktı. Daha Tahirin haberi gelmemişti ama haberde çalıştığı ajanstan tek bir insanın bile kalmadığını söylüyordu. İçindeki bir ses onun haberini beklerken diğer bir seste ona bir şey olmadığını söylüyordu. Aradan tam iki hafta geçti. Leyla yoğun bakımdaydı, kalbi ara ara duruyordu. Leyla Tahirsiz hayatının bir anlamı olmadığını biliyordu. Bir gün kendine geldi ve hastaneden kaçmak için hazırlandı. İlk olarak evine gidip elinde ne var ne yok hepsini topladı. Urumçi'ye o gece hareket edecek olan uçağa biletini aldı.

Altı saatin sonunda varmıştı. Şu ömrü hayatında son kez olsun Tahir'ini görmek tek arzusuydu. Geldi, oturdu ve ağladı ağladı ama ne çare. Kalbinde büyük bir boşluk bedeninde tuhaf bir ağrı vardı. Biliyordu onsuz yaşayamayacağını. Artık sona yaklaşmıştı. En sevdiği çantasından ona, Tahir'inden kalan son eşyasıyla dünyevi hayata gözlerini yumdu.

Elinde mektubu, yanında Tahir'i... Evet işte kalbi her ne kadar şimdi atmıyor olsa bile, daha huzurluydu.

Ömer Seyfettin Öykü Yarışması

*Kabataş Erkek Lisesi
Okul Kategorisi*

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

KIRLANGIÇ MEKTUPLARI

Eylül ayında bir akşamüstüydü. Tuzlu bir deniz meltemiydi İstanbul'un kumral saçlarını okşayan. Ne güneşliydi gökyüzü, ne de büsbütün karanlık. Onun dünyasında yıllardır her saniye gün batıyordu. Geniş omuzları hafifçe kambur, adımları artık titrek ve yıldıydı. Her adımında, bastığı her bir kaldırım taşının yaşanmışlığını da vuruyordu sanki sırtına. Uzun zamandır kovaladığı son umut ışığını da az sonra söndürecekti. Eski ceketinin bir düğmesinin hayatı pamuk ipliğine bağlıydı denebilirdi, nasırlı parmakları ceketinin cebindeki ahşaptan oyulmuş kırlangıç biblosunun zarif kanatlarıyla oynuyordu. İstanbul, sonbaharın ta kendisiydi o gün. Sararmış, dalından kopmuş yapraklar kendi sessiz ve hışırtılı şarkılarını söyleyerek süzülüyor, henüz dinmiş bahar yağmurunun şehrin kucağına bırakıverdiği ılık esinti ve toprak kokusu hissetmeyi bilen ruhlara bir küçücüklik duygusu bahşediyordu. Hayatın tekdüzeliği siyah beyaz olur derlerdi, oysa şimdi tekdüzelik değil, bitmek bilmez bir hüzün hali vardı üzerinde. Hayat tüm sıcak renkleriyle boğuyordu onu yalnızlığa. Bir eylül yalnızlığıydı bu. Bir sonbahar yaprağı gibi solmuş, daha dalından koştığı an bir rüzgarla un ufak olmuş, savrulmuştu sanki şehre; takvim kenarına öylesine yazıverilmiş bir şiir gibiydi. Ağzında

sabah çayının bıraktığı tuhaf metal tadı ve sağ elinde parçalarcasına sıkı sıkı tuttuğu iki sarı zarfla Emirgan'ın Arnavut kaldırımını, dar yokuşlarını tırmadı.

Koca İstanbul... Koca, tıpkı kendisi gibi yaşlı İstanbul! Kimine umut, kimine aşk, kimine para bahşetmişti de ona bir tek arkadaş verememişti. O da düşünmüş taşınmış, bundan aylar önce yalnız kalabalıkların kalabalık yalnızlıklara karıştığı sokaklarda dolaşarak şehrin ve yüreğinin yalnızlık duygusuyla baş edebilmek için bir çıkış yolu ararken bir sahafın önüne geldiğinde bulmuştu yeni oyununu. Onun gibi bir insan olmalıydı, yüreği yalnız ve biraz hüznü, çok özel bir dost! Bir dost bulabileceğine dair tek ümidi, yıllardır göremediği kırlangıçlardaydı. Denizci olduğu yıllarda ona yol gösteren, o zamandan beri özlediği arkadaşları kırlangıçlarda... Mektup oyunu da işte böyle başlamıştı. Ceketinin iç cebinden kalemini çıkarması, özenle yazdığı mektubu sarı bir zarfa yerleştirmesiyle ilk mektup tamamlanmıştı artık. Her gün yazdığı mektupları rastgele bir sahafa, güzel bir öykünün arasına bırakıp geri dönmek içindeki yalnızlığı bir an olsun dindirmiş, onun için bir rutin haline gelmişti. Başta eğlenceliydi tabii, fakat geri dönüp de bıraktığı tüm mektupları renkleri solmuş, okunmamış ve en az kendisi kadar yalnız halde bulunca bu işe buruk bir yürek ve kırılmış umutlarla devam etmesi gerekmişti. Yine de inanıyordu, bir gün o mektupların birinde ona eşlik edecek bir dostun cevabını bulacaktı. Ve o gün geldiğinde, İstanbul'un dar sokaklarından, yalnızlığın karanlığından çıkıp, kırlangıçların dans ettiği özgür bir dünyaya adım atacaktı.

Her ümitsizliğe kapıldığında yanından ayırmadığı kırlangıç biblosuna giderdi elleri. Kanatlarını okşar, yalnızlığından kurtarılmayı beklerdi. Kırlangıçları izlemek yüreğini eskiden de böyle hafifletirdi, biliyordu bu güzel kuşların kendisi gibi denizcilere yardımlarını. "Evine geldin!" demekti bir kırlangıcı süzülürken görmek. "Evine geldin, geç, geç haydi içeri. Hoş geldin..." İstanbul'un dar sokaklarında dolaşırken, eski binaların yıpranmış duvarları arasında kendini kaybederken, kırlangıçların özgür kanat çırpışlarıyla yükselen şarkıları bağlıyordu onu yaşama.

Böyle böyle aylarca devam etmişti mektuplarına, kulaklarında kırlangıç ezgileriyle... Fakat mektupları cevapsız kaldıkça yeni mektuplar yazmaya gücü yetmemiş, o çok sevdiği kuş ezgileri unutulmaya karar vermişti. Önce mektup kağıtlarının kenarına çiziktirilen kırlangıçlar yok olmuştu, sonra özenle işlenmiş yazılar... En son da her zarftan dışarı bir yasemin kokusu gibi sızan ümit terk etmişti mektupları... Bir denizcinin kaba elleri, sahip oldukları yegâne zarafeti de kaybedip mektup yazmaya daha fazla yanaşmazlarken tek başınalığını kabullenmeye başlamıştı adam da. Şimdi toparlanma zamanıydı, bıraktığı tüm mektupları kendine saklayıp yalnızlığı benimsemek, henüz hiç görmediği halde eskilerden beri tıpkı bir kırlangıç gibi tanıdığı mektup dostuna veda etmek şarttı. Belli ki ya birbirlerini bulmaları imkânsızdı ya da koca dünyada onun için yaratılmış bir arkadaş hiç olmamıştı...

Son üç mektup düşmüştü bugünün payına, dış dünyaya yalnızlığını haykırdığı lakin kırlangıçlara bile sesini duyurmadığı son üç mektup. İkisi elindeydi, biriye en sevdiği öykü kitabının en sevdiği sayfasında. Adımlarını pergel gibi açarak hızlı hızlı katettiği dar sokakların sonuna gelmişti, ona ait son parça tam önünde durduğu sahaftaydı işte. Yavaşladı, omuzları biraz daha düştü. Biraz midesi bulandı, çokça da yüreği. Sallanan adımlarla girdi dükkana, ilk mektubunu arasına bıraktığı kitabın yerini eliyle koymuş gibi buluverdi. Hâlbuki çok emindi; bu mektubu eliyle değil, ümitleri ve hayalleriyle koymuştu oraya. Görünüşe bakılırsa kitaba o bıraktığından beri el değmemişti, sayfaların arasındaki şişlik de bunun kanıtıydı. Eli cebindeki küçük kırlangıca gitti fakat bu kez bir yerine iki parçaya dokundu parmakları. Minik bibloyu cebinden çıkardığında zarif kanatlarından birinin koptuğunu fark etti. Ona da aynen böyle olmuştu işte, kanadı kopmuştu; uçamıyordu, uçamayacaktı. Yavaş yavaş dizleri üzerine çöktü, elindeki kitabı tek ve son arkadaşından ayrılıyormuş gibi göğsüne bastırdı, yalnız ruhunun tesellisi gibi sarıldı sıkıca. Kırgın bakışlarına kesik nefesleri ve yorgun vücudu da eklendiğinde tam arkasından bir ses duydu.

"Amca? İyi misiniz? Allah Allah, duymuyor ki adam! Ne yapacağız, sen şu kolundan tut da kaldıralım hadi."

Kendisine yaklaşan dükkân sahibi ve müşterileri görünce hızla ayaklandı, iki adım geri çekildi. Bunu yaparken kucağındaki öykü kitabını yere düşürdüğünü ancak kitabın ahşap zeminle buluştuğunda çıkardığı tok sesle fark edebildi, korkudan unuttuğu derdini yine hatırlamıştı bu sesle. Ancak... O da nesiydi? Kitabın ucundan görünen zarfın ucu, kendisinininkiler gibi sarı değil, maviydi! Mümkün olabilir miydi, biri onun ilk mektubuna cevap vermiş olabilir miydi? Eğildi, delice titreyen elleriyle mektubu aldı, düzgün göremeyen dolu gözlerine yaklaştırdı. Bir cevaptı bu, yalnızlığı nihayet son buluyordu. Adımları yine titrekti ancak bu kez heyecan ve şaşkınlık doluydular. Sahaftan çıkarken arkasından konuşulanlar bir uğultuya dönüşmüştü bile. Bir süre nereye gittiğini bile bilmeden elindeki mektubu havada sallayarak hoplaya zıplaya dolaştı öylece. Gördüğü herkesle tanıştırdı mektubunu.

"Bakın, arkadaşım bu benim! Siz de bakın, bana gelmiş, bana yazmışlar! Benim de arkadaşım oldu artık!"

"Ay, ne tatlı, ne komik adam baksanıza!"

"Bırak yahu, deli herhalde. Baksana bir elinde tahta parçası, ötekinde yamuk bir kağıt! Düşkün bu adam düşkün!"

Adımları artık duramıyor, tüm şehri, tüm dünyayı coşkuya boğuyordu. Ancak henüz en büyük şaşkınlığını yaşamamıştı. Duyduğu seslerle başını göğe kaldırdı, bir kırlangıç sürüsü geçiyordu üzerinden! Bugüne kadar duyduğu en güzel kırlangıç şarkısıydı söyledikleri. Kahkahalar atmaya başladı, bağırды gökyüzüne.

"Teşekkür ederim dostlarım, çok teşekkür ederim!"

Bir kırlangıç gölgesi düştü önce mektuba, sonra adamın bembeyaz saçlarını okşadı. "Önemli değil!" demekti bu, biliyordu adam.

Elindeki bibloya da teŖekkür etti; yalnızlığı boyunca ona eşlik ettiği, kırlangıçları ve mektupları bulmaya yardım ettiği için. Etrafına ilk kez dikkatli bakma fırsatı olduğundaysa tüm adımlarının onu denize çıkardığını fark etti. Yıllarca karaya ulaŖacađını müjdeleyen kırlangıçlar, onu bu kez uçsuz bucaksız, özgür denize getirmişlerdi. Güldü kendi kendine.

"İŖe bak, hani mektupları güvercinler getirirdi? Benimkini ulaŖtıran bu güzel kırlangıçlar oldu."

O an, görmeyi bilen hiç kimse tarafından unutulmadı; özenle çizilmiş bir mektup puluna dönüŖtü. Mektupları insanlar ulaŖtırırdı ya birbirlerine; bu kez kuşlar mektupları, mektuplar insanları kavuŖturdu denize...

SEVGİLİ AYSUN

Saat yedide çalacak olan alarmından birkaç dakika önce uyanıp alarmı iptal etmişti. Artık bünyesi alışmıştı, o sinir bozucu sesi duymadan uyanıyor ve susturuyordu. Sabah erken kalkmayı seviyordu. Zaten işe felan da gitmiyordu, yani sırf canı istediği için kendini bu saate alıştırmıştı. Erken kalktığında dinç ve hayat dolu oluyordu. Ayrıca güneşin doğuşunu, sabah esen hafif esintiyi, kimse uyanık değilken duyulan kuş cıvıltılarını ve gün içinde adım atılacak yer olmayan sokakların bomboş olmasını içinde bir huzurla seyrediyordu. Kahvaltısı her sabah farklıydı, kim her gün aynı şeyleri yiyip yediklerinden sıkılmazdı ki? O hayattaki hiçbir lezzetten soğumak istemiyordu.

Lavaboya gitti, elini yüzünü yıkadı. Sonrasında mutfığa girdi, pencereyi tamamen açtı. İstanbul semalarına baktı, içini bir sevinç kapladı. Kahvaltısını hazırlamaya başladı, kendine pankek yapacaktı. Orta yaşlı bir kadındı, artık gençken olduğu kadar çevik ya da becerikli değildi. Basit bir iş bile onun için çok uzun geliyordu çünkü gitgide hareket hızı yavaşlıyordu ama olsun. Hala bir şeyler yapıyordu değil mi? Hala kendi kahvaltısını kendi hazırlıyordu, bu da ona yeterdi zaten. Saçları da beyazlamaya başlamıştı ama olsun, ona beyaz saç da çok yakışıyordu değil mi?

Arkadaşı da kalmamıştı ama olsundu, en azından erkek kardeşi vardı değil mi? Ah, o kardeşi de İstanbul'da olsaydı bari. Her gün şehrin diğer ucuna bile giderdi onu ziyaret etmek için. Yeğenlerini görür, onlarla oyunlar oynardı öyle olsaydı. Keşke hayat insanlara istediğini verseydi, hayatın onlar için istediğini değil.

Kardeşi ailesiyle yurt dışındaydı. Tüm yaz onlarda kalsa bile özlem ve yalnızlık için kemiriyordu. Sonuçta onlardan başka kimsesi kalmamıştı. Yine de bu yerkürenin öbür ucunda da olsa kendi kanından birilerinin olması ona bu sevimsiz yalnızlığa dayanacak güç veriyordu. Keşke çocuklarım da olsaydı diye geçirirdi her gün içinden, keşke olabilseydi. Çocuğu olamıyordu kadının, eşiyle de bu yüzden ayrılmıştı. Aslında evlilikleri çok güzel başlamıştı, kadının zaten hali vakti yerindeydi. Kocasını da bir hastanede göz doktoru olarak çalışıyordu. O kocasını hep sevmişti, çok tatlı çok sevecen bir insandı kocası. Evlilikleri de çok güzel ilerliyordu aslında. Ta ki çocukları olamayacağını fark edene kadar... Bu haberin ardından bir hafta geçmedi ki eşi ondan boşanmak istediğini söyledi. Görünüşe göre evliliklerinin tek nedeni onun için çocuktuk ve belki de gösterdiği sevginin nedeni de buydu. Oysa o sadece mutlu olmak istiyordu. O sadece yanında biri olsun istiyordu. Eşinin bu isteğinden sonra boşandılar. Uzun süre bu sahte sevginin etkisinden çıkamadı kadın, sonra da evlenemedi zaten.

Kahvaltısı artık masada duruyordu. Mutfak masası pencerenin hemen yanındaydı, yemeğini yerken manzaraya bakmayı seviyordu. Uzun uzun baktı binalara, gökyüzünü kirleten binalara. Artık alışmıştı bu duruma, istenmiyordu. O da kitaplara vermişti tüm hayatını, kitap okumak tek hobisi ve bu hayatta yaşamasının tek nedeni idi. Tüm gün kitap okurdu, kitapların içine gömülür onların karakterleriyle bağdaştırırdı kendini. Tutkuluydu anlayacağınız. Salonundaki tüm duvarlarda kitaplık vardı, raflar kitap doluydu. Bazen sahalarda geziyor kah kitaplarını satıyor kah yeni kitap alıyordu. Kitapçı ve sahaf gezmeyi seviyordu, hem de çok seviyordu.

Kahvaltısını bitirdi ve masayı topladı. Ellerini yıkamak için lavaboya gitti. Karşısında üzerinden koskoca bir hayat geçmiş olan bedeni duruyordu. Aynadan ona acırcasına bakıyordu. Kadın çalışmadığı için yaşlanmaya başladığını iliklerine kadar hissediyordu. Aklaşan saçları, kırışan derisi, zayıflayan vücudu her geçen gün ona yaşlılığı hatırlatıyordu. Kadın hep dinç kalmaya çalışıyordu, çalışıyordu ama nafile. Genç kalmayı meşgalesiz ve yalnız başına başarması mümkün değildi zaten. İç çekti, görünüşe göre bugün de karamsar karamsar dolaştığı günlerden biri olacaktı. Kendini toparlamaya çalıştı çünkü böyle günlerden nefret ederdi. Kim severdi ki böyle günleri? Bugün çok güzel bir kitap okuyacaktı hem. Düşünceleri ağırlaşmaya başlamadan kahvesini hazırlamaya gitti. Bugün çok güzel olmalıydı, evet öyle olacaktı. Kendi kendine tekrarladı.

Kahvesi ocaktayken salonundaki pencerenin yanındaki okuma köşesine geçti. Bu kitabı nedense bir türlü okuyamamıştı, sürekli eve yeni bir kitap getirmekten kendini alamıyordu. Bu kitapta yeni gelenlerin ardında kalmış ve kim bilir kaç yıldır rafın arkasında bekliyordu. Her aldığı kitabı hemen okumak istiyordu, muhtemelen bu nedenle de bu kitap en sona kalmıştı. Kitabı tozlu raflarda ilk gördüğünde daha önce okumadığı için üzülmüştü ama şimdi okuyacaktı sonuçta. Hemen kahvesine bakmaya gitti, kaynıyordu. Ocaktan alıp fincanına döktü, artık kitabını okumaya hazırды. Kahvesini sehpayaya koydu. Koltuğuna oturdu.

Artık başlamaya hazırды, tüm gününü buna ayıracaktı. Kitabını eline aldı ve uzun sürecek bir maratonun ilk adımını attı. Her ne kadar arada bir mola veriyor, su içiyor, dışarıya şöyle bir göz atıyorsa da uzun süre oturduğu yerden kalkmıyordu. Kitap çok uzun değildi ama sürükleyiciydi.

Uzun bir sürenin sonunda kitabın son sayfasına gelmişti. Ama garip bir şey vardı, son sayfa kitabın kapağına yapışmıştı. Kelimelerin çoğunun okunabilir olması umuduyla yavaşça sayfayı kapaktan ayırmaya çalıştı. Çok zor değildi, pek sağlam bir şekilde

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

yapıştırılmamıştı. En sonunda sayfayı kurtarmayı başardı. İşte o zaman melul melul alıcısını bekleyen mektubu gördü. Merakla kapağa yapışmış mektubu çıkardı. Ucu kapatılmak için hızlıca sürülmüş yapışkan sızmış ve hem sayfayı hem de kapağı yapıştırmıştı. Zarfın üstünde hiçbir şey yazmıyordu. Yazan kişinin zarfı kendi yaptığı belliydi. Beyaz A4 kağıdıyla yapılmıştı. Zarfın içinden mektubu çıkardı. Kitabı unutmuştu bile, masasında bitirilmeyi bekliyordu kitap lakin bir daha el sürülmeyeceğini nerden bilebilirdi?

Mektubu yazanın yazısı tanıdıktı ama kimindi ki? Kitabı ne zaman ve nerden aldığını anımsamaya çalıştı ama hatırlayamadı. Belki mektubu okurken zihninde belirirdi değil mi? Mektubu okumaya başladı:

“Sevgili Aysun,

Sana bu mektubu yazmadan söylemeyi dilerdim fakat bir korkaktan ne beklersin ki zaten? Doğum günün kutlu olsun tekrardan, umarım sevmişsindir kitabı. Ve umarım okumadığın bir kitaptır.

Nasılısın, nasıl gidiyor? Uzun zamandır görüşmüyoruz, biraz meşgulsün sanırım. Nişanlıyla konuştum da geçen gün, o söyledi. Umarım çok yorulmuyorsundur, o kadar enerjik bir insansın ki seni yorgun bir şekilde hayal edemiyorum.

Beni sorarsan ben de iyiyim, yaşayıp gidiyoruz işte. Sayende daha çok kitap okuyorum artık, biliyor musun? Beni de alıştırdın Kafka’ya ha, bırakamıyorum elimden. Şu sayfa bitince kalkayım diyorum ama nasılsa her seferinde kendimi diğer sayfaya geçmiş bir şekilde buluyorum.

Pek tabi, belki de hızlı giriyorum konuya ama, bu mektubu yazmamın amacı sadece sohbet etmek değil. Seninle sohbet etmeyi de özlemişim gerçi, meydanda iki bayat simiti yerken martıları izlemeyi bile özlemişim. Gerçi sen ne kadar oranın soğuşundan nefret etsen de ben hep sevmiştim meydanda oturmayı. Hem büfeden aldığımız bir bardak çay da yeter bizi ısıtmaya, gerçi bana

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

sorarsan ısınmak için bir şeye ihtiyacım yok ama... Neyse lafi dolandırmamalıyım, her şeyi anlatabilmek için sadece bir sayfam var.

Durumlar karışık ve nişanlısın biliyorum. Hiçbir şeyi de karıştırmak seni üzmem istemiyorum. Fakat artık dayanamıyorum. İçim içime sığmıyor ve bu durumu kimseyle paylaşamamak beni delirtiyor. Artık kendi kendime başa çıkamıyorum. İnan, bunu yapmak istediğim için değil bunu yapmak zorunda olduğum için yapıyorum.

Fakat sen bu mektubu okuduktan sonra her ne olursa olsun hayatına mutlu devam etmeni istiyorum. O yüzden eğer bundan sonra okuduklarından hoşlanmazsan lütfen ne varsa burda yazan unut ve hayatına devam et. Sinirlenebilirsin, üzülebilirsin, beni artık görmek istemeyebilirsin hatta. Eğer istediğin buysa yap anlıyor musun? Lütfen bu mektubu yok say o koşulda.

Ben seni seviyorum Aysu. Aşığım sana. Tanıştığımız günden beri hem de. Nasıl sevmeyebilirim ki ha? Sen beni hayata bağlayan yegâne kişisin. Senin sayende tutundum bu dünyaya, bu dünyada bulunma sebebim oldun sen benim. İstanbul'a ilk geldiğimde yapayalnızdım, uçurumun eşiğindeydim anlıyor musun? Sen elimden tuttun ve beni uzaklaştırdın oradan.

Hayatımda senden naif, düşünceli, iyi kalpli bir insan görmedim. Göremem de zaten. Başkası beni umursar mıydı senin gibi peki? Sanmıyorum, hayır. O kadar iyi bir insansın ki, benim gibi bir mahluka bile yardım eli uzatabildin. Başka kim yapar böyle bir şeyi?

Tek arkadaşım sensin biliyorsun değil mi? Sen de olmasaydın muhtemelen adım bir mezar taşına hapsolmuştu şimdiye kadar. Sen tek nedensin yaşam için. Yoksa şu dünya ne için var ki? Yoksa böylesine acınası ve gereksiz bir yaratık niye varola ki? Hepsi senin için anlıyor musun, hepsi!

Senden güzel kim var peki? O zeytin gözlerinde her gün kaybolmak için neler vermem, bir kez güldüğünü görmek için neler yapmam...

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Seni sorduklarında anlatamıyorum işte bu yüzden, kelimeler tükeniyor. Hiçbir kelime senin güzelliğine yetmiyor.

Anlıyor musun, sensiz yaşayamam bu saatten sonra. Şimdiden dayanamıyorum yokluğuna. Daha ne kadar dışımı sıkabilirim bilmiyorum. Seni artık doğru düzgün görmüyorum ve bu beni çıldırıyor. Ne yaptığın kimi sevdiğin önemli değil, gözlerim sadece senin iyi olduğunu görebilmek istiyor. Nefret et istersen benden. Umurumda değil artık. Sevmişim seni bir kere, yokluğunda var olamam bundan sonra. Seni bırakıp yaşamıma devam edebilmemi de bekleme lütfen. Ben seni beynime daha da önemlisi kalbime kazıdım, kazınan şeyi nasıl sileyim?

Biliyorum yakında düğünün var. Fakat biliyorsun değil mi hala ayrılabilirsin o adamdan. Söylüyorum sana, o adam sevmiyor seni. O sadece evlenmek istiyor, evlendiği bedeninin arkasındaki ruh önemli değil onun için. Bırak onu, benden daha çok kim sevebilir ki seni? İnan bana, cevap kimse. Varma o adama, beni istemesen bile evlenme onla. O sadece üzecek seni. En azından hatırım için yap bunu.

Son olarak; beni reddedip etmemen önemli değil, benimki bir itiraf sadece. Fakat lütfen unutma, sen beni reddettiğinde ben seni sevmeyi bırakmayacağım. Seni kalbimde taşımaya devam edeceğim, bu geçici bir heves felan değil. Bu mektubu okuduktan sonra ne yapacaksın ne hissedeceksin bilmiyorum. Belki bana bağıracaksın belki de benimle konuşmayı keseceksin. Ama ben seni sevmeyi asla bırakmayacağım bırakamam da. İstersen sözlerimi dinleme, bu mektubu kale alma ben hep burda seni bekliyor olacağım. Olur da bir gün bir sorunun olur, anlatacak sığınacak kimsen olmaz, bana gelebilirsin. Seni her konuda desteklerim, ne yaptığın önemli değil.

Yine de bir umut söyleyeceğim, eğer ki fikrini değiştirirsen bu mektubu okuduktan sonraki gün, öğlen, meydana hep oturduğumuz banka gel. Seni orda bekliyor olacağım.

Sevgilerimle Nafiz.”

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

Mektubu okuması sanki bir asır sürdü, hüznle elindeki kağıt parçasına bakakaldı. Yanağından bir yaş süzöldü. Mektubun etkisiyle uzun süre durdu ve düşüncelere daldı. En nihayetinde kendini toparlayamasa da, kalktı koltuğundan. Kitabı aldı, elinde şöyle bir çevirdi. Anımsamaya çalıştı “Acaba kimden ödünç almıştım kitabı.” diye geçirdi Mehtap. Çıkaramadı.

İMZASIZ MEKTUP

Bugün postacılığımın son günü. Komşumun bu saatlerdeki rutinine uyarak ben de uyandım. İradesi çok kuvvetli biriydi komşum zira gökyüzünün bu derece kapalı, bunaltıcı ve insanı kendi oluşturduğu kasvetten farklı bir şey düşünemeyecek hale getiren durumunda bile hiçbir ağırlık hissetmeden hep aynı saatte kalkıyor ve onun sayesinde ben de erken kalkabiliyordum. Bundan rahatsız değildim bilakis işe geç kalmamam konusunda bana oldukça yardımcı dokunuyordu kendisinin.

Her sabah olduğu gibi bu sabah da kafama postacı şapkamı geçirip ağır adımlarla çıktım evden. Aslında çok uzak değildi postane ile evimin arası ama ben her gün o yolu yürürken sanki içimdeki bir şey beni yavaşlatıyor, beni kendi içime çekiyordu, ruhum ayaklarıma yetişmek istemiyordu adeta. Ne kadar dinlenmiş olursam olayım hep bu yolda bitmeyen bir yokuşu çıkarmış gibi hissediyordum. Yine gittim, gittim. Ve işte yine oluyordu. Sanki peyderpey görüş alanım kapanıyordu. Etraftaki binaların pencereleri küçülüyordu gitgide. Karşıdan gelen mahallenin küçük çocuğu bulanıklaşıyordu. Sanki aklımdaki düşünceler esir alıyordu beni yürürken. Atamıyordum onları kafamdan, ne kadar uğraşsam, ne kadar bunun için de düşünsem olmuyordu. Etrafımdaki nesnelere bir zaman sonra

algılayamıyordum artık. Ah, bir onlara odaklanabilsem... Bir kendi içimden çıkıp etrafıma bakabilsem, bir gülü koklasam, her iki sokakta bir karşıma çıkan o tarihi evlerin kırmızı aşı boyasını doyasıya seyretsem, şafak vaktinde cıvıldaayan o müthiş kuşların o sıcacık ötüşlerini bir daha hiç duymayacakmış gibi dinleyebilsem belki düzelecekti her şey.

Beni bu işkenceden kurtaran şey postanenin önündeki yaşlı amcanın bana selam vermesi oldu. Birkaç saniye sürdü kendime gelmem. Ardından amcanın selamını aldım ve postaneye geldiğimi fark ettim. Adeta kendimi sürükleyerek girdim içeri. Hiç gülümsemeyip her şeyden şikâyet eden insanlarla doluydu içerisi. Güya iş arkadaşımı onlardan bazıları ama içlerinden herhangi birisine en ufak bir yakınlık hissedemiyordum. Yaranmaları gereken biri olduğunda hemen o yapmacık gülümsemelerden birini konduruverirlerdi yüzlerine. Yeni biriyle tanıştıkları anda adeta üstlerine yeni birer giysi giyermiş gibi hiç olmadıkları birine dönüşürlerdi. Hiç kendileri değillerdi, hep başkaları olmak için çabalıyorlardı. İlk bakışta anlaşılmazdı tabi bunlar ama biraz olsun onlarla aynı ortamda kalmaya mecbur olduğumda her şeyi açıkça fark edebiliyordum. Tüm bu sebeplerden dolayı hiç birisinin yüzüne dahi bakmadan dağıtmam gereken postaları alıp çıktım dışarı.

Postalarla baş başa kalmıştım sonunda. Onlarca farklı mektup, onları yazan kişiler, onların yazıldığı kişiler. Bunların hepsi yanımdaydı. Yürürken düşüncelerimle baş başa kalmayacaktım artık. Hepsinin üstünde bambaşka isimler, farklı yerlerden adresler, farklı imzalar vardı. “Fatma Kurtuluş, Arasta Sokak”, “Bedri Yeşil, Divan Sokak”, “Ahmet Oruç, Kuruçeşme Sokak”. Düşüncelerim ve fikirlerimin monotonluk ve sıkıcılığı arasında burada yazılan her ismin, her adresin, her imzanın farklı olduğunu, bunların gerçekten de farklı insanlara ait farklı hikâyeler taşıdığını mecburi bir şekilde bile olsa fark etmek beni düşüncelerimden çok uzaklara götüren, sıkılan ruhumu iyileştiren belki de tek şeydi.

Bir bir dağıttım postaları, kimine birer banka makbuzu gelmişti sadece kimilerine ise küçük zarflara koyulmuş mektuplar. Muhtemelen alelacele yazılmış iş mektupları veya küçük bir çocuğun uzaktaki hısımlarına gönderdiği kısa ve tatlı mektuplardı bunlar. Ama aralarında bazıları vardı ki... Büyükçe zarflara konulmuş, üzerlerine şaşaalı imzalar atılmış, bazılarının üstlerine küçük küçük çizimler yapılmış, özenle katlanmış, pulları özenle yapıştırılmış olanlar. Geçirdiğim şu sakin ama kendi içimde hengmeli günlerde görmeyi en çok sevdiğim, beni en çok rahatlatan şeylerdi onlar. Özellikle de şu özel günde eskisinden çok daha önemli oldular benim için. İçinde olması muhtemel olan kilometrelerce uzaktaki sevgiliye veya daha ilk aşkını yaşayıp sevip de konuşamadığı yre yazılan satırlarca aşk şiirlerini, uzaktaki bir limanda çalışan babaya yazılan o zlem dolu cümleleri veya içinde bolca duygu barındıran farklı farklı hikâyeleri okumayı çok isterdim. Aynı duyguları tekrar tekrar yaşamak, tekrar tam bunları yaşarken hissedilen şeyleri bir kez daha hissetmek ve bir daha mutlu olmak veya bir daha eskiden olduğu gibi o samimi hüznü yaşamak... Ama tabii ki aamıyordum hiçbir zarfı. Üzerlerinde o güzel el yazısıyla yazılmış adreslerdeki posta kutularında mektuplardan ayrılıyor ve başka bir güzel adrese gitmek üzere devam ediyordum.

Mesai saatinin son tik taklarını sayıyordu cebimdeki saat artık. Bu benim için yine yavaş yavaş kendimle savaşacağım saatlerin yaklaştığını hatırlatıyordu bana. Her şey bitmek üzereydi artık, tüm bu güzel mektuplar ve ruhumu iyileştiren bu güzel uğraş. Kendimi elimde kalan son mektuplarla avutuyordum. Bir an için etrafıma bakındım, içinde olduğum sokak çok karamsar geldi bana. Gökyüzünün griliği yanımıdaki evlerin neredeyse kusursuz boyanmış aşı boyasını kapatıyordu sanki. Aslında sadece evlerin değil; kenarlardaki ağaçların, pe giren sarman kedinin ve birkaç bisikletin kısacası oradaki her şeyin renklerini de glgelendiriyordu sanki gökyüzü. Dediğim gibi olabildiğince karamsar, olabildiğince tuhaf bir sokak. Postaları taşıdığım şantama baktım, son bir büyük

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.yk Yarişması

mektup. Adeta zamanın durmasını istercesine, yavaş yavaş, onu incitmeden aldım son mektubu. Ama ilk bakışta bı tuhafılık sezdim mektupta. Zarfın rengi sapsarıydı; sanki eskilerden, çok uzaklardan bir mektup gibi. Korkudan kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum onu evirip çevirirken. Arkasına baktım zarfın önce, sonra önüne, sonra bir daha arkasına ve bir daha önüne. Hayır, dedim içimden. Beni belki de son kez oyalayacak, son kez huzurlu ve aydınlık hissetmemi sağlayacak o büyük mektubun üstünde ne bir adres, ne şaşaalı bir imza vardı. Ufacık bir çizim bile yoktu üstünde. Yere çöküp sessiz bir şekilde gözyaşı döküp kaderime mahkûm olmak geçti içimden önce. Ama aniden beni kendimle baş başa bırakan bu mektubun sahibine derinden bir kin ve öfke duydum. Kimdi bunu yazan ve nasıl beni şimdi, tam da belki de hayatımda son defa iyi hissetmeyi beklediğim anda ve burada, kendimden başka kimsemin olmadığı bu yerde yüzüstü bırakabilirdi? Titremeye başlamıştım. Sinirden mi yoksa hüznün ve ağlama isteğimden mi bilmiyorum ama dişlerim birbirine istemsizce çarpacak kadar titriyordum. Nereye gidecekti bu mektup? Nasıl bilecektim ben bunu kimin yazdığını? Nasıl o her büyük mektupta hissettiğim ve bana nadiren de olsa düşüncelerim yerine duygularımı hissetme yetisi veren o şeyi hissedecektim? Titremem öfkemden. Bir daha hissedemeyecektim ben böyle bir hissi ve bunların hepsi bu mektubu yazan yüzündendi. Sonrasında mahremiyet meselesi aklımdan çıktı aniden ve çantamdan incitmek üzere aldığım zarfı tek hamlede yırtıp paramparça ettim; doğrudan aynı zarfı gibi kendi de eskimiş kağıttan olan mektubun sonuna, orada yazan isme baktım. Titremem artıyordu ve artık kesin bir şekilde sarsılıyordum. Mektubun bittiği yer doğruydu, sayfalar ters değildi ve ben hayal görmüyordum. Mektubun sonunda yazan isim benimdi, soy isim yoktu; mektubu ben yazmıştım. Şoka girmiştim, uzunca bir süre hiçbir şey göremedim, duyamadım, hissedemedim ve hatta düşünemedim bile. İçinde bulunduğum sokak ıssızlaşmış, soğumuş, sis çökmüştü; iki adım ötemi göremiyor, iki adım berimde ne olduğunu kestiremiyordum. Belirsiz bir süre kavrayamadım hiçbir şeyi. Ne

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

olduğunu anlamak için mektubu okumam gerektiğini biliyordum ama sanki asırlar boyunca bunu yapmaya takatim olmadı, yapamadım. Mektubu elime aldığım an korkuyor, üşüyor, titriyor ve mektubu düşürüyordum.

Mektubu elime alabildiğimde sis azcık da olsa dağılmıştı. Artık eskisi kadar üşümüyor, korkuyordum sadece. Takatim biraz da olsa yerine geldi ve artık son kısmında benim ismim yazan o tuhaf, büyük mektubu okuyabiliyordum. Onu elime aldım. Titreyen ellerimin ve vücudumun onu okunabilir tutması için tüm gücümü kullanıyordum. Çok yorulmuştum ama sonunda okumaya başlayabilmiştim:

“Selam canım arkadaşım. Sana bu mektubu annemle beraber yazmaya karar verdim. Çok zorladım annemi yazma konusunda bana yardım etmesi için az daha yardım etmeyecekti. Duydum ki uzun bir yolculuğa çıkmışsın. Belki bu mektubum da seninle birlikte gider. Mutlu olursun hem. Hep biz sohbet ederken çok mutlu oluyorduk ya, o yüzden. Yolculuğa çıktığını Gülnaz Teyze söyledi geçen gün bana. Annemlerle birlikte misafirlğe gitmiştik size ama tuhaf şeyler olmuştu. Eve ilk girdiğimde Gülnaz Teyze ve arkadaşlarının toplandığını gördüm salonda. Ağlıyordu çoğu. Annem de yanına gitti onların. Yüzü de asıktı hem. Sonra ben babamla sağdaki odaya gittim ve birilerinin dua okuduğunu duydum. Gülnaz Teyze öğretmişti ya ikimize de, o duayı okuyorlardı. O odadaki herkesin de yüzü asıktı. Mahalledeki Ahmet hoca vardı ya o da gelmiş size biliyor musun? Duayı da o okuyordu. Ben kardeşinin odasına gittim sonra. Senin oyuncak arabaların ve bisikletleriyle oynadık. Seninle en sevdiğimiz oyun olan postacılık oyununu da oynadık. Oynarken hep ilerde postacı olmayı düşündüğümüz oyunu. Sahi sen neden oyuncaklarını götürmedin ki yanında? Sıkılmazdın hem. Neyse ben mektubunu yollayacağım merak etme yine sıkılmazsın. Sen de bu mektuba cevap yazmayı unutma tamam mı? Aynı sen buradayken olduğu gibi sohbet etmiş oluruz. Eğleniriz.

Diyecek bir şeyim kalmadı galiba. Anlattım her şeyi. O zaman ben hemen annemle mektubu postaneye götürüyorum. Hadi görüşürüz.

Alev.”

Mektup bitmişti. Aydınlandığını sandığım bir kafa, köreldiğini sandığım bir kalple dizlerimin üstüne çöktüğüm yerden ayağa kalkmaya çalıştım. Düştüm. Bir daha denedim. Bir daha düştüm. Sanki kalbimde de kafamda da bu basit eylemi gerçekleştirebilecek güç ve kuvvetten yoksundum. Etraf zifiri karanlık olmuştu neredeyse; pustan beter bir pus, tipiden beter bir tipi vardı. Tek görüp de fark edebildiğim şey elimdeki mektup ve üstünde yazanlardı. “Vay be!” diye geçirdim içimden. Muhtemelen o gün annemle postaneye bıraktığım o adressiz, imzasız mektup; şimdi, postacılığımın son gününde ve dağıtmam gereken son mektup olarak karşıma geliyordu. O zaman dostum uzun bir yolculuğa çıkmıştı; gelmemişti hâlâ, gelmeyecekti de. O gittikten sonra ben ona çokça sitem ve kırgınlık içeren birkaç mektup daha yazmıştım. Hayır, sitemlerime aldırıp da hiçbirine cevap yazmamıştı. O gittiğinden beri hiç onunla birlikteyken olduğum kadar huzurlu hissetmemiştim galiba kendimi. Hep dağınktım. Sanki hep kapkara ve olabildiğince yoğun bir zift yumağı, ruhumun içinde dönüp duruyordu. İçimdeki umudu, içimdeki mutluluğu çalıyordu benden o. Umutsuzluk ve mutsuzluk denizinin içinde yüzüyordum. Dağıttığım mektuplar belki mutlu ediyordu beni evet, dostum gittikten sonra zaten ancak onlar yardım edebilirdi bana ama an itibariyle bu görevim de bitiyordu.

Göğsüm sıkışıyordu. Kalbim artık dayanamayacaktı galiba. Dizlerimin üstünde duramıyordum. Boylu boyuna uzanıp kalmıştım yere, elimde mektupla beraber. Yaparken mutlu ve huzurlu olduğum işi son defa yapmak istiyordum içten içten. Bu mektubu da sahibine teslim etmek istiyordum. Bana cevap vermeyen, sitemlerime bile aldırmayan dostumun yanına gitmek için aynı onun yaptığı gibi uzun bir yolculuğa çıkmak, mektubumu bizzat kendim

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

teslim etmek istiyordum. Yüzüm ve vücudum adeta yanmaya başlamıştı, bayılmışım.

Uyandığımda yine aynı yerde, postacılık hayatımın son günündeki son mektubu açtığım yerdeydim. Pus dağılmıştı ama artık o karamsar sokak eskisinden daha karamsar, gökyüzü eskisinden daha gri olmuştu. Göğsümdeki ağrı hala kendisini hissettiriyordu. Sokağın baş tarafına baktım, kimsecikler yoktu. Sanki birisi kafamı zorla çeviriyormuşçasına çevirip öteki tarafa baktım sonra ve gözlerimin fal taşı gibi açılmasına engel olamadım. Sanki ufukta arkadaşımın silueti beni izliyordu. Bir anda yerimden doğrulup daha dikkatli baktım. Ama hayır, hayal görüyordum. O buralardan gitmişti, dönmeyecekti. Ve giderken umudu ve mutluluğu ruhundaki zift denizine gömülmüş birini, beni arkasında bırakmıştı.

Boran Alp YALÇIN

Kabataş Erkek Lisesi / Hazırlık E

Mansiyon Ödülü

OĞUL DEDIĞİN

Oğul; umuttur, düşman okudur, ocak onunla tütürülecek, nesil onunla sürdürülecektir. Şato Dursun Dayının karısı genç yaşta ölünce oğlu Gürcan ile kaldılar.

Şato Dursun Dayı gençliğinde uzun boylu pehlivan adammış. “Tek kol tek paça attın mı panter gibi toparlanıp bastıracaksın.” diye anlatıldığında gülümsüyor, mutlu oluyordu. Pehlivanlık geçmişte kaldı. Çok ve ağır çalışmaktan mı, yoksa kahırdan mı beli bükülmüştü. Uzun boylu, böyle yapılı insanlarda bel bükülme hali çok dikkat çekiyordu.

Şato Dursun Dayı, köyde herkesin tanıdığı, saygıda kusur edilmeyen, sevilen, aranan bir ustaydı. Elinden gelmeyen yoktu, çöken damların, yıkılan duvarların, kasnağı çıkan kağı tekerlerinin onarımı onun işiydi. Onardığı kağı 100 metre sonra bozulsa “Böyle ustalık olmaz olsun!” diyenler olsa da o, ses çıkarmazdı. “Hakiki usta konuşmaz, sanatını konuşturur.” diye düşünürdü. Kusur işverende olsa bile sanki kendisindeymiş gibi savunmayı aklından

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

geçirmezdi. Akli işindeydi. “Nerede hata yaptım?” diye düşünür, teklifsiz yeniden yapardı.

Oğlu Gürcan onun eli ayağıydı. Babasıyla çalışırken malzeme mi gerek, alet mi gerek, takip eder, babası istemeden hazır ederdi. Oğlunu nasıl sever, nasıl severdi. “Oğlum adam olacak.” diye şükreder, içten içe övünür, mutlu olurdu. Bir aile için en büyük nimet hayırlı bir evlat değil midir? “Tanrım mahcup etmesin.” diyerek yüreğini Hakk’a açıyordu.

Köy yerinde usta, para bilmezdi. Hele Şato Dursun Dayı sabahtan akşama kadar, ertesi gün dahil, emek etse bile ücret isteyemezdi. “İşçinin teri kurumadan ücret ödemek.” sözü bilinmez mi? Zaten köylümüzde de para bulunmazdı ya. Yağ, peynir, un, buğday ve hatta yakacak odun da ücret sayılırdı. Kararınca bir miktar ödenirdi. Dursun Dayı, belki de verileni saklıyormuşçasına iki eliyle arkasında tutarak götürürdü.

Şato Dursun Dayı’ya, “Şato” lakabını soruyorlar; o askerdeyken öğrenmiş. “Ben tarihim; Göktürkler’den, Çin’den gelmişiz.” diyor, kıvançlı ve özellikli bir hava içinde.¹

Oğlu Gürcan için hem anne hem baba gibiydi. “Ceketimi satar okuturum.” diyordu. Ceket satıp çocuk okutmak, bizim oralarda bir özdeyiş olarak eğitime verilen önemi anlatmak için övünülerek söylenirdi. Dursun Dayı da bu konuda oldukça kararlıydı.

Şato Dursun Dayının gözü oğlunun üstünde. Gürcan gelişikli, yakışıklı, ağırbaşlı bir oğul. “Koçluk kuzu kom önünde belli olur.” derler ya, bugüne kadar bir şikayet duymadık.

Gürcan ortaokulu pekiyiyle bitirdi. O yılki mezunlardan kimi gençler Gümüşhane Öğretmen Okuluna, kimileri Kuleli Askeri Lisesine, kimileri astsubay okuluna, Gürcan da Bolu Orman Tekniker Okuluna başvurdu. Bizde köylülerin kaymakama “Birkaç

¹ Şatuo Türkleri dokuzuncu yüzyılın sonlarından onuncu yüzyıla kadar Kuzey Çin siyasetini büyük ölçüde etkileyen bir Türk kabilesiydi.

yıl daha okuyup orman koruma memuru olamadın mı?” diye sordukları anlatılır. Orman nimettir, orman geçimdir, orman baldır, orman beladır da. Gürcan bile orman kaçakçılığından bir hafta hapis cezası alıyor. Neyse ki ceza erteleniyor ve bu ceza adli sicile işlenmiyor. Fırıncı Yakup, bir eşek yükü oduna 20 lira veriyordu; gençler arada bir odun satarak harçlıklarını kazanıyorlardı. Aslında Gürcan, ormandan odun getirip satma işini babasından saklamaya çalışıyordu. Şato Dursun Dayı bunu bilse oğlunu ormana izinsiz hiç bırakır mıydı?

Bizim orada haziranın on beşi çayır biçim zamanıdır. Tam o günlerde, Karnevas köyünde can eriği zamanı. Artvin çevresinden bizim oralara katırla meyve getirip satarlardı. Artvinli İlyas yıllardan beri köye bu mevsimde uğramaya başlar. Bu ticarete meyve ile un, tahıl, peynir, yağ takası yapılırdı.

Şato Dursun’un Kabanönü’nde çayırı vardı. O gün babası biçiyor, Gürcan topluyordu. Çayırın üst tarafında serin suyu ile ünlü yaz kış akan bir göze vardı. Gürcan, Artvinli İlyas’ın katırının hapşırmasını duyunca o yöne bakıyor. “Baba Artvinli İlyas gelmiş!” diye seviniyor. Babası aldırış etmiyor. Aldırış eder etmesine de yanında parası yok. Gürcan can eriği özlemiş. Sıcakta yorgunluk üstüne Karnevas köyünün can eriği nasıl da sarar. Dayanılmaz bir tadı ve aroması var.

Babası üzgün, göz ucuyla oğlunu izliyor, “Dur, ben bir şu Artvinli İlyas’a bakayım.” diyor. İlyas gözenin başında, katırının yükünü indirmiş, atının örkünü çakmış, uzanmış, şapkasını güneşten korunmak için alnına koymuş dinleniyor.

Şato Dursun, komşularına iş yaparken hayatında ücret konuşmamış bir adam. Bu bir gönül zenginliği. Bugüne kadar kimse de hakkını inkar etmemiş. Artvinli İlyas’a teklifsiz bir edayla “Yükün can eriği değil mi? Üç dört tane çocuk için alayım.” diyor ve sepete doğru eğiliyor.

Artvinli İlyas dünya görmüş adam; değil üç dört erik, beş altı erik veriyor. Dursun Dayı oğluna sesleniyor. Gürcan sulu, mayhoş can

eriklerini ağız dolusu yiyor. Babasına da uzatıyor, babası almıyor, “Sen ye oğlum.” diyor.

Artvinli İlyas adam gibi adam. İki can eriği de sepetin örtüsünü aralayıp Şato Dursun’a veriyor.

Şato Dursun “Eh! Allah razı olsun. Biz işimize bakalım, hemşerim sana uğurlar olsun. Dönüşte beni sor, Şato Dursun derler, misafirim olursun.”

Artvinli İlyas, “Yolcu yolunda gerek, ben de gideceğim fakat yardıma ihtiyacım var.” diyor ve meyve sepetini katıra yüklemek için yardım istiyor.

Gürcan katırın yularından tutuyor, erik sepetinden birini katırın sağ tarafına asıyor, diğerini katırın arkasından dolaşıp semere asacakken katır huysuzlaşıyor, geri geri çıkarken Şato Dursun Dayı’ya çarpıyor, can eriği sepetiyle birlikte gözenin taşlarının üstüne katırla birlikte yığılıyorlar. “Eyvah, kıpırdayamıyorum, ben bittim!” diye inliyor.

Artvinli İlyas mahcup ağzını bıçak açmıyor; gelen komşuların yardımıyla katırını yüklüyor, üzüntülerini belirtiyor, izin rica ediyor ve yola koyuluyor; sırttan aşır gözden kayboluyor. Köyden kağıt getirtiliyor. Şato Dursun Dayı evine götürülüyor. Sınıkçı çağrılıyor.

Şato Dursun Dayı yaz günü, iş güç zamanı yatağa düşüyor; aylarca yatıyor.

Türklerde komşuluk temel kültür özelliği. Dursun Dayı’nın ne evi ne çayırı ne tarlası ne de harmanı açıkta bırakılıyor. Özellikle de Gürcan’a iş düşüyor. Ödev ve sorumluluk bilinci adamı adam edermiş. Gürcan akranları içinde parmakla gösteriliyor; sağlıklı, bilinçli, ahlaklı bir genç.

Gürcan harmandan dönünce bir grup çocuk. “Gürcan Ağabey, Gürcan Ağabey! Sana mektup var.” diye sesleniyorlar. Ellerinde Postacı Ahmet’in bıraktığı sarı zarf. Zarfın sol üst köşesinde “Bolu Orman Tekniker Okulu” yazıyor. Açıp okumak bile istemiyor. “Eğer kazanırsam ben bu sakat babamı kime nasıl bırakır da

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

giderim?” diye düşünüyor. Babası zarfı oğlunun elinden çekip açıyor, kazandığını okuyor. Dursun Dayı oğlunu kucaklamaya çalışıyor, Gürcan yanaşmıyor. “Baba, ben bu şartlarda nasıl okurum, seni nasıl bırakırım?” diyor. Şato Dursun Dayı oğluna dikleniyor, “Okuyacaksın! Bizi de, kendini de sen kurtaracaksın.” diye kesin tutumunu belirtiyor.

Bizim oralarda bir askere bir de öğrenciye çok önem verilir. Davet gezdirilir, yol parası, yemek ücreti alınmaz, mümkünse de cebine harçlık konur. Böylece bir gence sadece ailesine ait bir evlat değil, vatan evladı olduğu bilinci de işlenmiş olurdu. Günümüzde Gürcan da aynı ilgiyle okuluna uğurlanıyor.

Sayıli gün, iki yıl tez geçiyor. Gürcan, Bolu Orman Tekniker Okulundan mezun oluyor. Yatılı okuduğu için mecburi hizmeti var, Sarıkamış Orman İşletme Müdürlüğüne atanıyor. Mehil müddetini kullanmadan göreve başlıyor. Bir telgrafla, Sarıkamış’tan babasına atanma müjdesini veriyor ama babasında ve diğer herkeste Gürcan’a karşı bir soğukluk ve gücenciklik oluşuyor. “İnsan evine, ailesine, köyüne hiç uğramaz mı?”

Şato Dursun Dayı tam olarak iyileşememişti. Artık ustalıklmış, çiftçilikmiş o günler çok geride kaldı. Yürüyor ama dizlerinin hizasına kadar doksan derece eğik durumda. Çarşıda, kahvehanede karşılaştığı hatırlı komşular onun hatırını sorarken oğlunu da soruyorlar. Oğlulla ilgili sorulara yanıt vermemek için çoğunu duymazdan geliyor. Ya ters bir yanıt verecek, komşuları kıracak ya da oturup ağlayacak.

Mübarek cuma günü herkes Şato Dursun Dayı’ya müjde veriyor. “Müjdeniz başım üstüne.” diyor. “Oğlundan mektup var, postacı Ahmet seni soruyor.” diyorlar.

Kahvehanenin önündeki bankta oturuyor, sağa eğiliyor, sola eğiliyor, bakınıp duruyor. Postacı Ahmet nihayet görünüyor:

— Ahmet oğlum beni soruyormuşsun.

— Dursun Dayı neredesin? Gürcan’dan mektup var.

Şato Dursun Dayı, mektubu eline alıyor. İçi dolu bir zarf. “Acaba içinde ne var?” diye düşünüyor. “Para koymuş olabilir mi?” Göğsünde bir ferahlık esiyor. Oğlunun mektubunu bütün kuvvetiyle kalbinin üstüne bastırılmış vaziyette. Sağ eliyle bastonuna dayanıyor. Kahvehaneye geçiyor. Bu mektubu adeta komşular da bekliyordu. Başına toplanıyorlar. Herkes sabırsızlık içinde oğlunun mektubunun zarfını kendisi açsın diye bekliyorlar.

Elleri tir tir titriyor. Zarfı yırtmadan, içindekileri dökmeden açmaya çalışıyor. Beyaz temiz bir kağıda özenle sarılmış boydan renkli bir fotoğraf.

Gürcan’ın bir ayağı orman işletmesine ait cipin tamponunda, bir eli kemerinde, diğer eliyle de cipin kapısına tutunmakta. Orman teknikeri olmuş, zafer sarhoşluğu içinde tebessüm ediyor. Şato Dursun Dayı yanındakilerden kimsenin duyamayacağı kısık bir sesle, “Oyy, boyu devrilesi! Para yollamıyor, fotoğraf yolluyor! Altı aydır aldığı maaşları nerelerde yedi bu oğlan?”

Kuru kemiklerden, mavi damarlardan, zar gibi incelmış deriden ibaret ellerini oğlunun fotoğrafının üstüne kapatmış, ağzını bıçak açmaz halde, buğulu gözlerini komşulardan saklarken kalkmaya çalışıyor fakat dayandığı değneği kayınca diğer eliyle masaya tutunayım derken kahvehanenin taban tahtalarına uzanıyor.

BEYEFENDİ

Kış güneşi, eriyen karlar üzerinde yaptığı ışık oyunlarından başka bir işe yaramıyordu. Havanın o gün göze çarpan hiçbir tarafı yoktu, ama insana garip bir sevinç ve coşku hali veriyordu. Rüzgar esiyordu, ne az ne çok. Güneş açmıştı, yer yer buzlaşmış kar öbekleri vardı ve etrafa alelade bir bakış atan herkes bu güneşin kesinlikle sıcak hava anlamına gelmediğini şıp diye anlardı. Buna rağmen oldukça parlaktı. Aylardır başımızın üstünden eksik olmayan kara bulutlardan, her yeri kaplayan beyaz örtüden ve iç karartıcı sisten sonra, artık bir şeylerin değişmeye başladığının ilk habercisi olarak gökte parılıyordu. Bu yüzdendir ki; kış boyunca bütün canlıların içinde, karanlıklarda gizlenen coşku işte o günde birden ortaya çıkmış ve bazı talihsizliklerin sebebi olmuştu. İnsanın yaşını başını boş verip etrafta koşası, bisiklet süresi, hatta kardan adam yapası geliyordu.

Beyefendi postaneye gitmek üzere evden ayrıldığında, güneş doğalı henüz bir saat bile olmamıştı. Ellerini birbirine sürtüp cebine soktu ve yürümeye başladı. Bahçe kapısına giderek yaklaşıyordu. Kapı fazla yüksek değildi, elleri üşüyordu ve belki de gençliğini özlemişti. Çitlerin önünde durdu, bir ayağını karşıya attı, diğer

ayağını yerden kaldırmasıyla da yere düşmesi bir oldu. Zemin boydan boya buz tutmuştu.

Dikkatlice ayağa kalktı, arkasına döndü ve evine geri döndü. Biraz çamur, buz, birkaç morluk ve soğuk onu yıldırılmazdı. Kıyafetlerini çıkardı, siyah bir pantolon giydi, eldiven taktı ve mevsimlik ceket yerine kalın bir kaban aldı. Bahçe kapısından çıktı, ormanın içindeki patikada yürümeye başladı. Postane fazla uzak değildi, ancak bu mevsimin son posta gemisi bu akşam kalkacak ve ilkbahara kadar geri dönmeyecekti. Gemiye yetişemezse hiç hoş olmazdı. Hızlı adımlarda patikadan geçti, şehre girdi, postanenin olduğu sokağa döndü. Postacı üniforması giymiş yaşlı bir adama selam verdi, adam homurdanıp yürümeye devam etti. Ceketinin iç cebini yokladı, gerisingeri koşmaya başladı. Mektubu ceketinin cebinde unutmuştu. Üstüne üstlük bunu o kadar yolu gittikten ve postaneye yirmi metre uzaktayken fark etmişti.

Üçüncü kez evden çıktığında güneş tam tepede idi.

Yürürken eli cebine gidiyor, istemsizce şişkin zarfı kontrol ediyor, yerlere bakıyordu. Her şeyden emindi, mektup yanındaydı, düşmeyecekti, hızlı yürüyordu, gemiye yetişecekti. Ağarmış saçlarını karıştırdı, alnındaki teri sildi. İşte şehir, deniz, şuradaki de posta binası. Az kaldı, çok az kaldı.

Nefes nefese kalmış halde köşeyi döndü. Postaneye girdi, selam verdi, görevlinin oturması gereken masaya doğru yürüdü. Postacı orada değildi. Kısa süre sonra masanın arkasındaki kapıdan bir adam çıktı. Genç sayılırdı, siyah saçları özenle taranmış ve kafasına yapılandırılmıştı. Beyefendiye gergin bir bakış attı ve sandalyeye oturdu. Defterini açtı ve bir şeyler yazmaya koyuldu. Beyefendi hafifçe öksürdü, postacı beyefendiye baktı, kaşlarını kaldırdı, "Buyrun?" Yüzünden geçen ve yarım saniye sonra yok olan hüznü beyefendi fark etmemişti. Ceketinin iç cebinden şişkin bir zarf çıkardı, "Bir mektup gönderecektim, oğluma, batı cephesinde

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

savaşıyor." Postacının yüz ifadesi suratına yapışmış gibi kaskatıydı. Zarfı aldı, defterine adresi yazdı, mektubu çekmeceye koydu. Beyefendi teşekkür etti, evinin yolunu tuttu.

Mesai saati bitmiş, postane kapanmış, gemi çoktan yola çıkmıştı. Çekmeceyi açtı ve mektubu çantasına attı. Postaneden çıktı eve vardığı gibi kendini çalışma odasına kapattı. Birkaç kağıt ve mürekkep aldı. Mektubu açtı ve odada volta atarken okudu. Masaya oturdu, özenle cevap yazdı. Kağıtları yıprattı, buruşturdu, kenarlarından birkaç parça yırttı, solmuş bir kasımpatının saksısından aldığı çamurla birkaç parmak izi bıraktı, hepsini eski bir zarfa koydu, şiltesinin altına sakladı.

Karlar nihayet erimişti. Beyefendi, çam ormanlarından şehre inen patikada yürüyordu. Nefes nefeseydi, yine de acele ediyordu. Şehre vardı, sağa, sola, tekrar sola döndü. Sokağın sonundaki postane binasına girdi. Görevliye yaklaştı, kibarca sordu, "Doğu cephesinden mektup geldi mi acaba?" Görevli gülümsedi, başını salladı, çekmeceyi açtı ve yıpranmış bir zarf çıkardı. Yaşlı adam mektubu aldı, teşekkür etti. Evine dönerken öyle mutluydu ki, görenler hiçbir zaman gelmeyecek o mektubun geldiğini bile düşündüler.

POSTACI

Taktı şapkasını ve çıktı evden. Acele acele yürümeye başladı sokakta. Karşı kaldırımdaki bakkal çırağına selam verdi başını hafifçe eğerek. Dolmuşa mı binsem diye geçti aklından. Öyle de yaptı. Nasıl olsa tüm gün yürüyecekti. İşi buydu onun. Kasabanın ortasındaki göbeğe gelince şoföre seslendi müsait bir yerde inmek için. Kasabanın ulu çınarına yöneldi önce köşedeki simitçiye uğramak için, cebindeki parayı hesaplayınca vazgeçti. Öylesine bir gülümseme takınıp girdi postaneye. Dostane bir ifadeden ziyade dalgacı bir sırtış gibiydi bu. Masa başındaki memurlar her zamanki gibi henüz gelmemişti. Oysa onun şafak doğmadan başlaması gerekiyordu işine. Dünden üçe ayırdıkları mektup yığınlarından birini çantasına doldurdu, imza atması gereken yere ufak bir çizgi çekip gerisingeri çıktı dükkândan. Karnının uğultulu isyanına dayanamayıp gitti simitçiye. Çınarın altındaki banka geçip çantasındaki mektuplara göz gezdirmeye başladı. Karışı karışına biliyordu artık sokakları, caddeleri. Kafasındaki boş haritada önce gideceği noktaları düşündü, ardından kabataslak rotası hazırды. Simitten kuruyan ağzını ıslatmak için çınarın yanındaki hayrattan biraz su içti, sonra yolcu yolunda gerek deyip düştü yoluna. Belediyeye gelen birkaç mektup vardı. Her gün ilk oraya giderdi.

On dakika geç kalsa kargaşa olur, onlarca laf iştir ve çok önemli(!) işleri aksatırdı. Oradaki işi bitince daha sakin kafayla kapı kapı dolaşmaya başladı mahalleyi. Evlerin birine yaklaşıırken iki çocuk fırladı dışarıya. Bak postacı geliyor diye şarkıya başladılar. Seviyordu işinin bu yanını; cephedeki babasını özleyen çocuklar için bir mesaj getiriyor, sevdalarından yanıp tutuşan iki aşığın güvercini oluyordu bazen de. Adına şarkı yapılmış kaç meslek daha vardı sanki. İnsanların kapalı perdelerin ardında dört gözle beklediği kişiydi sonuçta. Başka bir yere emanetini ulaştırıp ayrılırken mektubu verdiği kadın feryat figan ağlamaya başladı. Komşuları kadını tutmaya uğraşırken dönüp baktı. Son zamanlarda cepheden o kadar çok böyle haber geliyordu ki. Artık alışması lazımdı. O işini yapmıştı. Uzaklaştı... Güneş ışıklarını kızıla çevirip de batmaya başlarken son mektubu da sahibine teslim etti. Postaneye geri döndü. Sabah attığı imzanın yanına bir çizgi daha çekti. Tüm mektuplar yerine dağıtıldı demek oluyordu bu. O her birinde farklı kalemlerle, farklı duygularla, kimisi ağlayarak kimisi sevinç gözyaşlarıyla, kimi evlere ateş düşüren, kiminin kalbini cennetten bir bahçeye dönüştüren, kimisi saman kimisi bembeyaz kâğıt parçalarının her biri üzerinde yazan adrese ulaşmıştı. Öyle sanmak güzeldi tabi. Ama haberi yoktu ki heybesinden düşürdüğü onca mektup vardı farkında olmadan. Bazıları bilerek onları attığını düşünebilir, ama onun işi bu. Bazen olması gereken, gelmeyecek bir mektubu beklemek.

VEDA MEKTUBU

Akşam güneşi, Salih'in yüzüne vurduğunda, çiçeklerin büyüleyici kokularını içine çekerken gözleri ufka daldı. Çiçeklerin üstündeki kelebekler sonsuz bir bahçede küçülen birer nokta gibiydi. İçinde olduğu durumu düşündüğünde, kelebeklere özendi. Gözden uzakta yalnız bir şekilde süzülme istiyordu. Tam da şu anda ihtiyacı olan şey buydu...

Son zamanlarda hayatı alabora olmuş bir gemi gibiydi. Her şey o kadar sessiz ve sakin geçiyordu ki, bu durum onu rahatsız etmeye başlamıştı. Birdenbire ortaya çıkan hastalığı her şeyi değiştirmişti. Kanser olduğunu öğrendiği günden beri aklındaki sorular onu rahatsız etmeye başlamış, ve hiçbir şey yapmaya gücü kalmamıştı.

Hayatının aşkı İrem'den habersiz bir şekilde Salih her gün bu savaşı yalnız başına veriyordu. İrem'e hastalığından bahsetmek istememişti. Onun gülümsemesine gölge düşürerek bencilce davranmak istemiyordu. İrem hayatının en önemli parçasıydı. Onun gülüşü, Salih'e zor zamanlarında destek olan, yol gösteren bir fener gibiydi. Bu yüzden onu bu yolda zorluklarla yüzleştirmek istemiyordu.

Salih uzun süredir bu düşüncelerle boğuşuyordu. İrem'e gerçekleri yüz yüze anlatması imkansızdı. Bu yüzden ona gerçekleri anlatmak yerine, ona bir veda mektubu yazmaya karar verdi. Bu mektup, onun için bir veda mektubu olacak, hayatının en önemli parçasına veda edecekti. Masa başında otururken, kalemini sayfalara deşirdi ve sözcükler akıp gitmeye başladı:

"Sevgili İrem,

Bu satırları sana yazarken, hissettiğim yoğun duygularla başa çıkamıyorum. Ancak, seninle geçirdiğimiz her anın kıymetini bilmeyi, zorlukların üstesinden gelmeyi ve en önemlisi seni sevmeyi öğrendim. Aşkımızın her anı, bana yaşam enerjisi verdi. Ancak şimdi sana verebileceğim son hediye, bu gerçeği kelimelere dökmek ve senin için en iyisini istemek.

Ortak hayallerimiz, çocuklarımızın adları, paylaştığımız anılar, bütün bunlar benim için vazgeçilmez oldu. Lakin hayat bazen plan yaparken bizi beklenmedik yollara sürükleyebiliyor. Benim yolum, belki de en zorlu olanından geçiyor. Bir süredir kanserle mücadele ediyorum, sevgilim. Bu yolun sonunu bende bilmiyorum. Ancak, senin bu yolda benimle beraber acılara sürüklenmeni istemiyorum.

Biliyorum, şu anda bu gerçeği neden sana daha önce açmadığımı merak ediyorsun. Sebebim basit halbuki; seni korumak istedim. Seninle geçirdiğim zaman, benim için bir lütuf ve senin varlığın benim için bir nimet.

Hastalığım hakkında konuşmamakla doğru mu yaptım, bilmiyorum. Ama bilmeni isterim ki, seni çok seviyorum. Seni bu durumdan uzak tutmaya çalışmam da sana olan sevgimden kaynaklanıyor.

Bana bir şans ver, sevgilim. Bu mektubu okuduğunda ben belki de çok uzaklarda olacağım. Ama bil ki, seninle geçirdiğim her saniye kalbimde yaşayacak. İkimiz için de en iyisi bu, sevgilim. Sonsuza kadar kalbimde kalacaksın.

Her zaman sana ait olan,

Salih."

Mektubu zarfa yerleştirdikten sonra, İrem'e nasıl ulaştıracağını düşündü. Sonunda en yakın arkadaşı Musa'ya güvenmeye karar verdi. Musa'ya mektubu kendisi öldükten sonra vermesini rica etti.

Günler geçti ve Salih her geçen gün biraz daha fazla zayıfladı. İrem onun değişimini fark etmişti ama sebebini bilemiyordu. Tek bildiği Salih'in yanındayken içinin huzur dolu olduğuydu. Oysa Salih, her bakışında ona sessizce veda ediyordu. Sonunda o gün geldi. Salih sessizce bu dünyaya veda etti. Musa, Salih'in son isteğini yerine getirdi ve mektubu İrem'e verdi. İrem mektubu okurken gözyaşlarına engel olamadı. Salih'in sevgisi, İrem'in kalbinde sonsuza kadar yaşayacaktı. Salih'in veda mektubu bir vedanın yanı sıra İrem'e yol gösterici bir miras oldu. Ve böylece İrem sevgilisi Salih'ten kalan en değerli varlığı olan mektubu sakladı. Her satırında Salih'in kendisine duyduğu sevginin derinliğini, hastalığına rağmen nasıl da onu düşündüğünü hissediyordu. Salih'in anısını yaşatmak için elinden gelenin en iyisini yapmalıydı. İrem Salih'in hayatını anlatan bir kitap yazmaya karar verdi bu kitap sadece Salih'in hayatını değil aynı zamanda onların aşkının öyküsünü de anlatacaktı. Yazmak onu çok rahatlatıyordu. Salih'in yokluğunu aşklarını anlatarak dolduruyordu.

Günlerden bir gün İrem, Salih'in eşyalarını karıştırırken onun günlüğünü buldu. Günlük Salih'in hastalık sürecini, hislerini ve İrem'e olan aşkını anlatıyordu. Bu günlük Salih'in iç dünyasına bir pencere açıyordu. Salih'in anlattıklarını okudukça onun anılarını yaşatmak için bir kitap yazmaya karar verdi.

Kitabı yazarken İrem bu günlükten ilham aldı. Salih'in günlüğündeki her not onun kitabındaki bir bölümü şekillendirdi. İrem, Salih'in anısını onurlandırmak ve onun sesini duyurmak için çok çalıştı. Kitabın yayınlanması İrem için çok büyük bir başarıydı, kitap çok kısa sürede çok geniş kitlelere yayıldı.

Kitabın yayınlanmasından bir yıl sonra, İrem, Salih adına kurulan bir vakfi ziyaret etti. Vakıf kanserle mücadele eden hastalara tedavi ve destek sağlamaktaydı. Salih'in hikayesi birçok insanı derinden etkilemişti. İrem ve Salih çok fazla insanın kalbine ulaştı. Onların aşkı, birçok insana umut oldu. İrem Salih'in anısını yaşattı ve dünyayı biraz daha iyi bir yer haline getirmek için çabaladı.

Kabataş Erkek Lisesi ÖMER SEYFETTİN 12.Öykü Yarışması

BARIŞIN MEKTUBU

Batı Şeria'nın sarp ve tozlu yollarının birleştiği küçük bir köyde, zeytin ağaçlarının arasında Ahmet adında genç bir çocuk yaşardı. Onun gözleri, masumiyetin yanında yaşamışlıkların ağırlığını taşıyordu. On yaşında olmasına rağmen, dünya üzerinde yaşananlar hakkında, yaşıtlarından çok daha fazla şey biliyordu. Küçük yaşından itibaren babasız bir şekilde büyümesi de bunun en büyük sebebiydi. Hayat herkese adil olmadığı gibi Ahmet'e de adil davranmayarak yaşıtlarının çoğunun yaşamadığı tecrübeleri ona tattırmıştı.

Ahmet'in evi, sık sık elektrik kesintilerine uğrayan ve suyun bile lüks sayıldığı sade bir yapıydı. Annesi, güneş batarken evin dar mutfak penceresinden çocuklarına bakar, büyük abisi ise zeytin ağaçlarının arasında alın teri dökerdi. Aile, savaşın gölgesinde yaşamının getirdiği stresle, sabırla mücadele etmekteydi. Tek güvenceleri derme çatma kendi babalarının yaptığı bir ev ve yıllar önce dikilmiş olan birkaç zeytin ağacıydı. Kendi köylerinde çoğu ailenin durumu da Ahmet'in yaşamından farklı sayılmazdı. Kendi kapılarına kadar gelen gelen savaş herkesin hayatını baştan sona değiştirmişti. Köyleri sık sık İsrail askerleri tarafından basılıyor, insanlar zulüm görüyordu. Ahmet arkadaşlarını ve ailesini kaybetmenin korkusuyla yaşıyordu.

Köydeki yaşam, her an değişebilecek bir sistem üzerine kuruluydu. Çocuklar tozlu sokaklarda kendi su içtikleri plastik şişelerle futbol oynarken, aynı zamanda İsrail-Filistin çatışmasının

getirdiği gerilim her ke başında hissediliyordu. Her gn, aileler yeni bir haberle sarsılıyor, yeni bir acıyla yzleşiyordu. Kendi kylerinde her evden bir erkek savaşmak iin aylar nce ihtiya olan yerlere gitmiş ve hibirinden bir daha haber alınmamamıştı.

Ahmet, her gn okula giderken İsrail askerlerinin kontrol noktalarından gemek zorundaydı. Askerler onu ve diğer çocukları sık sık durduruyor, kimliklerini kontrol ediyor ve bazen de aramalara tabi tutuyordu. Bu durum Ahmet ve arkadaşlarını ok korkutuyordu.

Bir ğleden sonra, Ahmet'in en yakın arkadaşı Yusuf, ky meydanına doğru yrdđđ srada İsrail askerleri tarafından hibir sebep gsterilmeden gzaltına alındı. Olay, kydeki herkesi derinden sarsmış, Ahmet, daha nce hi hissetmediği bir fke ve aresizlikle dolmuştu. Yusuf'un masum yz, Ahmet'in zihninden bir trl silinmiyordu. Kyde herkesi bir korku brmşt artık çocuklar sokaklara ıkamıyor, kendi buldukları oyunları bile oynamıyorlardı.

Ertesi gn, Ahmet, kyn meydanında bir grup askerin devriye gezdiniğini grd. O gne kadar, atışmanın sadece byklerin dnyasında var olduğunu dşnen Ahmet iin gereklik, şimdi ok daha yakın ve tehditkar bir hal almıştı. Her gn babasının zlemini eken Ahmet şimdi de en yakın arkadaşını kaybetme korkusunu yaşıyordu.

Ahmet, bu gerilimin iinde, dşncelere dalarak, bir zm yolu aradı. Neler yapabileceğini dşnrken akşam evde babasının eski bir sandiğini bulduğunda onu kurcalamaya başladı iinde onlarca roman, dedesinden kalan hatıra eşyalar ve babasının genliğinde tuttuğu gnlkler vardı. Hepsini tek tek okudu ve btn gece neler yapabileceğini dşnd. En sonunda barışın ne anlama geldiğini, neden savaştıklarının ve neden barış istediğini anlatan bir mektup yazmaya karar verdi. Yazdığı mektubu İsraili bir askere verecekti. Mektubunda onunla barış hakkında konuşmak istediğini syleyecekti.

Kalemi eline aldığında, Ahmet'in kafasındaki düşünceler yavaş yavaş netleşti. Barış için ne kadar özlem duyduğunu, arkadaşının yokluğunda ne kadar üzüldüğünü ve köyündeki her çocuğun güven içinde büyümeyi hak ettiğini satırlara döktü. Mektubu bitirdiğinde, Ahmet'in içindeki korku yerini umuda bırakmıştı.

Ertesi gün, Ahmet uyanır uyanmaz ilk işi mektubu taşa sardı, daha sonra sıkıca tutarak köy meydanına yürüdü. Göğsünde hafif bir titremeyle, en yakındaki askeri bölgeye doğru ilerledi. Askerlerin silahı ve teçhizatı, Ahmet'in soluk almasını oldukça güçleştiriyordu, ama o, içindeki barış umudunu paylaşmaktan vazgeçmedi.

Ahmet, askere mektubu uzattı. "Bu senin için," dedi titrek bir sesle. Asker, şaşkınlık içinde mektubu aldı ve Ahmet'e baktı. Sert bakışlarının arkasında, belki de ilk defa bir Filistinli çocuğun gözlerindeki umudu görmüştü.

Asker mektubu okuduktan sonra bir an için sessiz kaldı. Sonra, derin bir nefes alarak sadece "teşekkürler" dedi. Ahmet'in yüzünde bir tebessüm belirdi. Aslında Ahmet'in mektubu verdiği İsraili üst düzey bir komutandı.

Komutan, Ahmet'in mektubundan çok etkilenmişti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Mektubu diğer komutanlara götürdü ve onlara anlattı. Komutanlar mektubu okuduktan sonra, Ahmet'in bulmaya karar verdi.

Komutan, Ahmet'in evine gitti ve onunla konuştu. Ahmet, ona barış hakkında olan düşüncelerini anlattı. Komutan, Ahmet'in sözlerinden çok etkilendi ve ona yardım etmeye karar verdi.

Ahmet'in mektubu, İsraili askerlerin kalbinde bir kıvılcım yaktı. Bu kıvılcım, zamanla büyüdü ve bir barış umuduna dönüştü. Ahmet'in küçük bir çocuğun elinden gelen en büyük şeyi yaptığı bu olay, bölgedeki diğer insanlar tarafından da duyuldu ve takdir edildi.

Günler geçti ve köye gelen askerlerin tutumu yavaş yavaş

değişmeye başladı. Ahmet'in mektubu, belki de askerler ve köylüler arasında bir diyalog başlatmıştı. Köydeki hayat hala zorlu olsa da, Ahmet ve ailesi, barış tohumlarının yeşermeye başladığını hissedebiliyordu.

Ahmet'in mektubu, çatışmanın çözümü için bir anahtar değildi belki, ama bir başlangıçtı. Barışın mümkün olduğunu gösteren küçük bir adımdı. Ahmet'in mesajı dünyaya yayıldı ve insanların barış için umut etmelerini sağladı.

Komutan, İsrail ordusunun üst düzey yetkilileriyle bir toplantı düzenledi ve onlara Ahmet'in mektubunu okudu. Yetkililer, mektubu okuduktan sonra çok etkilendiler ve barış için bir adım atmanın zamanının geldiğini anladılar.

Yetkililer, Filistinli yetkililerle görüşmek için bir heyet oluşturdu ve barış müzakerelerine başladılar. Müzakereler uzun ve zorlu oldu, ancak sonunda iki taraf da anlaşmaya vardı.

Anlaşma, çatışmanın sona ermesini ve iki devletin kurulmasını öngörüyordu. İsrail ve Filistin, artık bağımsız iki ülke olarak yan yana yaşayacaktı. Anlaşma imzalandıktan sonra, iki taraf da barış için çalışmaya başladı. İsrail askerleri, Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nden çekildi.

Ahmet ve arkadaşları, artık barış içinde yaşayabiliyorlardı. Okullarına gidebilir, oyunlar oynayabilir ve geleceklerini düşünebiliyorlardı. Ahmet, mektubunun barışa giden yolda küçük bir adım olduğunu biliyordu, ancak bu adımın büyük bir değişim yaratabileceğini umuyordu.

Ve en sonunda Ahmet'in mektubu, barışın mümkün olduğunu ve küçük adımların bile büyük değişimler yaratabileceğini gösteren bir sembol haline geldi.

ÇEKMECEDEKİ KAYIP ANILAR

Geçen hafta çok garip bir kadın evimize gelip hayatımı tamamen değiştirene kadar her şey çok iyi gidiyordu. Eve okuldan ilk geldiğimde gördüm onu. Annem varlığından çok rahatsız gibiydi kadının. bunu garipsemişim çünkü normalde annem çok cana yakın birisidir. Misafire geç de olsa "Hoş geldiniz." demek için odaya girdim. Anında annem bana kaş göz yapmaya başladı, hem de misafirin önünde. Çok bozularak odadan çıktım.

Doğruca odama gittim ve yatağıma oturdum. Kafama çok takmamaya çalışsam da annemin kocaman açılmış gözleri gözümün önünden gitmiyordu. Birden odamın kapısı savrulurak açıldı. Şaşırdım ve öylece bakakaldım. Misafir kadın bir eli belinde, bir eli kapı kolunda tuhaf tuhaf bana bakıyordu. Gözlerini bir süre üzerimden çekmedi. Onu incelediğimde çok uzun boylu olmasının yanı sıra (en az bir seksendi boyu), çok tuhaf giyinmişti - iş kadını gibi. Takım elbisesi bol kesimliydi ve lacivertti. Boynundaki yeşilli fuları ise çok alakasız buldum. Sarılı kahverengili saçlarını tepeden topuz yapmıştı ama topuzu darmadağınikti. Tel tel, bukle bukle saçlar topuzun her yerinden çıkıyordu ve topuz yerinden kaymıştı.

Ona daha çok bakamadan konuşmaya başladı:

"Çocuk bu mu? Ne ilginç bir dış görünüş! Aynı annesi gibi bir kız. Merhumenin de saçları aynı böyle lüle lüle idi."

Onun hemen arkasında duran anneme ilk aklıma gelen şeyi sordum:

"Anne. Ben evlatlık mıyım?"

Beni salona davet etti ve gidip üçümüz oturduk. Orada takım elbiseli kadın kendini gerçek annemin avukatı olarak tanıttı. Annem vefat edince ben apar topar bir yetimhaneye gönderilmişim. O zaman bir buçuk yaşlarındaymışım. Vasiyetinde annem bana iyi bakılmasını istediği halde beni bulamamışlar. Nihayet on iki yıl sonra bulunmuştum. Beni evlat edinen annemin tüm olan bitenden hiç haberi yokmuş, ta ki bugüne kadar.

Avukat Hanım:

"Annenin bir evi vardı, onun evine gitmeliyiz. Hiç dokunulmamış bir yer. Eminim orayı görmek istersin." dedi. Annem bunu bir şartla kabul etti. O da gelecekti.

Araba ile kısa bir yolculuktan sonra evin önündeydik. İki katlı bir yerdi bu ev. Kapı açılır açılmaz içeri girdim. Dramatik şeyler yapmadım. Ağlamadım, donup kalmadım. Doğruca ortalıktaki çekmecelere gittim. Açılmaları zor olmadı. İçinden çıkan mektupları görünce dilim tutuldu ama. Hafiften gözlerim sulandı ve onları nazikçe açıp okumaya başladım. Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. Tüm bu mektuplar... banaydı! Annem doğduğum günden itibaren bana her hafta bir mektup yazmıştı.

Bu mektupların hepsini okumak epey bir zaman aldı. Tekrar tekrar okudum onları. Onlar bana annemden hatıraydı ne de olsa. Tüm bu süreçte yanımda olan ailemi de unutamam. Beni evlat edinseler de öz çocuklarıymışım gibi çok sevmiştiler.

Ömer Seyfettin (1884-1920)

Değerlerimizden biri de büyük hikâyecimiz Ömer Seyfettin'dir. Ömer Seyfettin Kabataş Erkek Lisesinde 1914'te başladığı edebiyat öğretmenliğini 1920'deki vefatına kadar sürdürmüştür. Milletimizin var olma mücadelesi verdiği bu altı sene içinde, Kabataşlı gençlere ve doğal olarak Türk gençliğine ümit, şevk, azim ve güven aşılamıştır. Onun hatırasını yaşatma amacı güden Ömer Seyfettin Öykü Yarışması da bugünün Kabataşlıları olarak bize düşen onurlu bir sorumluluğun meyvesidir.